

# PUS DEOPARTE

---

DESCOPERIND  
BIRUINȚA *Personală*  
PRIN *Sfințenie*

BRUCE  
WILKINSON



# PUS DEOPARTE

---

DESCOPERIND  
BIRUINȚA *Personală*  
PRIN *Sfințenie*

BRUCE  
WILKINSON

TRADUCEREA  
DANIELA DOMAINSCHI

*Momente de ispitire ... vin nepoftite în viața noastră. Uneori când ne așteptăm mai puțin.*

Suntem prinși deodată, luați prin surprindere de puternica stăpânire a păcatului, descoperiți ca fiind oameni firești, rușinați – și în primejdie.

Ce poți să faci ca să-ți asiguri biruința personală asupra acestei lumi a ispitei care te înconjoară? Cum te poate ajuta dragostea ta pentru Dumnezeu să găsești un loc pentru părtășia curată și permanentă cu El?

Bruce Wilkinson îți arată cum Se îngrijește Dumnezeu ca tu să duci o viață sfântă, sănătoasă și fericită zi de zi. *Descoperă aceasta acum!*

*„Eu sunt DOMNUL care vă sfințesc“.*  
Levitic 22:32

# CUPRINS

Introducere: Ce? Eu, sfânt?.....7

## PARTEA ÎNTÂI

*Îndreaptă-ți inima spre sfințenie*

1. Sfințenia personală.....	11
2. Sfințenia mântuirii.....	20
3. Prezintă-te înaintea lui Dumnezeu.....	26
4. Vreau să semăn mai mult cu Hristos.....	35

## PARTEA A DOUA

*Biruința asupra ispitei*

5. Cum să crești în sfințenie.....	41
6. Adevărul despre ispită.....	49
7. Unelte anti-ispită pentru biruință.....	56
8. Cea mai tare ispită a lumii.....	68

## PARTEA A TREIA

*Obiceiurile sfințeniei*

9. Urmărirea sfințeniei.....	79
10. Obiceiuri fundamentale.....	89
11. Obiceiul de a ține un jurnal.....	95
12. Lauda și Postul.....	104



## Ce? Eu, sfânt?

*Când ne gândim la sfințenie, ne vin în minte marii sfinți de odinioară precum Francis de Assisi sau George Mueller – sau uriași contemporani ai credinței precum Mama Tereza.*

*Dar sfințenia nu este domeniul particular al unui corp de elită de martiri, de mistici și de câștigători ai Premiului Nobel.*

*Sfințenia este preocuparea de zi cu zi a oricărui credincios.*

CHUCK COLSON

Imaginează-ți că ești interviuat pentru slujba ideală. Fiecare parte a interviului a mers bine și astăzi este testul final: o întrevedere cu președintele. După o mică discuție obișnuită, îți pune o întrebare neașteptată: „Dacă ar fi să te descrii pe tine însuși cu doar cinci cuvinte, care ar fi acelea?”

Inima îți bate cu putere în timp ce cauți cel mai bun răspuns – cum se poate defini cineva în numai cinci cuvinte? În timp ce mintea îți merge repede, observi că președintele se apleacă peste biroul lui spre o grămăjoară de cartonașe cu liste de cuvinte pe ele. Sesizând stânjeneala ta, frunzărește încet cartonașele și zice: „Nu fi așa de dur cu tine însuși. Alege pur și simplu cinci cuvinte. Cei de la departamentul care se ocupă de personal au vorbit deja cu un număr de prieteni ai tăi, cu membrii familiei și cu câțiva din foștii tăi colegi și le-au pus aceeași întrebare. Suntem doar curioși să vedem dacă răspunsurile tale se apropie de felul cum te văd alții”.

Te gândești o clipă la asta. Ce cuvinte ar folosi *alții* ca să te descrie? Dacă președintele ar lăsa să alunece acele cartonașe pe birou ca să le poți citi, ce cuvinte ai găsi pe ele?

Să fi pus vreunul dintre acei oameni cuvântul *evlavios* pe listă?

Ai selecta tu cuvântul *sfânt* ca să-ți descrii viața?

Dacă ești ca marea majoritate a oamenilor, gândul de a te numi pe tine însuși sfânt probabil că n-a pătruns niciodată în mintea ta. Conceptul de a fi sfânt pare să fie una din acele calități rezervate pentru momentele de închinare sau pentru a-i descrie pe sfinți și pe misionari, nu pe oameni ca tine și ca mine.

Într-o sâmbătă dimineață, am încercat acest experiment cu douăzeci și patru de oameni din biserica mea natală. După ce i-am rugat să scrie cele cinci cuvinte care îi descriu cel mai bine, am întrebat dacă a scris cineva cuvântul *sfânt*. Răspunsul a fost o tăcere stânjenitoare. Câțiva se balansau în scaunele lor, unii și-au încrucișat brațele, iar cei mai mulți se uitau prin cameră, încercând să evite contactul vizual.

Când i-am întrebat de ce se simțeau jenați să se descrie pe ei înșiși ca sfinți, bărbații și-au spus motivele fără probleme: „A fi sfânt este pentru predicatori! Aș folosi acest cuvânt ca să descriu un martir sau un misionar, dar nu pe mine! Acesta este pentru sfinți, nu pentru păcătoși. Poate când voi muri voi fi sfânt, dar acum nu sunt decât un tip normal”. În mintea celor mai mulți „tipi normali”, sfințenia este undeva departe printre sfinții morți și prăfuiți – nu umblând de colo până colo în camioane, purtând ghete și muncind de la nouă la cinci.

Dorind să înțeleg mai bine atitudinile lor față de sfințenie, i-am rugat pe acei bărbați să descrie o persoană sfântă. Mi-au oferit exemple ca acestea:

„Sfințenia înseamnă oameni severi care poartă culori închise și ciorapi lungi negri, și merg cu pași mari și rigizi“.

„Oamenii care ar scrie *sfânt* pe foile lor trăiesc o viață grea cu probleme ascunse și poartă pretutindeni Biblie mari și negre ca să le amintească ce nu trebuie să facă“.

„A fi sfânt înseamnă să trăiești în Valea lui Nu – să spui nu la tot ce înseamnă culoare, bucurie, spontaneitate, umor, diversitate, creativitate. Cum ar fi fotbalul, muzica ritmată și un antricot gros, nu foarte bine fript, cu os în formă de T!“

Apoi un tip, cel mai isteț din grup, a dat acest răspuns: „Sfințenia este ca acea faimoasă pictură a cuplului de bătrâni, în care ei stau încrunțați lângă șură și soțul ține o furcă în mână“.

La aceasta toți au izbucnit în râs. În mintea lor, el prinsese șmecheria. Noi definim sfințenia cu cuvinte ca: *sobru, trist, plictisitor, tăcut, foarte econom și super-religios*; dar foarte rar o definim ca ceva real sau actual.

Cu cât ascultam mai mult în dimineața aceea, cu atât mi-era mai ușor să înțeleg de ce nimeni n-a pus cuvântul *sfânt* pe lista lui. Cine dorește să umble mereu bățos într-o cămașă scrobită și cu furca în mână?

Cu cât sondam mai adânc, cu atât eram mai deprimat. Știam că oamenii aceștia nu erau singurii. De fapt, reacția lor este o reacție comună la a fi numit *sfânt*. Sfințenia este ceva ce, din fericire, a lepădat o generație anterioară. Oamenii par aproape ușurați că sfințenia zace îngropată în trecutul întunecat, și cei mai mulți nu vor să se întoarcă și să-i dezgroape rămășițele zdrențăroase și nedorite.

## O SFÂNTĂ DEZORDINE

Pe toată masa mea de lucru erau împrăștiate pagini cu versete care vorbeau despre sfințenie luate din tot Cuvântul lui Dumnezeu. După o gândire serioasă, am hotărât să vorbesc despre acest subiect vital de important într-o carte care să schimbe felul cum gândesc oamenii despre a fi sfânt. Dar întâi de toate am decis să las deoparte tot ce cred eu despre sfințenie și să pornesc de la zero – doar cu Biblia și o memorie împrăștiată – ca să fiu sigur că las Biblia să vorbească pentru ea însăși, în loc să vorbesc eu pentru ea.

Paginile din fața mea cuprindeau toate versetele din Biblie, traduse, care conțineau rădăcina cuvântului *sfânt*, fără să se țină cont de traducerea lor în limba engleză. În timp ce citeam aceste versete, cuvinte ca: *sfânt, sfințenie, a sfinți, pus deoparte și despărțit* își croiau drum cu greu prin acele pagini. Dintr-un motiv oarecare, mă așteptam ca acesta să fie un pas relativ ușor în desfășurarea procesului, dar așteptările mele erau departe de realitate. Prea puțin am anticipat că această lucrare va crea inițial pentru mine mai mult frustrare și confuzie decât descoperire și claritate.

Problema a apărut aproape imediat: Cum putea acest concept de bază al sfințeniei să fie revelat în Biblie ca ceva care se împlinise deja, în alte versete ca ceva ce trebuia împlinit în prezent, iar în alte versete ca ceva ce va fi împlinit mai târziu? Cum putea sfințenia să fie în unele versete ceva ce Domnul Isus a făcut pentru mine în mod deplin, în alte versete ceva ce Duhul Sfânt face în mine, iar în alte versete o poruncă pentru mine de a fi sfânt și de a trăi în sfințenie?

Cu cât citeam mai mult, cu atât eram mai confuz! Eram deja sfânt sau nu? Dacă eram sfânt, atunci de ce îmi porunceau Biblia să duc o viață sfântă? Cum puteau



credincioșii care erau numiți sfinți într-un verset, să fie îndemnați cu tărie mai târziu, *în același capitol*, să nu mai trăiască în păcat? Cum puteau ei să fie sfinți dacă nu erau sfinți?

În repetate rânduri am simțit valuri de frustrare. În loc să descâlcesc sfințenia și s-o prezint într-o formă clară și de folos, m-am trezit luptându-mă cu o masă încâlcită de fire de undiță. Puteam să iau un mănunchi din aceste versete și să-ți dovedesc că ești deja sfânt, deci trăiește ceea ce ești. Puteam să iau un alt mănunchi de versete și să dovedesc că vei fi sfânt într-o zi, deci fă bine și continuă să lucrezi pentru aceasta.

Nu este de mirare că sunt atât de multe puncte de vedere diferite asupra acestui subiect interesant și încurcat. Odată ajuns în acest punct, m-am gândit serios să las pe altcineva să scrie această carte! De ce să scriu o carte despre un subiect atât de controversat în rândul oamenilor evlavioși? De ce să risc să supăr pe cineva?

Dacă bărbații și femeile care au fost prezenți când am predat pentru prima dată acest material n-ar fi răspuns atât de profund la ceea ce Domnul a lucrat în inimile lor ca rezultat, aș fi abandonat proiectul pe masa de lucru.

Dar trecând prin procesul dificil de clarificare, am ajuns să fiu convins că aceasta nu trebuie să fie o carte despre teologia sfințeniei. De fapt, nu vei găsi nici măcar o notă de subsol în aceste pagini. De asemenea nu voi evalua punctul de vedere al nimănui asupra acestui subiect. Nici nu voi examina toate nuanțele fine ale vreunui pasaj din Scriptură.

De ce nu? Pentru că am cu totul altceva în minte.

## REPUNEREA ÎN VALOARE A SFINȚENIEI

*Punerea în valoare* este un concept de marketing care s-a născut și s-a maturizat spre sfârșitul secolului douăzeci. Acest concept ne spune că un produs sau un serviciu este „pus în valoare” în mintea publicului pentru a stârni un anumit răspuns emoțional. Punerea în valoare poate avea loc prin intermediul unei campanii de informare în masă bine făcută și finanțată corespunzător. Sau poate avea loc ca răspuns la evenimente culturale care ies de sub controlul oricărei agenții de publicitate sau a firmelor de relații cu publicul. Dar când un produs este în mod intenționat „repus în valoare”, se așteaptă ca oamenii să răspundă la acel produs într-un mod cu totul diferit.

În America, după cel de-al doilea război mondial, cuvintele *Made in Japan* pe un produs nu reușeau să stârnească un răspuns emoțional pozitiv în consumator. Dar astăzi, într-o economie mondială în care predomină cererea pentru înaltă tehnologie, exporturile japoneze au devenit foarte căutate în Statele Unite și în întreaga lume. Nu mulți dintre noi doreau să cumpere un Datsun înainte de 1980, dar astăzi numele Toyota, Nissan, Honda, Lexus și Infiniti domină vânzările de automobile. Când s-a schimbat aprecierea Japoniei în mintea americanilor și pe piața mondială, atunci s-au schimbat și obiceiurile de cumpărare ale consumatorilor.

Trebuie să repunem în valoare sfințenia în inima și mintea credincioșilor.

Vrăjmașul a orchestrat o campanie strategică, lungă și neînduplecată de prezentare a sfințeniei ca ceva ce trebuie evitat cu orice preț.

Imaginea pe care cei mai mulți dintre noi o avem despre sfințenie este pur și simplu neadevărată. Sfinții care trăiesc printre noi nu sunt doar niște oameni rigizi care poartă culori închise. Cei care se consideră sfinți nu trăiesc neapărat în Valea lui Nu. În adevăr, viața care urmărește sfințenia este o viață neobișnuită, primejdioasă, îndrăzneată, viguroasă pe care cei mai mulți ar invidia-o dacă ar înțelege adevărul.

C.S. Lewis a scris odată: „Ce puțin știu oamenii care cred că sfințenia este plictisitoare și mohorâtă. Când ajungi la adevărata sfințenie, ea devine irezistibilă! Dacă măcar 10% din populația globului ar avea-o, n-ar fi întreaga lume convertită și fericită în mai puțin de un an?” Crezi că Lewis are dreptate? Este cu puțință ca atunci când întâlnești un om cu adevărat sfânt, el să fie unul din acei puțini oameni cu adevărat fericiți?

Sfințenia a fost inoculată în mintea multor oameni ca ceva nedorit, chiar dăunător – și mulți au plătit scump pentru greșala lor. Vreau să împărtășesc cu tine ceea ce spune Biblia *cu adevărat* despre sfințenie, și voi căuta fără șovăire să repun în valoare sfințenia în mintea ta și în viața ta, pe măsură ce citești această carte.

## PARTEA ÎNTÂI

# Îndreaptă-ți inima spre sfînțenie

## CAPITOLUL 1

### Sfînțenia personală

*Scopul final predestinat al omului nu este fericirea, nici sănătatea, ci sfînțenia.*

*Dumnezeu nu este o mașină care-i binecuvîntează la nesfârșit pe oameni.*

*El n-a venit ca să-i salveze pe oameni din milă;*

*El a venit să-i salveze pe oameni pentru că i-a creat ca să fie sfinți.*

OSWALD CHAMBERS

Profesorul de teologie a pășit în sala de curs pentru ultima oră a carierei lui de cincizeci de ani în învățământ. Auditoriul zumzăia cu flecăreala obișnuită de dinaintea orelor. Profesorul era aproape de sfârșitul lecției lui, intitulată „Viața de sfînțenie“. Sfînțenia era unul din subiectele lui favorite, dar pe parcursul semestrului un curent amar, subînțeles de discuții și controverse a tulburat acest curs universitar. Se părea că nimeni nu era de acord cu semnificația sfînțeniei. Un grup de studenți susținea că sfînțenia trebuia trăită într-un singur fel, în timp ce o altă partidă susținea că o viață de sfînțenie nu era posibilă. Toți aveau un verset din Scriptură pe care își sprijineau propriile afirmații și nimeni nu vroia să dea înapoi sau măcar să asculte raționamentul sau punctul de vedere al altuia.

Acum profesorul privea peste sala de curs. Studenții ședeau în grupuri izolate. Partidele teologice aflate în conflict, din auditoriu se certaseră unul cu altul cu autoritate și cu asprime, până acolo încât se separaseră unul de altul atât fizic cât și emoțional. Pentru aproape întreg semestrul, el a muncit din greu ca să răzbată printre atitudinile lor raționale și spiritele lor independente. După ce s-a plimbat cu pași mărunți zile în șir prin biblioteca lui de la subsol plină de cărți în căutarea unei soluții posibile, a ajuns la o ultimă idee.

Fără să se grăbească, profesorul a scris un singur cuvânt în mijlocul tablei. Apoi s-a uitat fix la el, făcând ca fiecare ochi din clasă să se îndrepte spre acel cuvânt: „trunks“ (acest cuvânt se poate traduce prin: „butuci“, „artere“, „cufere de voiaj“, „portbagaj“, „coșuri“, „slip“, „trompe de elefant“, „gogomani“, „pantaloni scurți bufanți“, și altele).

S-a întors cu fața spre clasă și a spus pe un ton moderat: „Această sesiune s-ar putea să fie cea mai provocatoare din toată cariera voastră universitară. Vă rog să discutați cu studenții din jurul vostru, să definiți acest cuvânt și să scrieți toate motivele pentru care credeți că definiția voastră este corectă. Nu discutați părerile voastre cu alt grup. Nici o întrebare nu va fi primită la catedră. În zece minute să fiți pregătiți ca purtătorul de cuvânt al grupului vostru să se ridice în picioare și să citească răspunsul vostru scris“.

A urmat o pauză lungă. Apoi profesorul a spus: „Vreau să vă înștiințez de la început, stimați studenți, că există un singur răspuns corect la această întrebare și că răspunsul vostru scris va atârna greu la examenul vostru final de absolvire a acestui curs“. Cu această dezvăluire serioasă, el a făcut stânga-mprejur și a ieșit calm și hotărât din cameră. În timp ce mergea pe hol, colțurile gurii lui s-au ridicat ușor în sus, gândindu-se la dezbaterile stârnite acum în clasa lui.

Au trecut zece minute. A pășit din nou în cameră, și-a deschis catalogul, a privit spre clasă și a întrebat care grup se oferă să răspundă voluntar. Nimeni n-a vorbit. Profesorul a așteptat, și așteptarea lui părea o eternitate: „Atunci, dacă nimeni nu vrea să se ofere voluntar, opțiunea aceasta este chiar prin faptul acesta închisă. Vă rog să înaintați afirmațiile voastre scrise cu numele fiecărei persoane din grupul vostru semnat în josul paginii“.

Din fundul clasei se auzi un murmur. „Aceasta nu este corect! Ce au a face *butucii* cu o viață de sfințenie?“ Fără să recunoască izbucnirea, profesorul s-a întors spre tablă și după cuvântul „*trunks*“ a mai adăugat trei cuvinte: *mari și gri*.

„După o nouă considerare“, a spus el, „mi-am ușurat poziția anterioară și am hotărât să vă ofer o a doua șansă. Urmați exact aceleași instrucțiuni. Vă înștiințez din nou că există *un singur răspuns corect* și că răspunsul vostru scris va atârna greu la examenul vostru final de absolvire“. Clasa aproape că a explodat de frustrare. Dar profesorul a plecat liniștit.

Au trecut zece minute lungi înainte ca el să se întoarcă la aceeași tăcere stupefiată. Încă o dată foile grupurilor au fost strânse și așezate frumos deasupra celor dinainte, care fuseseră puse în mod deliberat lângă catalogul lui.

Pentru a treia oară profesorul s-a întors spre tablă. De data aceasta el a adăugat șapte cuvinte. Acum pe tablă se putea citi: „*Trunks*“-*șii mari și gri au dat buzna pe drumul african prăfuit*. Cu o accentuare exagerată, el a pus punct la sfârșitul propoziției.

„După o nouă deliberare, am ales să vă dau o a treia oportunitate. Urmați exact aceleași instrucțiuni. Vă înștiințez din nou că există *un singur răspuns corect* și că răspunsul vostru scris va atârna greu la examenul vostru final de absolvire“. A făcut o pauză de un minut, apoi a adăugat: „A, și datorită importanței acestei lucrări pentru viitorul vostru teologic, după ce veți completa răspunsul vostru, vă rog să dezbateti ceea ce ați găsit cu grupurile din jurul vostru, ca să luați în considerare toate părerile“. Pe când părasea încăperea de data aceasta, profesorul a luat-o la dreapta și a urcat pe scări până la cabina de sunet care se afla deasupra sălii de cursuri. Dorea să vadă la prima mână rezultatele lucrării lui.

Dedesubt domnea haosul, în timp ce studenții dădeau frâu liber frustrărilor lor reținute. Dezbateri și argumentări inundau încăperea, nu numai între grupuri, ci și în cadrul grupurilor. Se ridicau glasuri și se fluturau mâini. În cele din urmă, după cincisprezece minute de discuții, profesorul a hotărât să întrerupă dezbateri.

Pentru ultima oară, a intrat în sala de curs și a început să-i provoace pe studenți să gândească. Mai întâi, a cerut diferitelor grupuri să scrie pe tablă ce însemna cuvântul *trunks* în contextul propoziției. Au fost patru interpretări diferite: portbagajul unei mașini, trompa unui elefant, o valiză sau un cufăr, și partea din mijloc a corpului unui om.

Profesorul a întrebat apoi dacă și-a schimbat cineva părerea în cursul dezbaterii. Aproape toți au recunoscut că și-au schimbat răspunsul cel puțin o dată. Profesorul a repetat afirmația sa că exista un singur răspuns corect și apoi a întrebat grupurile dacă ar vrea să-și riște absolvirea semestrului cu răspunsul lor. Nimeni n-a mișcat. „De ce nu vreți să vă riscați absolvirea?“ i-a întrebat el. „Nu sunteți *siguri* că știți răspunsul?“

Un student din spate aproape că a strigat: „Nu, pentru că nu avem toate informațiile necesare!“ Și pentru prima oară toți au dat afirmativ din cap.

Încet, profesorul a dat din cap și s-a întors din nou spre tablă.

Cu mare grijă, a atins cu creta lui punctul de la sfârșitul propoziției și în mod dramatic a adăugat o coadă lungă, făcând din el o virgulă. A cercetat atent toate fețele din încăperea, sporind implicațiile acțiunii lui neașteptate. Apoi a sfârșit propoziția: „Trunks“-șii mari și gri au dat buzna pe drumul african prăfuit, când băiatul care-i purta a trecut alergând.

Toți au oftat. Nici un grup nu dăduse răspunsul corect. Cu primul zâmbet al zilei pe față, profesorul a pus o întrebare crucială: „Acum câți dintre voi ați vrea să mai încercați o dată și să riscați absolvirea semestrului cu răspunsul vostru?“ Toate mâinile au țâșnit în sus. „Ce anume s-a schimbat și a făcut ca încrederea voastră să fie așa deplină?“

Unul din membrii mai vechi ai clasei, un tânăr care vorbea numai în rare ocazii, s-a ridicat în picioare și a rezumat răspunsul pentru toți: „În sfârșit avem toate părțile necesare pentru a răspunde. Înainte am avut doar un cuvânt și am greșit. Apoi am aflat doar frânturi, și iarăși am greșit. Apoi, când ați scris că «au dat buzna pe un drum african», cei mai mulți dintre noi ne-am schimbat părerea, crezând că în sfârșit avem răspunsul. Dar abia după ce ne-ați dat propoziția completă, am aflat tot adevărul“.

Profesorul a încuviințat. „Deci ce procent dintre voi ați greșit la primele voastre răspunsuri?“

„Sută la sută“.

„Așa este – toți ați greșit. Cu toate dezbaterile intense, toți ați greșit! Deși unii dintre voi erați siguri de poziția voastră, nu aveți suficiente informații ca să credeți aceasta. Nu putem fi dogmatici în privința unor lucruri, dacă nu avem toate informațiile“.

Apoi, întorcându-se la tablă, a adăugat: „Acum am să vă întreb ce înseamnă un alt cuvânt“. Spunând aceasta, profesorul a șters propoziția de pe tablă și a scris cuvântul *sfințenie*. Înțelegerea a inundat clasa.

În clipa aceea a sunat clopoțelul. Profesorul a lăsat creta jos și a spus: „Asigurați-vă că aveți toate informațiile înainte de a vă formula decizia“. Apoi a zâmbit cu blândețe și a mers spre ușă. Aplauze furtunoase au izbucnit dintre studenți, ale căror inimi fuseseră atinse de adevăr.

Acum că urmăriți sfințenia, știți încotro mergeți și ce căutați? Vreți să știți când ați atins ținta – nu în ochii voștri, ci în ochii cerului? În definitiv, sfințenia nu este un gând omenesc; este un gând supranatural, care vine direct de la tronul ceresc.

Dacă ești puțin nesigur, atunci poate te vei hotărî să rămâi prin preajmă câteva minute după curs.

## SFINȚENIA ÎNSEAMNĂ SEPARARE

Primul pas în urmărirea sfințeniei începe cu o înțelegere clară a ceea ce Dumnezeu înțelege prin sfințenie. Sfințenia a fost definită de persoane individuale și de denominațiuni în toate felurile – având drept rezultat tot atâta animozitate și bagaj emoțional cât s-a experimentat și în clasa aceea. Conceptul de bază al sfințeniei este inconfundabil, totuși, și este expus în Biblie prin scena rugului aprins:

„Moise a zis: «Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată, și pentru ce nu se mistuie rugul». Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: «Moise! Moise!» El a răspuns: «Iată-mă!»

Dumnezeu a zis: «Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care calci este un *pământ sfânt*» (Exod 3:3-5)

Pământ sfânt? Cum putea pământul să fie sfânt? Dacă Moise ar fi luat un pumn de pământ „ne-sfânt” și l-ar fi comparat cu nisipul „sfânt” din fața rugului aprins, ar fi văzut diferența? Dacă cu o săptămână înainte Moise și-ar fi păscut turma pe același petic de deșert, ar fi fost și atunci sfânt? Sau dacă Moise ar fi luat câteva boabe de nisip sfânt și le-ar fi dus în cortul său și le-ar fi studiat atent, ar fi descoperit el că natura nisipului se schimbese sau că era același nisip obișnuit al deșertului? De ce a declarat Domnul că acel pământ era sfânt?

### *Sfințenia înseamnă separare*

Dacă ai avea un dicționar ebraic mare la îndemână cum am eu, ai găsi repede răspunsul. Ai descoperi ușor că conceptul de bază al sfințeniei stă în cuvântul *separare*. Pământul a devenit sfânt pur și simplu pentru că Dumnezeu l-a separat sau l-a pus deoparte ca unicul loc în care S-a revelat atunci pe Sine lui Moise. Într-un fel, tot restul deșertului a rămas ne-sfânt pentru că Dumnezeu nu l-a ales ca loc pentru această întâlnire. Dacă Dumnezeu S-ar fi deplasat la o aruncătură de piatră spre nord și ar fi vorbit acolo, acea parte a deșertului s-ar fi numit sfântă.

Imaginează-ți că după una din marile sărbători ținute în timpul domniei împăratului Solomon, unul din preoții templului s-ar fi dus acasă la soția lui cu o cerere. „Draga mea, am nevoie de un nou cuțit sfânt pentru templu. Toate cuțitele de acolo s-au tocit, te superi dacă iau unul din ale noastre?” În clipa în care preotul a dedicat cuțitul slujbei Domnului, acel cuțit de bucătărie ne-sfânt a devenit un cuțit sfânt pentru templu.

Sfințenia poate reprezenta „separarea” în mintea omului cu privire la un cuțit, o bucată de pământ, un oraș sau multe alte lucruri. Eu numesc aceasta sfințenie mentală, deoarece separarea are loc numai în gândirea omului. De exemplu, nu numai că natura nisipului nu s-a schimbat, dar nimeni n-ar fi știut că pământul acela era „sfânt” dacă Dumnezeu nu i-ar fi descoperit aceasta lui Moise.

### *Sfințenia necesită atât separarea de cât și separarea pentru ceva*

Sfințenia necesită *separarea de* un lucru și *separarea pentru* un alt lucru. Gândește-te puțin la asta și vei vedea clar că nu poți avea una fără cealaltă. Pentru ca acel cuțit să devină sfânt trebuia să fie *separat de* casă și în același timp trebuia să fie *separat (pus deoparte) pentru* templu.

În Vechiul și Noul Testament, rădăcina cuvântului sfânt și derivații lui sunt traduși prin termeni ca *pus deoparte, dedicat, consacrat, sfințit, sfânt, separat și om sfânt*. Oricare ar fi contextul lor în Biblie, fiecare este înrădăcinat în conceptul de separare. Sfințenia cere împărțire. Până în momentul în care preotul templului a luat cuțitul *din* casa lui, cuțitul acela nu putea deveni sfânt. De ce nu? Pentru că era cu toate celelalte cuțite și nu se deosebea cu nimic de ele. Până când Domnul nu a pus deoparte acea porțiune de deșert din tot restul deșertului, El n-a putut s-o numească sfântă. Sfințenia, deci, necesită retragere. Sfințenia necesită întrerupere. Pentru ca un om să devină sfânt în sensul acesta, el trebuie să se depărteze de orice nu este sfânt, altfel sfințenia este imposibilă.

A doua parte a separării presupune ca acel cuțit să fie *unit sau atașat de* altceva. Preotul a luat cuțitul din bucătărie și l-a dus în templu. Sfințenia presupune legare din nou.

Sfințenia cere scădere și adunare. Oameni noi, practici noi și preocupări noi trebuie adăugate la viața ta, ca să le înlocuiască pe cele vechi și ne-sfinte. Noi

*abandonăm* căile noastre ne-sfinte și *urmăm* calea Lui cea sfântă. Fără ambele aspecte ale acestei separări, sfințenia biblică este pur și simplu imposibil de realizat.

Credinciosul trebuie să fugă de ceva și apoi să urmărească altceva. Găsim aceste două părți distincte în 2 Timotei 2:22:

„*Fugi* (separă-te) de poftele tinereții și *urmărește* (separă-te pentru) neprihănirea, credința, dragostea, pacea împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“.

Foarte mult din percepția negativă cu privire la sfințenie este rezultatul unei învățături aspre și a unor predici vehemente despre această „fugă“. Sfințenia nu înseamnă să trăiești în lumea lui Nu; înseamnă să părăsești lumea lui Nu ca să intri în lumea lui Da! Dar ori de câte ori cineva caută să împlinească numai jumătate din această ecuație – urmărind neprihănirea fără să fugă de poftele tinereții, de exemplu – dezechilibrul și greșelile vor produce în cele din urmă o ruptură în viața lui.

Dar sfințenia practică pentru credincioși are loc când lăsăm în urmă tiparele acestei lumi ca să semănăm tot mai mult cu Hristos în caracterul și purtarea noastră. Apostolul Petru scria:

„Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt»“. (1 Petru 1:15-16)

Aceasta este o chemare ca de la om la om pusă înaintea ta de Domnul Dumnezeu. Domnul te cheamă să fii sfânt. El îți face semn să ieși din toată purtarea ta care este nepotrivită și să te separi pentru El, să te depărtezi de orice nu este ca El și să te atașezi deplin de El.

Vezi, sfințenia este punctul central al voii lui Dumnezeu pentru tine. Cel Sfânt Însuși dorește ca tu să fii sfânt. Fie ca inima ta să descopere incredibila putere a dezlegării și re-legării. Fie ca tu să te depărtezi de tot ce nu este sfânt și să urmărești tot ce este sfânt.

## SFINȚENIA ARE STANDARDE

Orice cultură cunoscută din lumea aceasta onorează o anumită formă de sfințenie. Anumite locuri și practici sunt considerate „sacre“, în timp ce altele sunt numite „tabu“. Amândoi acești termeni desemnează rezultatul separării de ceea ce este profan pentru ceea ce este sacru.

Când un soț și o soție experimentează o traumă în viața lor și aleg să se despartă unul de altul și să trăiască independent, nimeni nu i-ar numi sfinți, nu-i așa? De ce nu?

*Sfințenia necesită separarea de ceea ce este profan, pentru ceea ce este sacru*

Separarea sfântă presupune separarea de ceea ce este profan, pentru ceea ce este sacru. Culturile păgâne au „oameni sfinți“ care s-au separat și s-au dedicat urmării zeităților lor tribale și presupuselor lor puteri asupra naturii, a bolilor, a recoltelor și a vrăjmașilor. Indiferent *de* ce anume te separi, tu trebuie să alegi să te separi *pentru* Domnul.

Citim în Scriptură de templul sfânt, de sabatul sfânt, de un altar sfânt și de locuri sfinte. Aceste locuri și lucruri au fost separate de ceea ce este natural și dedicate supranaturalului, scoase din slujba omului și date în slujba lui Dumnezeu. Ocazional, sunt rugat să dedic public o cameră sau o clădire Domnului. În mod real, acea cameră sau clădire este sfințită, sau pusă deoparte pentru Domnul, pentru lucrarea Lui și pentru gloria Lui. Clădirea devine sfântă pentru Domnul.

Eu și Darlene Marie am dedicat casa noastră și toate bunurile noastre Domnului. Întâi ne-am plimbat în jurul bucății de pământ pe care am cumpărat-o și am dedicat-o

Domnului și gloriei Sale. Apoi am stat împreună și am dedicat în mod specific casa noastră și tot ce este în ea Domnului și slujbei Sale. Casa a rămas un cămin obișnuit în ochii vecinilor noștri și ai trecătorilor; dar când am dedicat-o Lui, proprietatea a trecut în teritoriul sfințeniei. Acum eram administratori ai bunurilor Lui și lucrători în casa Lui.

Vezi, separarea are loc nu numai în domeniul tangibil, ci și în domeniul intangibil, atât în cele văzute cât și în cele nevăzute. Tot așa, un om poate să aleagă să-și dedice inima, sufletul și puterea lui Domnului, prin aceasta separându-se pentru Domnul în inima și în mintea lui.

Când poporul Israel a devenit poporul sfânt al lui Dumnezeu, Domnul le-a descris în linii generale unele căi destul de neobișnuite prin care El dorea ca ei să se distingă de toate celelalte națiuni. Domnul le-a spus: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul, Dumnezeul vostru“ (Levitic 19:1). Apoi le-a dat o serie de „reguli de sfințenie“ specifice, care să amintească în mod constant evreilor și tuturor celor din jurul lor că ei nu erau o națiune oarecare; ei aparțineau Domnului, un fapt care influența totul în viețile lor. Să luăm două din aceste legi:

„Să nu semeni în ogorul tău două feluri de semințe; și să nu porți o haină țesută din două feluri de fire“ (Levitic 19:19).

Cu alte cuvinte, pentru ca un evreu să fie în mod ceremonial sfânt, el nu putea să semene două feluri de semințe în grădina lui sau să poarte o cămașă făcută dintr-un amestec de fibre. El trebuia să poarte o cămașă făcută numai din lână. Aceste legi specifice și unice au fost date evreilor pentru a-i deosebi și a-i separa de toți ceilalți oameni. În fiecare dimineață când se îmbrăcau li se amintea că, întrucât erau poporul Domnului, erau separați de celelalte națiuni și erau chemați să practice separarea. Bineînțeles că purtarea unei cămăși neamestecate nu schimba caracterul individului; era doar un semn exterior al legământului său cu Domnul.

O altă ilustrație interesantă a purtării sfinte o găsim în Levitic 27:30:

„Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului“.

Cum ar putea sămânța sau rodul să fie sfinte? Numai pentru că Domnul le-a descoperit că „zeciuiala din pământ“, sau 10 la sută din toate semințele și roadele, era a Lui și trebuia să fie separată de restul și separată pentru El prin dedicare și dăruire.

### *Sfințenia este definită de Domnul și prin descoperirea Sa*

Sfințenia biblică, însă, nu este doar separarea de ceea ce este profan pentru ceea ce este sfânt, ci este *acea separare revelată de Domnul Dumnezeu Însuși*. De exemplu, mulți „oameni sfinți“ nu se închină Domnului Dumnezeu sau Fiului Său Isus, dar totuși caută să intre în legătură cu lumea duhurilor nevăzute. Biblia îi consideră pe aceștia oameni anti-sfinți, pentru că ei s-au dedicat să-i slujească pe vrăjmașii Domnului.

Tot așa, multe ritualuri și practici religioase considerate de unii ca fiind culmea sfințeniei sunt, în ochii cerului, fără valoare sau chiar anti-sfinte. De exemplu, Biblia descoperă că „oamenii sfinți“ care merg mulți kilometri pe genunchi până la un templu sfânt nu fac voia lui Dumnezeu și sub nici o formă nu-I sunt plăcuți Lui.

Acest principiu este crucial în urmărirea sfințeniei biblice. Domnul stabilește standardele pentru ceea ce este sfânt, nu omul, și Domnul a descoperit standardele Lui pentru sfințenie în Cuvântul Său. Privește în jur la confuzia și denaturarea care se răspândesc năvalnic, atunci când societatea spune tuturor oamenilor să facă așa cum cred ei că este bine. Dacă ți-ai stabilit standarde de sfințenie bazate pe cum simți tu



sau cum crezi tu sau pe ce a scris altcineva în afara Bibliei, acele standarde nu reflectă sfințenia biblică.

Nu pierde acest punct: Sfințenia este definită de Domnul, nu de om. Dacă ți-ai inventat practici ne-biblice pe care le consideri sfinte, probabil că te-ai expus la ani de suferință și purtare lipsită de valoare. Aceasta se arată clar în Coloseni 2:20-23:

„De ce ... vă supuneți la porunci ca acestea: «Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!» Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuințarea lor și sunt întemeiate pe porunci și *învățături omenești*, au, în adevăr, o *înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită*, o smerenie și asprime față de trup, *dar nu sunt de nici un preț*“.

În călătoriile mele prin această lume, inima mea a fost zdrobită de fiecare dată de astfel de închinări false și voite și de învățături omenești care produc mari dureri și suferințe.

Ce trebuie atunci să facem ca să ajungem la sfințenie? Dumnezeu Însuși ne dă răspunsul în Exod 19:5-6:

„Acum, *dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu*, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; *Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt*“.

Pentru ca oamenii să fie sfinți în ochii lui Dumnezeu, ei trebuie să asculte de glasul Său și să păzească legământul Său. Domnul este Acela care trebuie să delimiteze hotarele a ceea ce este sfânt și a ceea ce nu este. O religie nu poate face aceasta. O denominațiune nu poate face aceasta. O biserică locală nu poate face aceasta. Numai Domnul Dumnezeu Însuși stabilește standardele adevăratei sfințenii biblice. Trebuie să ne ferim cu mare grijă de orice adăugare sau ștergere din mandatul biblic, pentru că acestea nu pot fi decât învățături omenești.

În timpul vieții Domnului Isus, conducătorii iudeilor îi învățau pe oameni felul lor particular de sfințenie. Ascultați această confruntare din Matei 15:1-3, 7-9:

„Atunci niște farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus și I-au zis: «Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? [Notați: nu Biblia.] Căci nu-și spală mâinile când mănâncă». Drept răspuns, El le-a zis: «*Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre?* Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis: Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine... *învățând ca învățături niște porunci omenești*»“.

Preferințele și standardele personale sunt deseori prezentate în bisericile noastre ca învățături biblice când în realitate ele nu sunt. Astfel de porunci omenești pot fi învățate cu mai multă fervoare emoțională decât Scriptura.

Tendința naturală a umanității este să permită tradițiilor noastre să devină mai importante decât poruncile lui Dumnezeu. De fapt, deseori nu ascultăm de chemarea biblică la sfințenie *din cauza* tradițiilor noastre!

De fapt, Biblia descoperă în mod expres că cei care învață că anumite practici sunt „sfinte“ fără suport biblic, în realitate se alipesc de duhuri înșelătoare. Citește pentru tine aceste cuvinte înțepătoare din 1 Timotei 4:1-5:

„Dar Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor. Ei opresc căsătoria și întrebuințarea bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul. Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună: și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri; pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune“.

Fii foarte atent cu definirea standardelor adevăratei sfințenii biblice dincolo de hotarele Bibliei! Oameni fără număr au fost mult înșelați în urmărirea sfințeniei lor prin învățături și tradiții omenești.

### *Sfințenia exterioară fără sfințenia interioară nu este biblică*

Standardul final al sfințeniei biblice este de asemenea descoperit în Matei 15. După ce i-a numit pe farisei fățarnici, Domnul a zis că inimile lor erau departe de Dumnezeu. Pentru ca un om să fie sfânt, inima și motivațiile lui trebuie să fie curate înaintea Domnului. Cu alte cuvinte, este posibil ca un om să facă ceva care este în mod clar definit ca sfânt în Biblie, și totuși să nu împlinească sfințenia biblică. Sfințenia poate fi contrafăcută înaintea oamenilor, dar sfințenia contrafăcută nu este nimic altceva decât ne-sfințenie!

Când un creștin caută sfințenie în viața lui și se angajează în practici consimțite de Biblie, dar permite inimii lui să rămână departe sau chiar răzvrătită față de Domnul, o astfel de purtare nu este sfântă – chiar dacă purtarea poate părea altora sfântă. Pentru ca Domnul să poată declara ceva ca fiind sfânt, atât obiceiul cât și inima trebuie să fie separate pentru Domnul. Una fără cealaltă nu face decât să crească ne-sfințenia distructivă.

Sfințenia exterioară fără sfințenia interioară face să crească fățarnicia, și sfințenia fățarnică degenerază în mod inevitabil în robia legalismului.

Sfințenia interioară fără sfințenia exterioară face să crească sentimentalismul, și sfințenia sentimentală degenerază în mod inevitabil în robia fanatismului.

Sfințenia biblică nu se lasă atrasă în apele periculoase ale legalismului și fanatismului, ci sfințenia biblică definește separarea interioară și exterioară prin standarde biblice.

Fie ca tu să ai o imagine clară despre ceea ce este sfințenia biblică. Și fie ca tu să dorești o inimă și o practică pline de o sfințenie autentică și echilibrată.

## SFINȚENIA VINE TREPTAT

Odată, când ne-au vizitat părinții soției mele, am petrecut ore în șir asamblând un puzzle foarte mare și foarte dificil, cu mai mult de 2000 de piese. Părinții lui Darlene Marie sunt adevărați veterani destoinici ai puzzle-ului. După ce mi-am aruncat privirea peste sutele de piese, mi-am dat seama că acesta trebuia să fie unul din cele mai dificile pe care le văzusem vreodată. Nu se distingea nimic. Cerul și munții și pajiștea și lacul, toate erau amestecate împreună. Când luai o piesă, vedeai curând că putea să meargă aproape oriunde! Dar totuși fiecare piesă se potrivea întocmai doar într-un singur loc.

Când ajungi la subiectul sfințeniei, realizezi imediat cât de vast este acest subiect. Piesele sfințeniei sunt împrăștiate prin toate cărțile Bibliei! Dar spre deosebire de puzzle-ul socrilor mei care avea o singură imagine, eu sunt convins că sfințenia biblică are un număr de imagini distincte în puzzle-ul ei! Cu alte cuvinte, sfințenia este un singur subiect unificat cu mai multe înțelesuri foarte diferite, în funcție de contextul biblic.

Să ne întoarcem pentru o clipă la clasa profesorului. Părerile diferite ale studenților despre sfințenie i-au făcut până la urmă să se despartă și să se izoleze unii de alții. Fiecare grup a ales o anumită parte din puzzle-ul sfințeniei (fiecare avea o imagine distinctă și aparent completă în piesa lor), a ridicat ziduri în jurul imaginii lor particulare, și apoi și-au apărat imaginea emoțional și denominațional.

Bineînțeles că atunci când au luat în considerare imaginea lor, au fost multe piese – pasaje din Biblie – care se potriveau numai în imaginea lor și nicăieri în altă parte. Ei erau absolut corecți, și cum păreriile lor erau biblice, oricine avea păreri diferite nu numai că era greșit, dar putea fi chiar eretic.

Nu-i de mirare că sfințenia este așa de „dificilă“! După ce am citit și am studiat Scripturile despre sfințenie, mi-am dat seama cât de întins este acest subiect. Când citeam anumite pasaje, parcă îi auzeam pe prietenii mei presbiterieni aplaudând. Alte pasaje ar fi fost preferate de prietenii mei metodști sau weslieni; altele, de prietenii mei bapțiști, și altele, de prietenii mei pentecostali și carismatici. În funcție de grupul de piese biblice din puzzle-ul sfințeniei asupra căruia te concentrezi, înțelegerea ta va fi probabil influențată și în cele din urmă înclinată spre un punct de vedere particular.

În timpul acestui proces, am dat la o parte toate concepțiile mele. Pentru ca această carte să aibă integritate biblică, ea trebuie să descopere ce învață Biblia, nu ce cred sau ce nu cred eu. Așa că am început să parcurg din nou pasaj după pasaj cu o singură întrebare: Ce spune de fapt pasajul acesta? Am dat la o parte, cât am putut de bine, acele „cutii teologice“ cu toate hotarele lor și m-am ținut doar de un singur hotar: cuvintele și expresiile și versetele și paragrafele din revelația biblică legate direct de subiectul sfințeniei.

Ce frustrare! Nu-i de mirare că există atât de multe grupări diferite care proclamă că ele au adevărul despre sfințenie. Care este concluzia mea? În cea mai mare parte, eu cred că mulți sunt absolut corecți – ei au adevărul.

Ei au adevărul, dar poate nu *tot* adevărul. De pildă, erau corecți acei studenți când își apărau poziția lor că *trunks* înseamnă trompe de elefant? Da. Erau corecți ceilalți studenți când își apărau poziția lor că *trunks* înseamnă ceva care se găsește în partea din spate a mașinilor? Da.

Dar se referă cuvântul *trunks* întotdeauna la portbagajul mașinilor? Nicidecum. Cu alte cuvinte, cineva poate avea adevărul fără să aibă tot adevărul. *Cineva poate fi cu totul în hotarele a ceea ce Biblia învață într-un pasaj, și totuși să fie în afara hotarelor a ceea ce Biblia învață în toate pasajele sale.* Concluzia mea este că cea mai mare parte a confuziei cu privire la acest subiect vital se datorează erorii sincere de definire a sfințeniei privind doar la o mică porțiune din puzzle.

Este oare posibil ca sfințenia să se potrivească într-un puzzle, dar să formeze trei imagini diferite și distincte în cadrul aceluiași puzzle? Atunci poate că toate porțiunile s-ar potrivi într-un întreg fără contradicții!

Hai să privim acum la trei stadii distincte, dar totuși legate între ele, ale sfințeniei biblice. S-ar putea să descoperi, poate pentru prima dată, unde te afli în procesul tău personal de urmărire a sfințeniei.

## Sfințenia mântuirii

*Nu faptul că tu L-ai apucat pe Hristos te mântuiește,  
ci faptul că El te-a apucat pe tine.*

CHARLES HADDON SPURGEON

Am trei ținte foarte clare în mintea mea pentru această carte. Prima, ca inima ta să fie atât de adânc mișcată de chemarea personală a Domnului pentru tine de a fi sfânt, încât să-ți întorci inima spre sfințenie cu toată bucuria, având un scop bine determinat. A doua, ca tu să înțelegi exact ce învață și ce nu învață Biblia despre sfințenie și ce trebuie să faci ca să ajungi la scopul Domnului pentru tine, și anume acela de a fi sfânt așa cum El este sfânt. Și a treia, ca tu să fii echipat cu toate uneltele necesare pentru a experimenta sfințenia – unelte care să te elibereze din lanțurile ne-sfințeniei din viața ta, unelte care să te ajute să învingi ispitele care te asaltează și unelte care să urmărească sfințenia personală prin obiceiuri sfinte.

În loc să se concentreze asupra sfințeniei lui Dumnezeu, această carte se concentrează asupra sfințeniei *tale*. În loc să se îndrepte cu precădere spre cunoașterea mentală, această carte este specializată în schimbarea profundă a vieții. În loc să urmărească sistemele teologice, această carte urmărește transformarea personală.

### CELE TREI STADII ALE SFINȚENIEI PERSONALE

Când am început să pregătesc această carte, conceptele mele despre sfințenie „schitate în linii mari” nu aveau nimic de a face cu stadiile sfințeniei. În schimb, am dat peste ideea aceasta când încercam să găsesc sensul tuturor acelor numeroase versete care vorbesc despre sfințenie și care păreau contradictorii. Fiecare verset despre sfințenie, luat izolat, nu era greu de înțeles, dar când comparam două sau mai multe versete care păreau să implice învățături opuse, atunci îmi dădeam seama că-mi lipsește ceva fundamental.

În sfârșit, am urmărit foarte atent timpul verbelor folosite în fiecare verset. Apoi le-am pus pe categorii: (1) sfințenia descrisă la timpul trecut, (2) sfințenia descrisă la timpul prezent, (3) sfințenia descrisă la timpul viitor și (4) sfințenia descrisă la timpul viitor cu referire la starea veșnică a credincioșilor.

După cum probabil ați ghicit, când comparam versetele din aceeași categorie, ele aveau un sens perfect și logic; dar când făceam comparații între versetele din categorii diferite, lucrurile parcă nu se mai potriveau logic în nici un fel.

Întrucât această carte se ocupă cu sfințenia practică de aici și de acum, am ales să las deoparte categoria versetelor despre sfințenia eternă. A început să se contureze un model care sugera că există de fapt trei stadii diferite ale sfințeniei, care oferă un cadru extrem de util pentru înțelegerea sfințeniei personale.

### PRIMUL STADIU AL SFINȚENIEI

Citește cu atenție următorul verset și vezi dacă poți localiza cele două cuvinte care sunt traduse din același cuvânt-rădăcină pentru *sfințenie*:

„Către biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți, și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru“ (1 Corinteni 1:2).

Primul cuvânt de aici derivat din rădăcina *sfîntenie* este *sfințiți*; al doilea este *sfinți*. Când realizezi că cuvântul *sfinți* derivă din aceeași rădăcină ca și cuvântul *sfîntenie*, acest lucru deschide noi perspective de înțelegere.

Observați că Pavel descrie biserica din Corint în două moduri diferite. Întâi, ei sunt „*sfințiți* în Hristos Isus“, ceea ce înseamnă că au fost făcuți sfinți (sau separați) în Hristos prin moartea și învierea Lui. Al doilea, ei sunt „chemați să fie sfinți“.

Cheia aici este să recunoaștem că dacă Pavel scrie că acei corinteni erau chemați să fie sfinți, el nu vrea să spună că acei corinteni trebuia să devină sfinți, sau să creadă că vor ajunge sfinți cândva în viitor. Nu, Pavel vrea să spună că acei corinteni *erau* sfinți.

Cuvintele *să fie* sunt cu caractere italice în traduceri moderne ale acestui pasaj, pentru că aceste cuvinte nu apar în textul grecesc original. Să privim din nou acest verset așa cum apare el în traducerea literală a lui Young:

„Către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfințiți în Hristos Isus, chemați sfinți, cu toți cei ce cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos în orice loc“.

Vezi? Pavel spune credincioșilor că ei sunt „chemați sfinți“. *În loc să fie un scop viitor, sfîntenia este o stare prezentă!*

Cuvântul-rădăcină pentru *sfânt* în limba greacă este *hagios*. Când *hagios* este folosit ca substantiv în Noul Testament este tradus deseori cu cuvântul *sfânt*, care literal înseamnă „cel separat“, sau „cel chemat afară“. O mare parte din confuzia noastră asupra utilizării cuvântului *sfânt* își are originea în practica istorică de a-i eticheta pe anumiți creștini remarcabili drept sfinți, cum ar fi „Sfântul Ioan“ sau „Sfânta Maria“. Istoria bisericii consemnează că astfel de titluri de sfîntenie s-au dat pentru prima dată la mulți ani după moartea apostolilor. Conferirea sfînteniei „oficiale“ unui individ nu era o practică nou-testamentală, ci este de fapt o practică ecleziastică.

Niciodată Biblia nu se referă la un „Sfânt Ioan“, deși unele ediții adaugă acest „rang“ la titlul unor cărți – de exemplu, Evanghelia Sfântului Ioan. Fapt este că Noul Testament folosește cuvântul *sfinți* de șazeci și două de ori când descrie *pe orice credincios născut din nou în Isus Hristos!* Dacă ai fost născut din nou în El, ești deja un sfânt, sau unul separat (pus deoparte).

Cu lucrul acesta în minte, ne apropiem de primul stadiu al sfînteniei – *sfîntenia la timpul trecut*. În ce moment a avut loc separarea care ne permite nouă ca și credincioși să fim chemați cei separați? Cum te face sfânt cel dintâi stadiu al sfînteniei?

Cel dintâi stadiu al sfînteniei începe cu acțiunea ta de a te încrede în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al tău personal. În momentul acela, tu devii un sfânt și ești sfințit. Înseamnă aceasta neapărat că purtarea ta reflectă acest adevăr cu privire la tine?

Gândește-te puțin la biserica din Corint. Pavel se referea la ei ca la „cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus“, bărbați și femei „chemați să fie sfinți“. Totuși, în câteva pagini din scrisoarea lui, el le adresează cuvinte tari, citând multe din păcatele lor, incluzând imoralitatea grosolană, procese, diviziuni, și invidie amară. Dintre toate bisericile menționate în Noul Testament, biserica din Corint era poate cea mai păcătoasă și mai „carnală“ (1 Corinteni 3:3). Totuși, dacă citești prima și a doua scrisoare a lui Pavel către acest grup de credincioși, observi că el nu-i invită *să devină* creștini, ci mai degrabă să-și schimbe comportamentul. El nu le spune că din cauza

comportamentului lor „lipsit de sfințenie“ ei nu mai pot fi sfinți. Din contră, el le arată că, întrucât ei *sunt* sfinți, trebuie să trăiască precum sfinții. Biblia este clară în mod incontestabil: Creștinii sunt sfinți care pot să aleagă să trăiască la fel ca păcătoșii pentru un timp. Dacă creștinii trăiesc ca păcătoșii, ei vor fi înfrunțați și îndemnați să se pocăiască de căile lor, să depindă de Duhul Sfânt și să umble în sfințenie.

Toți credincioșii au fost sfințiți, dar nu toți credincioșii trăiesc în sfințenie. Multe pasaje din Scriptură susțin acest concept, inclusiv 1 Petru 2:9-11, care subliniază foarte mult ceea ce caut să clarific:

„Voi însă *sunteți* o seminție aleasă, o preoție împărătească, un *neam sfânt*, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar *acum sunteți poporul lui Dumnezeu*; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare. Preaiubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, *să vă feriți de poftele firii pământești* care se războiesc cu sufletul“.

Când acești oameni l-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor personal, Petru spune că ei au fost aduși „din întuneric la lumina Sa minunată“. Este clar că aceștia au fost născuți din nou și erau deci sfinți, fuseseră sfințiți. Atunci de ce trebuie Petru să-i sfătuiască să se ferească „de poftele firii pământești“? Pentru că la momentul când el scria aceste lucruri, ei se complăceau de fapt în poftele firii pământești și păcătuiau împotriva Domnului!

Acest punct trebuie să fie foarte clar: Sfințirea care are loc datorită credinței în lucrarea împlinită de Domnul Isus nu este egală cu sfințenia din comportarea credinciosului.

Atunci cum putem fi chemați sfinți dacă purtarea noastră nu reflectă sfințenie?

Când cineva sau ceva este separat de cele seculare pentru cele sfinte, din punct de vedere biblic este chemat sfânt indiferent de natura sau purtarea lui. Când Domnul a ales Ierusalimul și l-a pus deoparte pentru El ca locaș al tronului lui David, orașul a devenit sfânt. Când Domnul a ales o parte din pustiu ca loc în care să-i vorbească lui Moise și l-a pus deoparte pentru El, pământul a devenit sfânt. Amândouă sunt numite sfinte în Scriptură, nu pentru că și-au schimbat înfățișarea sau natura lor, ci pentru că Dumnezeu le-a pus deoparte pentru El în mintea Sa.

Tot așa o persoană poate fi numită sfântă într-un sens, fără ca natura acelei persoane să se schimbe. Seminția lui Levi a devenit preoția sfântă numai pentru că Domnul i-a rânduit ca preoți ai Săi. Dar într-o scurtă trecere în revistă a Vechiului Testament îi găsim pe profeți denunțând în mod repetat răutatea preoților. Mi se pare că aceeași problemă o avea și biserica din Corint cu sute de ani mai târziu: sfinți care nu trăiau în sfințenie.

Vezi, esența acestui prim stadiu al sfințeniei nu este în schimbarea comportării unui om; ci *este o schimbare în mintea lui Dumnezeu cu privire la omul acela*.

Nisipurul a devenit sfânt pentru că Domnul a hotărât să-l folosească pentru scopurile Sale. Orașul Ierusalim a devenit sfânt pentru că Domnul l-a ales pentru scopurile Sale. Tot așa, Domnul pune deoparte pentru El pe fiecare om care crede în Isus Hristos ca Mântuitor al lui personal. În momentul în care crede, omul (nu comportarea lui) devine sfânt, un sfânt în ochii lui Dumnezeu, pus deoparte pentru El în mod supranatural.

## CUM SĂ DEVII UN SFÂNT

A deveni un sfânt este mai degrabă un eveniment instantaneu decât o creștere progresivă spre evlavie. Pentru a adânci înțelegerea noastră cu privire la acest fapt

remarcabil, să examinăm rolul Duhului Sfânt, al Domnului Isus Hristos și al credinciosului în această transformare miraculoasă numită naștere din nou.

### *Rolul Duhului Sfânt*

Duhul Sfânt este agentul prin care acest prim stadiu al sfințeniei este instituit.

2 Tesaloniceni 2:13 ne ajută cel mai mult să înțelegem aceasta:

„Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului“.

La momentul credinței mântuitoare, Duhul Sfânt ne pune deoparte pentru Dumnezeu. Duhul Sfânt ne regenerează ca să ne naștem din nou (vezi Ioan 3:3-8); El ne-a pecetluit pentru ziua răscumpărării (vezi Efeseni 4:30); El este trimis de Tatăl în inimile noastre (vezi Galateni 4:6); El locuiește în noi (vezi Romani 8:11); El ne botează în trupul lui Hristos (vezi 1 Corinteni 12:13); El ne dă daruri spirituale (vezi 1 Corinteni 12:7, 11, 18); și El poartă roada spirituală în viețile noastre (vezi Galateni 5:22).

Acest proces incredibil al celui dintâi stadiu de sfințire este în principal lucrarea Duhului Sfânt. Toate aceste binecuvântări sunt date instantaneu credinciosului prin lucrarea sfințitoare a Duhului, indiferent dacă cel credincios știe aceasta sau nu. Observați că Duhul este Cel ce face fiecare din aceste lucrări, nu credinciosul.

### *Rolul Tatălui și al Fiului*

Lucrarea de sfințire, pentru a deveni un sfânt, este împlinită de Duhul Sfânt pe baza lucrării de mântuire împlinite de Domnul Isus Hristos. Lucrul acesta este subliniat în 1 Corinteni 6:11: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru“.

Un om este sfințit și îndreptățit numai prin Domnul Isus. Dacă Domnul Isus nu Și-ar fi isprăvit lucrarea, atunci Duhul nu ar fi putut s-o facă pe a Sa. Autorul Epistolei către Evrei ne oferă o analiză profundă a acestei lucrări uimitoare a lui Hristos:

„Prin această „voie“ (lucrarea Tatălui în mântuire) am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna. El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui“ (Evrei 10:10, 12-13).

O afirmație așa de profundă în atât de puține cuvinte. O ființă umană poate fi primită de Dumnezeu și pusă deoparte pentru El pentru scopurile Lui numai datorită jertfei Domnului Isus adusă „odată pentru totdeauna“. Hristos a murit odată – pentru toate păcatele, pentru toți oamenii, pentru toate timpurile.

Dumnezeu îi consideră pe toți oamenii fie de o parte fie de cealaltă. Înaintea Lui, un om este fie ne-sfânt fie sfânt. Dacă un om nu este sfânt, este separat de Dumnezeu; dacă un om este sfânt, atunci el este separat pentru Dumnezeu. Bărbații și femeile care nu sunt sfinți sunt separați de Dumnezeu din cauza păcatului lor în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și din cauză că resping jertfa Domnului Isus. Pedepsa pentru această neascultare de Dumnezeu este moartea, incluzând atât moartea fizică cât și moartea eternă în iad.

Când Domnul Isus a murit, El Și-a dat viața Sa ca plată pentru păcatele noastre. Dacă Domnul n-ar fi plătit pentru păcatele omenirii, noi toți ne-am îndrepta spre osânda veșnică. Nici o curte de apel. Nici o procedură juridică de scăpare. Nici un card de ieșire liberă din iad. Ci din har și îndurare și dragoste, Tatăl a trimis pe singurul Său Fiu să moară pentru ca tu și eu să trăim veșnic cu El.

### *Rolul celui credincios*

Lucrarea lui Hristos a împlinit tot ce era necesar pentru mântuirea ta; lucrarea Duhului aplică lucrarea lui Hristos la tine. Deci care este lucrarea pe care trebuie s-o faci tu ca să fii mântuit?

Absolut nimic! Nu a rămas nici o lucrare neterminată pe care s-o faci tu.

Efeseni 2:8-9 prinde esența minunii „nici unei lucrări“ pentru mântuirea ta: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni“.

Biblia nu poate fi mai clară decât atât, nu-i așa? Mântuirea nu ți se dă pentru ceea ce ești sau pentru ce ai făcut. Mântuirea nu este ceva ce faci tu, pentru că a făcut-o Hristos. Mântuirea nu este o lucrare pe care s-o împlinești tu, pentru că a împlinit-o deja Hristos.

Și pentru că lucrările tale nu au nimic de a face cu completarea lucrării lui Hristos, niciodată să nu mai devii confuz cu privire la aceste două elemente majore: primul, noțiunea deseori greșită că *trebuie să încep să fac „fapte bune“ ca să fiu mântuit*; și al doilea, ideea că *trebuie să încetez să mai fac „fapte rele“ ca să fiu mântuit*.

Deoarece moartea lui Hristos pe cruce a fost singura „lucrare“ pe care Dumnezeu Tatăl a acceptat-o ca plată pentru păcatele tale, faptele tale bune sunt complet inutile în această privință. De la început, chiar în grădina Edenului, Dumnezeu a spus că pedeapsa pentru neascultare este moartea. Faptele noastre bune pot fi o reparare acceptabilă pentru încălcarea limitei de viteză sau beția în public; dar chiar și în curțile noastre de justiție, serviciile publice nu sunt luate în considerație când este vorba de pedeapsa cu moartea, indiferent câte ore ai servit și cât de dificilă a fost munca.

„Faptele rele“ nu sunt decât un alt fel de a descrie păcatul. Întrucât moartea Domnului Isus pe cruce a plătit deja pentru fiecare păcat pe care l-ai săvârșit sau îl vei săvârși vreodată, oprirea de la păcat nu va schimba nimic în ce privește mântuirea ta. Fie că păcătuiești mâine sau nu, tu nu vei schimba lucrarea lui Hristos împlinită acum două mii de ani!

Deci, în ce privește mântuirea ta, ar trebui să te simți total neputincios. Oriunde te-ai întoarce, nu poți face nimic ca să rezolvi problema. Nu străduindu-te mai mult și făcând mai multe fapte bune. Nu străduindu-te mai mult și evitând să mai faci fapte rele. Nu poți face nici cel mai mic lucru pentru a rezolva problema păcatului tău și a dobândi iertarea din partea lui Dumnezeu.

Deci ce trebuie să faci tu ca să fii mântuit? Încă o dată: absolut nimic! Ei bine atunci, am să te ajut să-ți reformulezi întrebarea: „Atât timp cât sunt un păcătos și în mod voit n-am ascultat de Dumnezeu și am primit pe drept pedeapsa morții eterne, cum pot să beneficiaz de ceea ce a făcut Hristos pentru mine pe cruce și să cunosc iertarea lui Dumnezeu și să primesc viața eternă?“

Preaiubitul apostol Ioan avea în minte întrebarea ta când a scris: „Dar tuturor celor ce *L-au primit*, adică *celor ce cred în Numele Lui*, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:12).

Mântuirea este un dar oferit tuturor celor care îl acceptă. Întrucât este clar că nu poți face absolut nimic, pentru că Domnul Isus a împlinit totul pentru tine în mod absolut și fără echivoc, tot ce-ți mai rămâne de făcut este doar *să crezi* că El a împlinit totul pentru tine și *să-L primești* ca Mântuitor al tău.

Nimic mai mult nu va ajuta. Și nimic mai puțin nu va ajuta.



## DARUL MÂNTUIRII

Pare simplu? Ca atunci când doar întinzi mâna și primești un dar care ți se oferă? Așa este.

Pavel a spus-o în felul acesta bisericii din Efes: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:8).

Pavel și Sila au spus-o în felul acesta temnicerului din Filipi: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit“ (Fapte 16:31).

Domnul Isus a spus-o în felul acesta lui Nicodim: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3:16).

Deci, prietene, ce ar mai trebui să-ți spun ca să realizezi că mântuirea ta este în mod deplin lucrarea lui Hristos și necesită doar credința ta în lucrarea Lui împlinită pe cruce? El Și-a vărsat sângele Său prețios ca plată deplină și completă pentru pedeapsa cu moartea pentru păcatele tale.

Dacă nu ai îngenuncheat niciodată înaintea Împăratului gloriei și nu ai primit din partea Lui darul fără seamăn al vieții eterne, atunci poate că acum este timpul să îngenunchezi și să-I spui cu toată inima ta:

*Doamne, îngenunchez în smerenie, mărturisind că sunt un păcătos  
și merit pe drept pedeapsa cu moartea pe care Tu ai pronunțat-o  
ca plată justă pentru tot ce am păcătuit împotriva Ta.  
Mărturisesc că nu pot face nimic care să poată plăti  
pentru păcatele mele decât moartea mea fizică și eternă.  
Cred că Hristos a murit și a fost înviat pentru mine  
și primesc din partea Lui darul minunat al vieții eterne,  
Îl accept prin aceasta pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al meu,  
În Numele Domnului Isus, amin.*

Dacă tocmai ai primit din partea lui Dumnezeu darul mântuirii, atunci ești cu adevărat născut din nou și Dumnezeu te numește sfânt!

Acum hai să mergem mai departe și să urcăm la al doilea stadiu al sfințeniei.

## Prezintă-te înaintea lui Dumnezeu

*Mărimea puterii unui om stă în măsura dăruirii sale.*

WILLIAM BOOTH

Inima-mi bătea cu putere și transpirația îmi șiroia pe spate. Intensitatea ultimelor treizeci și cinci de minute în care am vorbit aproape că m-au extenuat. Domnul a mișcat puternic inimile pe stadion, și acum mii de oameni veneau în față cu pocăință autentică și se predau Domnului din toată inima.

Acum eram condus printr-un coridor spre o cameră mică unde urma să dau un interviu la radio. Nu voi uita niciodată momentul când s-a deschis ușa, descoperind șapte microfoane radio, toate îndreptate direct spre mine ca niște sulite într-o junglă ostilă. Cineva a întrebat: „Dr. Wilkinson, doar nu credeți că toți acești oameni vor fi schimbați, nu-i așa? Știm cu toții că oamenii nu se schimbă peste noapte doar prin luarea unei decizii sentimentale în public“.

„Bună întrebare“, am încercat eu. „Sunteți căsătorit?“

„Ce importanță are *aceasta*?“ a răspuns reporterul defensiv. „Da, sunt căsătorit“.

Fără să-mi iau ochii de la el, am spus: „Când te-ai căsătorit, ai venit în față? Și în momentul acela, ai fost tot atât de emoționat cum sunt majoritatea tipilor când se căsătoresc?“

Atitudinea lui s-a mai împlânzit un pic. „Cred că da ... și ce-i cu asta?“

„Când ai venit în față în ziua aceea și ai făcut acel angajament, poți să spui că decizia aceea ți-a schimbat tot restul vieții?“

Poate o singură decizie să schimbe viața unui om? Bineînțeles! Nu numai că o decizie poate să-ți schimbe viața, dar dacă privești în urmă la viața ta, vei vedea că drumul tău a fost determinat în mod precis de deciziile pe care le-ai luat, multe dintre ele în momente pline de emoție. Multe decizii au avut ca rezultat un punct de cotitură în viață – un moment care ți-a influențat viitorul, ți-a format cariera, ți-a creat familia și chiar ți-a determinat destinul etern. Să nu subestimezi niciodată însemnătatea deciziilor importante pe care le iei. Ele îți schimbă viața.

Curând am să te invit să iei o decizie care, așa cum vei vedea, îți va schimba viața pentru totdeauna.

### AL DOILEA STADIU AL SFINȚENIEI

Citind Cuvântul lui Dumnezeu, ai dat vreodată peste un text pe care îl știai deja, dar l-ai redescoperit acum într-o nouă lumină? Asta mi s-a întâmplat mie când am studiat din nou ce spune Noul Testament despre sfințenie. Am dat peste Romani 12:1, un vechi prieten de mulți ani. Prima mea tendință a fost să trec peste el în căutarea unei idei noi, pe care n-am luat-o încă în considerație; dar din fericire am ales să pășesc pe această cărare familiară.

Spre marea mea surpriză, Romani 12:1 m-a condus spre un al doilea stadiu distinct al sfințeniei care în mod logic și biblic urmează după primul stadiu. Să luăm versetul:

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, *sfântă*, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“.

După cum vezi, sfințenia despre care vorbește Pavel aici n-are nimic de a face cu a deveni un credincios în Domnul Isus Hristos. Pavel vorbește despre a prezenta trupul tău ca o jertfă vie lui Dumnezeu, o acțiune care *urmează* deciziei de a deveni creștin. Acest al doilea stadiu al sfințeniei cere ca un credincios să *se pună deoparte* pentru Domnul.

Pavel cheamă la un angajament pentru Dumnezeu – distinct de decizia de a ne pune credința în Hristos – care-l mișcă pe cel credincios pe drumul spre sfințenia personală. Lucrul acesta este important în urmărirea sfințeniei practice, și experiențele liderilor creștini înregistrate de-a lungul istoriei bisericii stau mărturie pentru însemnătatea strategică a acestui al doilea stadiu.

Romani 12:1 îi invită pe credincioși să facă următorul pas de după mântuire (un pas uneori făcut imediat după ce un om a fost născut din nou). Dar în treizeci de ani de slujire în multe țări ale lumii, am descoperit doar un mic procent de creștini care au făcut aceasta. Dacă nu ai înțeles și nu ai răzbit până la acest al doilea stadiu, te vei trezi că te poticnești mereu în urmărirea sfințeniei tale personale.

## O INVITAȚIE IMPERIALĂ

Mai întâi, hai să examinăm rezultatul „prezentării“ noastre înaintea lui Dumnezeu. Există de fapt trei părți ale acesteia: o invitație, o motivație și o ceremonie de prezentare în care un credincios hotărăște să se prezinte în mod deplin Domnului. Pe măsură ce vom urmări ce spune Scriptura despre prezentare, rugăciunea mea este ca tu să hotărăști să te alături celor care înțeleg și aleg să facă o prezentare personală.

### *Necesitatea de a te prezenta nu este o poruncă, ci o invitație*

Expresia „Vă îndemn dar“ stabilește tonul pentru restul versetului. În loc să poruncească, Pavel îi roagă pe ascultătorii lui să întreprindă această acțiune. Ori de câte ori rogi pe cineva, cauți să-i atingi inima și mintea. Pavel recunoaște că prezentarea cuiva înaintea lui Dumnezeu va fi eficientă și îi va schimba viața numai dacă inima lui se va implica în aceasta.

### *Invitația de a te prezenta pe tine însuși este oferită creștinilor născuți din nou*

Epistola către Romani este după părerea multora cea mai profundă carte din Noul Testament. Pavel prezintă învățăturile majore ale credinței creștine și le prezintă într-o manieră logică, de necombătut, unică în Scriptură. Dar Epistola către Romani este scrisă negreșit creștinilor, nu căutătorilor sau necredincioșilor.

În Romani 1:8 ni se spune că cititorii lui Pavel erau sfinți a căror credință era „vestită în toată lumea“. Deci nu greșim dacă spunem că Romani 12:1 este scris pentru cel credincios în Domnul Isus Hristos, pentru că este imposibil ca un necredincios să facă ce învață acest verset.

Dacă un om care nu este sfânt caută să se dedice Domnului, Domnul nu-l poate primi. Prezentarea lui ca o jertfă vie nu poate fi sfântă sau plăcută lui Dumnezeu. De ce? Pentru că așa cum am văzut, singura apropiere de Dumnezeu valabilă și plăcută este prin sângele vărsat de Domnul Isus Hristos. Când anumiți oameni care nu au crezut în Domnul Isus caută să se dedice pe ei înșiși lui Dumnezeu, ei caută să capete favoare înaintea lui Dumnezeu printr-un sacrificiu personal mai degrabă decât prin jertfa Domnului Isus.

### *Mântuirea nu necesită dedicare*

Dumnezeu este foarte clar – mântuirea nu există decât prin moartea și învierea Domnului Isus Hristos. Ce trebuie să faci mai mult decât să crezi în mod autentic în Hristos? Trebuie să te consacrîi Lui în vreun fel ca să fii mântuit? Nu. Biblia spune clar: „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit“ (Fapte 16:31).

A crede într-o persoană și a te dedica acelei persoane sunt lucruri diferite. Pot să cred într-o persoană fără să-mi dedic viața acelei persoane. Deși am auzit și am citit multe argumente în favoarea adăugării unor lucruri la „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit“, Biblia învață că *nimic* nu mântuiește pe cineva decât credința autentică în Hristos. Adăugarea oricărei alte condiții este nebiblică.

Consacrarea are loc când un creștin se decide de bunăvoie să se dedice Domnului Hristos în mod profund și semnificativ; dar consacrară nu este cerută pentru a experimenta mântuirea. *De fapt, întrucât Romani 12:1 a fost scris creștinilor care au fost mântuiți fie de câteva zile, fie de mai mult de douăzeci de ani, este clar că poate să treacă o perioadă lungă de timp între decizia de a te încrede în Hristos ca Salvator și decizia ulterioară de a te dedica total lui Dumnezeu.* Sau poate să nu aibă loc niciodată! Pavel nu avertizează că cei credincioși își vor pierde mântuirea dacă nu-și dedică niciodată viețile Domnului Isus.

Conceptul de ucenicie trebuie separat ca un adevăr distinct de mântuire, altfel Evanghelia ar fi neclară. Să privim cu atenție aceste cuvinte ale lui Oswald Chambers:

„Ucenicia și mântuirea sunt două lucruri diferite: un ucenic este un om care, realizând semnificația ispășirii, se consacră Domnului Isus Hristos în mod deliberat, în negrăită recunoștință. Domnul Isus ne invită să ne luăm crucea și să-L urmăm zilnic. Avem toată libertatea să dăm din capetele noastre spirituale și să spunem: „Nu, mulțumesc; e prea mult pentru mine“, și Domnul nu va spune niciodată nimic. Putem face exact ce ne place. El nu Se va ruga de noi niciodată, dar acolo este oportunitatea de a trăi o viață pe care Dumnezeu o răsplătește.

### DE CE SĂ MĂ PREZINT DOMNULUI?

Te-ai consacrat vreodată deplin Domnului? Domnul îi încurajează pe copiii Săi să se prezinte înaintea Lui ca jertfe vii, și rugăciunea mea este ca El să folosească această carte ca să te îndemne să faci acest angajament important.

Ca mulți din biserica de azi, Matei s-a ostenit într-un carusel spiritual – s-a învățat și iar s-a învățat, dar fără să progreseze mai departe în viața lui spirituală. El a crescut continuu ca creștin întors de curând, dar în cele din urmă s-a împotmolit, s-a lovit de un plafon și a început să scadă încet. Ne-am întâlnit într-o vineri seară și vroia să știe dacă-l puteam ajuta.

Pe când vorbeam, problema lui a devenit curând clară: Matei nu ajunsese niciodată în viața lui în punctul în care să se dedice pe el însuși fără rezerve Domnului. Această apăsare din inima lui a făcut să crească în mod inevitabil frustrarea, confuzia și declinul spiritual. Pentru că nu alesese să-L pună pe Domnul Isus pe primul loc în orice domeniu al vieții lui, Matei era pur și simplu incapabil să se bucure de o biruință susținută în viața lui.

Mi-a spus că deși vroia să-și dedice viața Domnului, de fiecare dată când a încercat, a sfârșit apăsând cu putere pe frânele lui și alunecând în proverbialul șanț. Cu un suspin greu de resemnare, Matei a mărturisit că spera să dezlege această problemă într-o zi.

Sper că nu ai căzut în capcana de a gândi că viața spirituală este prea complicată, prea dificilă, prea hazardată, și deci tu plutești pur și simplu în derivă pe ocean,

sperând că lucrurile se vor schimba. Dar dacă suferi de aceeași maladie ca Matei, Biblia îți oferă un ajutor și o motivație specifice – un leac pentru viața comună.

## MOTIVAȚIA PENTRU DEDICARE

Cum Romani 12:1 este cheia pasajului despre prezentarea ta ca o jertfă vie, răspunsul poate fi chiar la îndemâna noastră. Cum a încurajat apostolul Pavel biserica din Roma să se consacre? „Vă îndemn dar, fraților, *pentru îndurarea lui Dumnezeu*, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie“.

În timp ce lumea ne spune că puterea este în fiecare din noi, puterea de a face ce vrem, Dumnezeu știe că nu ne putem motiva suficient ca să respingem firea noastră carnală și să urmăm sfințenia zilnic. Avem nevoie de ceva mai mult ca să ne îndemne la acțiune. După Pavel, motivația noastră de a ne dedica Domnului se găsește în îndurările lui Dumnezeu. Nu ni se pretinde să urmărim sfințenia doar dintr-un simț al responsabilității sau al datoriei, ci mai degrabă dintr-un simț al înaltei prețuiri. Pavel nu încearcă să ne motiveze promițându-ne vreo răsplată sau amenințându-ne cu disciplina sau cu durerea. El nu se bazează pe vreun simț înăscut al responsabilității morale. Motivația pentru a te dăruia lui Dumnezeu se bazează doar pe ce a făcut Dumnezeu pentru tine. Așa cum spunea odată C. T. Studd: „Dacă Isus Hristos este Dumnezeu și a murit pentru mine, atunci nici un sacrificiu nu poate fi prea mare pentru mine ca să-l fac pentru El“.

L-am întrebat pe prietenul nostru Matei: „Care sunt câteva din lucrurile pe care Domnul le-a făcut pentru tine și care înseamnă foarte mult pentru tine?“ N-a putut să-și amintească decât două înainte să înceapă să se lupte, și apoi s-a simțit stânjenit, dându-și seama că ar fi trebuit să știe mai multe. Dar n-a știut. De ce? Pentru că creștinii care se luptă să se dedice, se luptă de asemenea să-și amintească de multele îndurări ale lui Dumnezeu în viața lor.

Când întâlnesc pe cineva care se luptă să se dedice Domnului, știu automat că depunerile lui în „banca memorării îndurărilor“ sunt mici. Dar când întreb un om foarte consacrat despre ce a făcut Domnul pentru el, sunt întotdeauna profund mișcat de o mulțime de ilustrații personale.

Deci care a fost răspunsul biblic clar la situația dificilă a lui Matei? Să-și încarce banca de amintiri cu îndurările lui Dumnezeu! Pavel a folosit același mod de abordare, umplând până la refuz banca memoriei cititorilor săi și atingând corzile inimii lor cu îndurările lui Dumnezeu. Apoi și numai apoi le-a cerut el să se dedice Domnului.

Cred că întreaga carte Romani se clădește spre acest punct. După mântuire – ține minte că Pavel a scris această carte creștinilor – cel mai strategic pas următor în creșterea spirituală este prezentarea vieții cuiva. Ce ar motiva o întreagă biserică să facă un lucru atât de remarcabil? Numai o înțelegere profundă și completă a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei.

Verset după verset în primele unsprezece capitole din Romani, Pavel etalează logic și rapid incredibilele îndurări ale lui Dumnezeu, astfel încât cuvântul de legătură *deci* din Romani 12:1 rezumă nu doar ultimele câteva versete, ci întreaga carte până în acel punct. Totul se clădește spre Romani 12:1 și tot ce urmează este rezultatul prezentării personale ca o jertfă vie.

Dar de ce vrea Domnul să alegi să te prezinți ca o jertfă vie? Ce ai de câștigat printr-un asemenea act? Răspunsul la această întrebare demonstrează încă o dată incredibilul har al Domnului. Iată ce este adevărat cu privire la tine chiar *înainte* ca tu să te prezinți pe tine însuși Domnului:

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 6:19-20).

Domnul Însuși a luat în posesie trupul tău din momentul în care te-ai încrezut în Hristos! Moartea Lui a fost prețul cu care a cumpărat viața ta. Deci, tu nu mai ești al tău, ci ai trăit ca și cum ai fi fost al tău până în momentul când ai fost cumpărat.

De ce atunci n-a ales Pavel să anunțe adevărul că noi suntem deja ai lui Dumnezeu și să ne învețe pur și simplu că ar fi mai bine să trăim ca atare? Pentru că Domnul caută întotdeauna dedicarea voluntară a copiilor Săi. El știe că dacă inimile noastre nu sunt angajate, acțiunile noastre vor fi dezangajate. Așa că, deși tu și cu mine aparținem deja Domnului, El ne invită să ne prezentăm înaintea Lui ca o jertfă vie, dându-I Lui toate drepturile asupra noastră.

## URMĂTORUL PAS LOGIC

Deși prezentarea vieții cuiva poate fi un moment foarte emoționant, rădăcina acțiunii trebuie să fie de asemenea rațională și logică pentru persoana respectivă. Pentru că Romani 12:1 spune că actul tău de consacrare este „o slujbă duhovnicească“, actul de eliberare a ta pentru Domnul trebuie să fie cel mai logic și mai ușor de susținut mintal lucru pe care l-ai făcut vreodată. Dacă te dedici Domnului într-un moment de emoție trecătoare și nu după o analiză atentă, îți va fi greu să te împaci cu acțiunea ta a doua zi și a treia zi.

Într-o zi în Munții Stâncoși, am petrecut ceva timp cu un om de afaceri din regiunea Colorado Springs. Ca și Matei, omul acesta căuta realizarea spirituală, dar era frustrat pentru că nu se consacrase niciodată lui Dumnezeu. Timp de două ore, cu blândețe, dar fără preget i-am testat inima, cunoașterea Cuvântului și conștiința implicării personale a Domnului în viața lui. Cu cât i se deschideau mai mult ochii pentru adevărul îndurărilor Domnului, cu atât se înmuia mai mult.

Punct cu punct, ne-am ocupat de duritatea ascunsă a inimii lui față de Dumnezeu datorată neînțelegerii adevărului. Duritatea lui s-a transformat curând în mărturisire și laudă și adorare. Am cercetat împreună incredibilele îndurări ale lui Dumnezeu în răscumpărare, ispășire, împăcare, înfiere și darul Duhului Sfânt.

În final, ceva s-a zdrobit în adâncul inimii lui și a căzut în genunchi. „Doamne, cum pot să rămân departe de Tine? Cât de mult am suferit spunându-Ți Ție nu și spunându-mi mie da! Ce nebun am fost să mă lupt cu Tine când Tu ai luptat pentru mine și L-ai jertfit pe Fiul Tău pentru mine. Este cineva în afară de Tine pentru care să merite să-mi dau viața? Doamne, mă smeresc înaintea Ta și mă dăruiesc Ție – ca o jertfă vie!“

Vezi, prietene, când înțelegi tot adevărul cu privire la Domnul și la dragostea și grija și mila și credincioșia Lui față de tine, singurul pas logic este să te predai imediat și deplin în brațele Lui iubitoare.

## ÎNVĂȚAT DE CEL CREDINCIOS ȘI DE BISERICĂ

În cazul lui Matei, i-am dat o sarcină ca să-și încarce memoria cu adevărul despre îndurărilor Domnului, cu speranța eliberării inimii lui. L-am rugat să citească Romani 1-11, Efeseni 1-3 și Coloseni 1-2 și să scrie pe câteva pagini tot ce făcuse Domnul pentru el personal. Ne-am întâlnit în seara următoare în jurul orei nouă la centrul de conferințe, la un stand unde se găsea iaurt rece. Matei a adus multe pagini mototolite

pe la colțuri. Când m-am uitat la el, am observat că ochii lui se îmblânziseră și atitudinea lui devenise mai pașnică. „Ei bine, Matei, ce ai găsit?”

„Habar n-am avut!” a spus el. „Vreau să spun că nu știu unde am fost toți anii aceștia ca și creștin? Uitați-vă numai la lista aceasta, și n-am avut timp să termin toate capitolele. Domnul este pur și simplu incredibil!”

„Spune-mi deci despre ce ai scris în lista ta”. A început, înșirând informațiile corecte, dar era clar că nu îmbrățișase încă adevărul în inima lui. „Oprește-te puțin, Matei, și lasă-ți inima să interpreteze adevărul din mintea ta. Cum te simți din punct de vedere emoțional, de exemplu, cu privire la faptul că Dumnezeu te-a înfiat ca fiu al Său?”

Aceasta era pluta pe care o căutam. Ochii lui Matei erau plini de lacrimi care fuseseră reținute toată viața lui de creștin. Bunătatea lui Dumnezeu a zdrobit frica din inima lui Matei și l-a cucerit. Curând Matei plângea cu suspine, inima lui fiind zdrobită pentru prima dată de dragostea personală pe care Domnul o avea pentru el. Ghici ce s-a întâmplat în noaptea aceea sub copacii înalți din nordul Californiei? Cerul răsuna de bucurie pentru că un alt credincios a devenit o jertfă vie.

Dacă simt că devotamentul meu personal descrește, ce fac? Mă întorc la îndurările Domnului din Scriptură și îmi învioriez inima cu adevărul. Scot jurnalul meu personal și citesc despre numeroasele Lui îndurări din viața mea. Deschid jurnalul meu de rugăciuni și citesc încet despre sutele de răspunsuri concrete la rugăciune pe care le-am înregistrat în ultimii ani. Îmi deschid inima și inund tronul ceresc cu lauda și adorarea mea fierbinte. Nu mă opresc până când consacrarea mea nu este pe deplin restabilită. Indiferent cât de departe a rătăcit inima mea, știu cu siguranță că inima mea trebuie să fie stăpânită – și va fi stăpânită – până când va fi supusă pe deplin și cu deplină bucurie Domnului gloriei!

Din nefericire, însă, mulți dintre noi nu știm ce să facem cu inimile noastre. Mă rog ca în acest moment să te trezești și să revezi înregistrările din mintea ta marcate cu „îndurările lui Dumnezeu” și să atingi corzile inimii tale până când va cânta într-o frumoasă armonie cu melodiile cerești.

Cu toate că această carte nu este scrisă în mod special pentru pastori și lideri creștini, mă simt constrâns să spun că, cu rare excepții, în biserica lui Dumnezeu lipsește învățătura despre consacrarea biblică. La începutul sec. XX, păstorii Domnului își provocau deschis turmele să se dedice Domnului și să se angajeze pentru o viață de sfințenie. Acum rareori se predică aceasta de la amvon. Și ce mult a suferit biserica din această cauză! Păstori, noi trebuie să ne trezim și să ne împlinim chemarea printr-o predicare plină de putere și de ungerea Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu s-o folosească pentru a schimba vieți!

## ACEASTA ESTE VIAȚA TA!

Deci, cum ne „prezentăm” noi viața lui Dumnezeu? Și ce înseamnă să fii o jertfă vie? Hai să privim mai atent la ce spune de fapt Pavel în Romani 12:1.

### *Ce înseamnă a prezenta?*

Cuvântul *a prezenta* (în traducerea Cornilescu – *a aduce*), așa cum este folosit în Romani 12:1, poartă cu el atât un înțeles general, cât și un înțeles specific. În general, cuvântul înseamnă „a oferi”, sau „a aduce”. Mai specific, învățătorii greci spun că acest cuvânt era folosit și ca să desemneze un om care prezintă un miel preotului. Aici, Pavel ne îndeamnă să ne aducem pe noi înșine ca niște miei Marelui nostru Preot ceresc.

În Evanghelia după Luca, *a prezenta* este folosit pentru a descrie ce au făcut Iosif și Maria cu pruncul Isus în templu:

„Și, când s-au împlinit zilele pentru curățirea lor, după Legea lui Moise, Iosif și Maria au adus Pruncul la Ierusalim, *ca să-L înfățișeze înaintea Domnului*, după cum este scris în Legea Domnului: «Orice întâi-născut de parte bărbătească *va fi închinat Domnului* (sau *va fi chemat sfânt pentru Domnul*) “ (Luca 2:22-23).

Aceasta ilustrează conceptul prezentării unei persoane înaintea lui Dumnezeu în așa fel încât să fie „sfânt pentru Domnul“. Când Iosif și Maria L-au prezentat pe Isus Domnului, ei L-au dat înapoi Domnului și L-au dedicat scopurilor Domnului. Părinții credincioși pot să-i ofere pe copiii lor Domnului ca jertfe vii, realizând că lucrul acesta Îi face plăcere Domnului. Totuși, copilul trebuie să ajungă mai târziu la cunoașterea Domnului Isus și apoi să aleagă să se dedice pe deplin Domnului.

#### *Ce înseamnă o jertfă vie?*

Chemarea lui Pavel adresată credinciosului de a deveni o „jertfă vie“ trebuie să-i fi șocat pe cititorii săi din primul secol. Pavel a ales, sub inspirație divină, o imagine grafică incredibilă pentru a arăta cât de mult caută Domnul viața credinciosului.

Sub vechiul legământ, animalele de jertfă urmau să fie prezentate vii, sănătoase și fără durere, altfel Domnul nu le-ar fi acceptat. Acum, în loc de un animal, credinciosul este chemat să se aducă *pe sine* ca jertfă și apoi să se ofere lui Dumnezeu.

Aceasta ne aduce probabil aminte de singura altă jertfă umană cerută de Dumnezeu în Biblie: jertfa lui Isaac, preaiubitul fiu al lui Avraam. Când Avraam cobora cuțitul ca să înjunghie pe fiul său, un înger al Domnului l-a oprit, spunând: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru mine“ (Geneza 22:12). Domnul l-a adus pe Avraam într-o criză a consacrării. Pe cine va alege Avraam să fie cel dintâi în viața lui: pe fiul său sau pe Dumnezeul său?

Acum, în locul fiului tău, Domnul cere chiar viața ta. Încă o dată, ceea ce trebuie subliniat este aceasta: Cine va fi numărul unu în viața ta, tu sau Mântuitorul tău?

O altă deosebire față de jertfa din vechiul legământ stă în valoarea jertfei. Într-o jertfă din Vechiul Testament animalul avea valoare numai în momentul când murea. Viața lui nu avea nici un merit; trupul lui mort nu avea nici un merit. Actul morții oferea prețul ispășirii pentru păcatul omului.

Dimpotrivă, valoarea reală a consacrării noastre nu este momentul „morții“, ci mai degrabă viața noastră după ce ne-am dedicat ca să trăim pentru Dumnezeu. Contrastul este evident. Credinciosul moare față de sine ca să trăiască efectiv pentru Domnul.

#### *Ce înseamnă sfânt?*

Așa cum am văzut în Romani 12:1, consacrarea vieții cuiva pentru Domnul are loc în inima și în mintea credinciosului, când acesta se separă în întregime pentru Domnul ca slujitor al Său. Eu personal cred că această prezentare este similară cu decizia de a-L urma pe Domnul Isus ca un ucenic și nu doar ca un credincios.

Luca 14 prezintă condițiile pentru a fi ucenic care nu au absolut nimic de a face cu mântuirea eternă, dar au în totul de a face cu ascultarea și slujirea:

„Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu. Oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu“.

(Luca 14:26-27, 33)



În mijlocul acestor versete pline de putere, Domnul îi îndeamnă pe cei care se gândesc să devină ucenici ai Săi să evalueze bine prețul pe care trebuie să-l plătească pentru a deveni ucenici. Atât Luca 14 cât și Romani 12 prezintă o invitație de a lua o decizie majoră în viață, urmată de acțiuni care trebuie să fie luate în considerație cu mare grijă, pentru că ele poartă consecințe pentru tot restul vieții.

Datorită seriozității și consecințelor acestei decizii, mulți care o iau trăiesc o emoție intensă, aproape ca la nașterea spirituală. Această angajare pentru Domnul este adesea atât de dramatică și de profundă că mulți oameni nu înțeleg exact ce s-a întâmplat și interpretează greșit. Din nefericire, din cauza unora care învață că până nu te consacri nu poți fi mântuit, mulți credincioși interpretează greșit acest act al consacrării și al ucenicizării. Odată am ținut o serie de prelegeri care descriau stadiile prin care trec toți credincioșii în drumul lor spre conformarea deplină cu Domnul Isus Hristos. Consacrarea este unul din aceste stadii, și mai mult de jumătate din participanții la conferință au îngenunchat și s-au prezentat înaintea Domnului.

După aceasta, am avertizat audiența să nu creadă că acest act ar avea ceva de a face cu mântuirea lor eternă. Mulți dintre acei adulți de vârstă mijlocie L-au primit pe Hristos ca Mântuitor al lor personal ca și copiii, dar ei nu s-au dăruit deplin Domnului înainte de vârsta de treizeci de ani, sau chiar după vârsta de patruzeci sau cincizeci de ani. Când consacrarea este foarte intensă și emoționantă, mulți oameni sunt tentați „să re-scrie“ viața lor spirituală și să șteargă experiența adevărată a convertirii lor, datorită profunzimii consacrării lor.

Dacă ai ales de bunăvoie, ca un copil, să-L primești pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al tău personal și ai crezut în mod autentic că El a murit pentru păcatele tale și că numai prin moartea și învierea Lui poți fi mântuit, atunci tu ai primit viața eternă chiar în momentul acela! Să nu uiți niciodată acest adevăr și să nu îngădui niciodată nimănui să te deruteze: Mântuirea vine numai prin jertfa Domnului Isus și consacrarea vine numai prin jertfirea ta pentru Domnul Isus.

#### *Ce înseamnă „plăcută lui Dumnezeu“?*

Ultima expresie din Romani 12:1 este printre cele mai sugestive din Biblie. Cum poți să fii sigur că Domnul va primi jertfa ta? Nu voi uita niciodată când am stat de vorbă cu o tânără femeie care căuta cu disperare să se dedice Domnului, dar care, din cauza trecutului ei de imoralitate sexuală, era sigură că Dumnezeu n-o putea primi. Ce minunat a fost să-i descopăr angajarea mai dinainte a Domnului pentru ea! În Romani 12:1, Domnul ne spune că toți care se vor prezenta înaintea Lui ca o jertfă vie vor fi considerați primiți!

Deci, trebuie ca un om să-și schimbe tot comportamentul ca să devină o jertfă vie? Nu. Romani 12:1 îl invită pe cel credincios să se pună deoparte pentru Domnul ca o jertfă vie. Romani 12:2 se concentrează apoi asupra acțiunilor de ascultare, de evlavie și de slujire, care rezultă: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită“. Ordinea este cât se poate de clară: Mai întâi, prezintă-te înaintea Domnului, și apoi nu te conforma lumii, ci fii transformat prin înnoirea minții tale. Ordinea nu este „Nu te conforma lumii acesteia, ci fii transformat prin înnoirea minții tale, și apoi, prin îndurarea lui Dumnezeu, prezintă-te ca o jertfă vie“.

#### CEREMONIA CONSACRĂRII

Acest capitol trebuie să se încheie cu o întrebare: Vrei să te prezinți acum Domnului ca o jertfă vie? Dacă da, pune deoparte aceste momente care urmează ca

„sfinte“ și dedică-le Domnului. Pune deoparte locul unde stai ca „pământ sfânt“ ca să întreprinzi ceva etern cu Dumnezeu. Aș fi vrut să fiu cu tine în momentul acesta, lângă tine, ca să îngenunchez împreună cu tine și să te conduc în următoarea rugăciune. Dacă inima ta îți face semn să vii în întâmpinarea cererii cerului, îngenunchează, te rog, în momentul acesta, cu această carte în mână și roagă-te această rugăciune împreună cu mine:

*Tată ceresc, îngenunchez cu smerenie înaintea tronului Tău.  
Vin în prezența Ta de bunăvoie, ca să fiu aici cu Tine.  
Tu ești cea mai îndurătoare și iubitoare Persoană din univers.  
Bunăvoința Ta față de mine nu are margini sau limite.  
Bunătatea Ta conduce tot ceea ce faci spre mine.  
Îndurările Tale se înnoiesc în fiecare dimineață.  
Mare este credincioșia Ta!  
Dragostea Ta L-a trimis pe Domnul Isus Hristos  
să moară în locul meu și să-mi dea viața eternă.  
Acum răspund dragostei Tale și mă dăruiesc Ție  
în acest moment solemn.  
Iartă-mă că mi-a luat atât de mult timp să ajung  
la acest punct al consacrării totale.  
Prin aceasta mă înalț până la altarul Tău  
și mă prezint înaintea Ta ca o jertfă vie.  
Mă consacru și mă dedic Ție pentru tot restul vieții mele.  
Îți mulțumesc că ai primit această prezentare sinceră.  
În Numele Domnului Isus, amin.*

Este acest act cu adevărat un moment de schimbare a vieții pentru creștini? Am primit recent o scrisoare de la un om care urmărise o casetă video făcută de mine cu acest subiect. Inima mea s-a bucurat când am citit această scrisoare:

Când ai întrebat dacă Îi răspunsesem Domnului, dăruindu-I în totalitate viața mea și murind față de mine în timp ce continui să trăiesc, aceasta m-a făcut să simt un fior de anticipare. Sunt sigur că Duhul a săltat în mine la gândul acesta, pentru că abia așteptam să mă ofer ca o jertfă vie. S-a întâmplat la ora 7 dimineața, pe 18 martie, pe podeaua camerei mele. Lăudat să fie Domnul nostru! Acum Îi aparțin Lui în întregime!

Credinciosule, podeaua ta așteaptă genunchii tăi, și Tatăl tău așteaptă viața ta. Experimentează incredibila bucurie de a-ți da viața Aceluia care Și-a dat viața pentru tine.

## Vreau să semăn mai mult cu Hristos

*Este timpul ca noi, creștinii, să facem față responsabilității noastre cu privire la sfințenie. Prea des spunem că suntem „biruiți“ de cutare sau cutare păcat. Nu, nu suntem biruiți; suntem pur și simplu neascultători. Ar fi bine dacă am înceta să mai folosim termeni ca „biruință“ și „înfrângere“ pentru a descrie evoluția noastră în ce privește sfințenia. Să folosim mai degrabă termenii „ascultare“ și „neascultare“.*

JERRY BRIDGES

În fiecare seară după cină, ne strângeam în jurul focului de tabără sub cerul incredibil de frumos al pustiului. Un sentiment rar de mulțumire umplea viețile noastre în acele zile când toți devenisem încă odată niște băieți aventuroși, dormind în corturi pe malul râurilor îndepărtate și pescuind din zori până-n amurg pentru acele trofee incomparabile de somoni. Ghidul nostru cunoștea fiecare cotitură și întorsură a apelor învolburate și știa cumva unde erau adânciturile secrete care așteptau doar momelile noastre mult prea nerăbdătoare.

Ca douăzeci de prieteni apropiați, am petrecut o săptămână de neuitat la pescuit; dar momentele de părtășie în jurul focului de tabără au devenit adevăratul trofeu al amintirilor. Deschideam Biblia și inimile noastre se topeau sub mișcarea nocturnă a Duhului Sfânt. Nici un om nu s-a dus la culcare fără să fi fost atins – și schimbat. Într-o noapte mi-am dat seama că era timpul să discut despre cele mai profunde lupte cu care se confruntă bărbații, abordând deschis, transparent și direct acest subiect.

I-am întrebat pe acei bărbați dacă au trăit vreodată în viața lor o biruință reală – un domeniu în care obișnuiau să păcătuiescă mult, dar acum nu mai păcătuiesc. S-a făcut liniște, până când cineva a aruncat un lemn pe foc, făcând să izbucnească scânteii spre cer ca niște mici rachete. Atunci unul dintre bărbați a spus: „Ei bine, cred că pot să încep eu. Obișnuiam să iubesc banii. Vreau să spun că *iubeam foarte mult banii*. Banii îmi conduceau viața – și aproape că mi-au distrus familia și copiii. Eram obsedat. Atunci Dumnezeu a început să mă zdrobească cu faptul că banii erau dumnezeul meu și că mă închinam lor mai mult decât Lui. Timp de aproape șase luni Domnul m-a trecut prin mașina de stors rufe, până când în cele din urmă m-a zdrobit și am mărturisit că am inima plină de lăcomie. Acum nu mai iubesc banii. De fapt, acum îmi place să dau bani! Pot să spun cu sinceritate că acum sunt alt om. Nu mai iubesc banii. Ce minunat!“

Multe capete din cercul acela au încuviințat. L-am cunoscut bine pe omul acela și înainte și după biruința aceea și era într-adevăr alt om. Familia lui era nespuse de fericită! Dar uitându-mă la bărbații din cerc, am observat că cel puțin șase bărbați au privit în jos la foc aproape tot timpul cât a vorbit el. De ce? Îi cunoșteam bine pe toți, și nici unul din acei șase bărbați nu putea să spună că era izbăvit de dragostea de bani. Unul dintre ei era în mare încurcătură cu banii chiar în săptămâna aceea și avusesem câteva discuții profunde și intense cu el.

Atunci a vorbit un bărbat pe care ceilalți îl respectau. „Ei bine, lucrul acesta s-ar putea să vă surprindă, dar timp de ani de zile am fost prins de pornografie de un fel

sau altul. A spune că am fost dependent ar fi o atenuare a faptelor. Totuși nu am fost niciodată fizic necredincios soției mele cu altă femeie, dar am trăit în robie și infidelitate sexuală prin reviste, casete video, cablu – știți ce vreau să spun“. Multe capete au încuviințat, deși nu multe au respirat la subiectul acela. O asemenea sinceritate și transparență cere o atenție deosebită, nu-i așa?

„Cu aproape zece ani în urmă, Domnul și eu am rezolvat problema aceasta. Vroiam cu disperare să scap de această robie. Nu mă puteam ruga; nu puteam să citesc mult Biblia, pentru că întotdeauna mă făcea să mă simt vinovat; și ori de câte ori slujeam Domnului în biserică mă simțeam ca un ipocrit uriaș. Am început să-mi mărturisesc păcatele Domnului și am decis că nu pot s-o fac singur. Așa că am spus totul la doi din cei mai buni prieteni ai mei, și ei m-au înțeles! Dar băieți...“ – el a devenit foarte tăcut și a privit solemn în ochii fiecărui bărbat din cerc – „acum sunt eliberat de această perversiune sexuală! N-am mai păcătuit în domeniul acesta de aproape zece ani! Vorbeați de libertate în Hristos! Vă puteți imagina ce a însemnat aceasta în căsnicia mea și în viața mea sexuală cu soția mea?“ Apoi a început să râdă, un râs din adâncul ființei lui. „Sunt liber! Și dacă voi sunteți în robie, și voi puteți fi eliberați! Veniți pe la mine mai târziu sau suiți-vă mâine în barca mea și vă voi ajuta să porniți!“

Apoi, după o discuție remarcabilă, am spus: „Prieteni, aceasta este de fapt viața creștină! Este bucuria deplină de a privi în urmă peste umăr și a spune cu sinceritate: «Obişnuiam să comit acest păcat, dar acum nu-l mai fac; umblu în sfințenie în domeniul acesta». Dacă ai crescut în sfințenie în viața ta, ar trebui să poți identifica cel puțin un domeniu major al păcatului care nu mai este o luptă constantă pentru tine. Aceasta ne-a oferit nouă lucrarea lui Hristos – promisiunea sfințeniei progresive! Și anul viitor când ne vom vedea, poate vor mai fi unul sau două domenii în care ați progresat pentru a completa victoria. Câți dintre voi ați putea numi cel puțin un domeniu major din viața voastră în care obișnuiați să nu fiți sfinți, dar acum sunteți sfinți?“ Doisprezece din cei douăzeci de bărbați au ridicat mâna, în timp ce restul găseau că focul este mult prea interesant.

Hai să ne concentrăm acum asupra stadiului al treilea al sfințeniei – sfințenia progresivă. Aceasta înseamnă să devii tot mai asemenea Domnului Isus an după an – mai puțin ne-sfânt și mai sfânt.

### STADIUL AL TREILEA: SFINȚENIA PROGRESIVĂ

Sfințenia progresivă înseamnă că creștinii cresc de la un nivel al sfințeniei la un nivel mai înalt, în timp ce practică mai puțin ne-sfințenia. Sfințenia progresivă înseamnă să poți și să mergi mereu înainte și în sus în viața ta spirituală, devenind tot mai asemenea Domnului Isus.

Acest stadiu al sfințeniei începe de fapt în momentul mântuirii tale și se încheie cu momentul morții tale fizice. În această perioadă de timp, fie de câteva momente sau de o sută de ani, sfințenia progresivă va fi una din țintele și dorințele tale principale din viață. Ce semeni în viața ta aceea vei secera, fie sfințenie fie nesfințenie.

În momentul mântuirii, toți suntem la fel de sfinți înaintea Domnului, pentru că El ne pune deoparte ca sfinți. Caracterul nostru încă nu este cristic, nici purtarea noastră nu este pe deplin cristică. Sfințenia progresivă înseamnă că eu continui să devin din ce în ce mai cristic în caracterul și purtarea mea. În măsura în care sunt cristic în aceste două domenii, Domnul mă va caracteriza ca sfânt în viața mea. Cât de sfinți vom deveni, după cum El este sfânt, depinde de răspunsul nostru la lucrarea pe care

Domnul o face în viața noastră. Dumnezeu lucrează continuu ca să ne potrivim cu Fiul Său. Orice lipsă de sfințenie din viața noastră nu se datorează eșecului Său, ci al nostru; orice nepotrivire nu se datorează lipsei Lui de participare, ci rezistenței noastre. În viața credinciosului, o lipsă de sfințenie se datorează întotdeauna rezistenței și răzvrătirii împotriva chemării și lucrării Domnului în viața aceluia om.

Sfințenia progresivă în viața ta va fi văzută și observată în mod obiectiv de tine și de alții. Pe măsură ce comportarea ta se schimbă, vei observa că nu te porți așa cum te purtai înainte – așa cum nu trebuia! Pe măsură ce caracterul tău se schimbă, motivațiile și răspunsurile tale ocazionale se vor schimba. În loc să răspunzi cu mânie, te vei trezi că răspunzi cu răbdare și stăpânire de sine. În loc să cazi în egoism, îi vei socoti pe alții mai presus de tine, având grijă mai întâi de ei și apoi de tine. În loc să bârfești și să critici, îți vei păzi limba și vei spune numai cuvinte care zidesc. În loc să fii rob al imoralității, vei trăi în fidelitate sexuală și loialitate. Aceste schimbări reflectă tranzițiile de la lucrările cărnii la roada Duhului; și pe măsură ce crești în sfințenie, viața ta se va schimba înaintea ochilor tăi după chipul lui Hristos.

Pavel scria: „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu“ (2 Corinteni 7:1). Notați că acest fel de sfințenie cere ca noi „să ne curățim“. Curățirea este o necesitate absolută! Notați de asemenea că Pavel ne descoperă că adevărata sfințenie nu este un proces încheiat, ci unul care necesită o perfecționare continuă. Cuvântul grecesc tradus cu *perfecționare* înseamnă să duci la bun sfârșit, să termini, să împlinești. Sfințenia s-a născut în inimă la convertire, și Pavel îi îndeamnă pe credincioși să nu precupețească nici un efort pentru a o duce la bun sfârșit sub toate aspectele ei. Acest al treilea stadiu al sfințeniei trebuie să fie progresiv și continuu de-a lungul întregii tale vieți de credință. Tu ești sfânt; tu devii mai sfânt; și vei fi în cele din urmă sfânt ca Hristos, după moartea ta.

## CONCEPȚII GREȘITE DESPRE SFINȚENIE

Chiar acum când tastam aceste cuvinte pe laptop-ul meu demn de încredere, m-am oprit și m-am rugat pentru tine, prietene, ca Duhul Sfânt să-ți deschidă ochii pentru adevărurile biblice despre sfințenia personală. Subiectul sfințeniei este în general neînțeles între creștini, mulți suferind o robie teribilă și trăind din înfrângere în înfrângere, în loc să trăiască din victorie în victorie.

Târziu într-o seară, după o adunare extinsă și solicitantă în Midwest, mergeam spre mașina mea în aerul răcoros al serii, așteptând cu nerăbdare o noapte de odihnă foarte necesară. Atunci am văzut pe cineva în lumina strălucitoare a lunii. Capul lui plecat și umerii săi lăsați cu atâta descurajare m-au făcut să-l îndrăgesc pe loc pe acest om, chiar înainte să văd cine era. Când s-a întors, am văzut că era un lider onorabil al bisericii, care la cei șaptezeci și doi de ani ai lui Îl slujise pe Domnul ca un conducător plin de noblețe și spirit de sacrificiu, câștigând respectul tuturor celor care îl cunoșteau.

Ne-am oprit și ne-am salutat și am vorbit puțin despre conferință. Apoi am spus cu blândețe: „Prietene, simt că Domnul ne-a pus împreună în acest colț întunecat dintr-un motiv foarte important. Te pot ajuta cu ceva? Vrei să-mi împărtășești ce ai pe inimă?“

A suspinat cu mâhnire. După câteva momente penibile, și-a descărcat cumplita povară. Cu doar câteva ore mai devreme, la masa de seară, o tânără femeie se aplecase în fața lui să-și ridice furculița care îi căzuse și, din nefericire, bluza ei era foarte decoltată. Prietenul meu respectat a mărturisit că cedase în fața unor gânduri

desfrânate cu privire la ea. „Bruce, cum am putut să fac una ca asta? Am păcătuit prin poftă! Aceasta dovedește că nu sunt un adevărat credincios al Domnului Isus. Din nefericire, am mai făcut aceasta o dată acum trei ani. Sunt teribil de păcătos! Și deja mi-am consacrat viața Domnului; cum am putut să fac așa ceva?” Apoi a început să dea din cap. „Acum știu că nu voi fi mântuit niciodată!”

Mă durea inima pentru fratele meu. Dacă a fost vreodată un credincios adevărat, născut din nou, care a umblat în sfințenie și I-a slujit Domnului cu curaj și spirit de sacrificiu, el era acela. Totuși era convins că din cauza păcatului lui nu putea fi mântuit. Trauma emoțională și teama interioară au nenorocit un lider creștin matur, numai din cauza unei confuzii profunde cu privire la mântuire și sfințire. Am vorbit timp de încă treizeci de minute despre diferența dintre mântuirea sufletului lui și desăvârșirea sfințeniei lui. Ne-am rugat împreună în amurg și a mărturisit păcatul poftei lui și al infidelității lui sentimentale soției sale. Apoi, în mod uimitor, acest om al lui Dumnezeu a experimentat pentru prima dată în viața lui bucuria de a fi sigur de mântuirea lui eternă.

A păcătuit? Da.

Dovedea păcatul lui că nu era născut din nou? Bineînțeles că nu! Dar i-a arătat că această parte din viața lui avea nevoie de o atenție deosebită.

Dovedea păcatul lui că nu era cu adevărat consacrat Domnului? Din nou, nu. Omul acela ar fi dat tot ce avea pentru Hristos în momentul acela, chiar și viața lui. Păcatul lui a arătat că deși inima lui putea fi devotată Domnului, ochii lui nu erau încă puși deoparte pentru El în orice situație, nici nu făcuse orice gând rob ascultării de Hristos (vezi 2 Corinteni 10:5).

Vezi cât de repede ne putem încurca? Avem tendința de a încurca stadiile sfințeniei. Pentru a clarifica lucrul acesta, mântuirea sufletului tău nu este tot una cu consacrarea vieții tale, care nu este tot una cu sfințenia caracterului și comportării tale. A fi pus deoparte de Dumnezeu pentru El Înșuși în inima Lui nu este tot una cu a mă pune deoparte pe mine însumi pentru El în inima mea, care nu este tot una cu a pune deoparte obiceiurile și stilul meu de viață pentru El.

Cu cât vei înțelege mai clar aceste trei tipuri diferite de sfințenie, cu atât îți va fi mai ușor să înțelegi sensul vieții tale spirituale. Cum ai răspunde deci la aceste întrebări?

1. Poți să fii sfânt și totuși să mai acționezi fără sfințenie?
2. Poți să fii cu adevărat născut din nou și totuși să nu fii consacrat Domnului?
3. Poți să fii consacrat Domnului și totuși să mai ai unele domenii ale vieții tale în care să poți fii caracterizat ca ne-sfânt?
4. Se poate ca anumite părți din caracterul și comportarea ta să fie cu adevărat sfinte în ochii lui Dumnezeu și ai oamenilor, în timp ce alte domenii ale caracterului și comportamentului tău sunt cu adevărat ne-sfinte?
5. Poți să ajungi să-L cunoști pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al tău personal și după câțiva ani să experimentezi o criză de consacrare în care să te dedici în mod autentic Lui și apoi să-I slujești în ascultare?
6. Poți să fii un creștin născut din nou, care te-ai dedicat Domnului într-o tabără a bisericii la vârsta de paisprezece ani, ai venit la biserică aproape regulat ca adult, ai cântat în cor, rareori ai avut experiențe de credință personale semnificative, te-ai rugat rar, doar la masă și în adunare, ai citit Biblia de două ori pe săptămână, te-ai uitat la televizor mai mult de douăzeci de ore pe săptămână, ai închiriat numeroase casete video, nu prea ai crescut spiritual, ai participat la o conferință de trezire în biserică și te-ai pocăit cu adevărat de lipsa ta de sfințenie în caracter și comportament, ai murit în drum spre casă?

Sfințenia personală este unul din cele mai simple, dar totuși cele mai provocatoare adevăruri din întreaga Biblie, și de aceea cei mai mulți credincioși își pierd simțul echilibrului în domeniul acesta. Permite-mi să-ți prezint câteva din cele mai răspândite concepții greșite despre sfințenie. Vezi dacă poți să le regăsești și pe-ale tale printre ele sau dacă cunoști familii sau prieteni care sunt prinși acum în aceste fundături ale sfințeniei.

*„Dacă sunt cu adevărat născut din nou, automat voi trăi o viață sfântă“.*

În ce robie îi aduce această noțiune pe cei din poporul lui Dumnezeu! Gândul că mântuirea este egală cu sfințenia vine de obicei dintr-o înțelegere greșită a lui 2 Corinteni 5:17: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi“.

Mântuirea ne garantează viața eternă și darul Duhului Sfânt, dar nu ne garantează desăvârșirea fără de păcat. Noul Testament este plin de epistole scrise creștinilor care trăiau ca ne-creștinii. Tot mereu apostolul Pavel are de luptat cu comportarea lor și le spune să și-o schimbe – dar prin *ascultarea* de Hristos, nu *crezând* în El din nou. Dacă vrei o dovadă mai mare că oamenii născuți din nou pot să păcătuiască și păcătuiesc, citește 1 Corinteni.

*„Toți suntem păcătoși și păcătuim tot timpul, așa că nimeni nu va putea vreodată să fie cu adevărat sfânt“.*

Este voia lui Dumnezeu ca tu și eu să fim sfinți în toate căile noastre. Este lucrul acesta posibil pentru noi, niște simpli muritori? Să privim cu atenție aceste cuvinte ale lui Pavel și ale lui Petru:

„Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege“ (2 Timotei 2:19).

„Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră“ (1 Petru 1:15).

Poți să recunoști o perioadă din viața ta când ai fost sfânt în toată purtarea ta? Bineînțeles! Acesta e esențialul. Sfințenia progresivă înseamnă ca, prin harul lui Dumnezeu, să vezi că sunt perioade din ce în ce mai lungi între păcatele tale.

*„Voi fi în sfârșit făcut sfânt când voi avea o criză de sfințenie“.*

Există multe denumiri diferite pentru acest fel de „criză“, în funcție de tradiția ta de închinare. Pentru mulți, această criză este de fapt actul dedicării cuiva pentru a trăi pentru Hristos – al doilea stadiu al sfințeniei. Deși prezentarea ta înaintea Domnului s-ar putea să-ți influențeze viața în mod dramatic, aceasta nu va șterge instantaneu toată lupta ta cu păcatul. Chiar și Petru, care era incredibil și sincer consacrat lui Hristos în camera de sus, mai târziu L-a tăgăduit.

Alții leagă un botez al Duhului Sfânt, sau a fi „plini de Duh“, cu eradicarea oricărui păcat. În timp ce nimeni nu va nega vreodată că Duhul Sfânt deține locul central în orice discuție privind sfințenia, poate un astfel de eveniment să stârpească păcatul din viața ta? Din nou Noul Testament ne oferă un răspuns. Din toate bisericile Noului Testament, biserica din Corint era în mod indiscutabil plină de indivizi botezați, umpluți de Duhul Sfânt și plini de daruri ale Duhului Sfânt. Totuși din toate bisericile Noului Testament, corintenii în mod clar nu se numărau printre cei mai sfinți din punct de vedere practic.

Care este adevărul? În timp ce crizele autentice pot să afecteze radical angajamentul cuiva pentru sfințenie, ele nu ne duc până la punctul în care să ne putem

menține sfințenia. Acesta probabil este motivul pentru care Pavel ne-a poruncit să fim mereu plini de Duh, ca să nu împliniți poftele firii pământești (vezi Efeseni 5:18).

### CUM AR TREBUI SĂ GÂNDESC DESPRE SFINȚENIE ÎN VIAȚA MEA DE ACUM?

Înainte de a căuta să răspund la această întrebare profundă și strategică, aș vrea să-ți pun o întrebare preliminară. Cât de sfânt ai spune tu că ești în această perioadă din viața ta? Fii cât se poate de onest și selectează răspunsul care crezi că descrie cel mai bine starea curentă a sfințeniei tale personale:

Nu mă întreba. N-am progresat prea mult deocamdată spre sfințenie.

Sunt cam pe la mijloc, ca majoritatea oamenilor din biserică pe care îi cunosc.

Sfințenia a devenit mai importantă pentru mine și am făcut câteva schimbări.

Sunt departe de a fi sfânt, dar caracterul și comportarea mea sunt mai asemenea cu ale lui Hristos decât erau acum câțiva ani.

Sfințenia personală este extrem de importantă pentru mine. Îl urmez activ pe Domnul și am curățit toate domeniile vieții mele.

Eu nu cred că Domnul vrea ca noi să ne înșelăm sau să ne încurcăm în ce privește sfințenia sau să fim frustrați în încercările noastre de a fi mai asemenea Lui. Așa că hai să vedem dacă nu putem face conceptualul mai concret și profundul mai practic.



# ***Biruința asupra ispitei***

## CAPITOLUL 5

### **Cum să crești în sfințenie**

*Am cucerit un imperiu,  
dar n-am fost în stare să mă cuceresc pe mine însumi.*

PETRU CEL MARE

Încinge-ți coapsele, cum ar spune Pavel. Sau în termeni moderni, suflecă-ți mânecile. Pentru că acest capitol este o apropiere palpabilă, practică de întrebarea: ce trebuie să faci ca să crești în sfințenie. Nici un fel de teologie adâncă sau filozofie înaltă în acest capitol – numai comunicare directă, de bun-simț despre trăirea zilnică în sfințenie.

Sper că de acum sfințenia a fost reabilitată în inima ta și că ești gata să înveți cum să crești efectiv ca un om pus deoparte pentru Domnul. Ține minte principiul cheie din 2 Corinteni 7:1, că Dumnezeu te cheamă să aduci la îndeplinire sfințenia ta personală.

#### CELE DOUĂ JUMĂTĂȚI ALE SFINȚENIEI

Înainte să poți urma într-adevăr sfințenia personală, trebuie să înțelegi principalele metode de creștere efectivă în sfințenie. Nu vine în mod natural. De fapt, Biblia ne arată că *ne-sfințenia* vine în mod natural! De aceea, pregătește-te. Fă pași hotărâți în direcția cea bună, ca să nu te trezești că ai apucat pe un drum greșit cu sens unic.

În 2 Timotei 2:19-22 sunt introduse două jumătăți ale sfințeniei:

„«Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!» Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuițare de cinste, iar altele pentru o întrebuițare de ocară. Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit (sfânt), folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“.

Patru acțiuni cheie din acest pasaj descoperă ceea ce Domnul cere de la toți cei care vor să fie oameni de onoare, sfinți și destoinici pentru orice lucrare bună:

1. „Depărtează-te de fărădelege“ (adică, lasă-te de păcat).
2. „Curățește-te“ (părăsește vechile tale căi ne-sfinte).
3. „Fugi de poftele tinereții“ (renunță la dorințele tale egoiste).
4. „Urmărește neprihănirea“ (aleargă după sfințenie).

Prima jumătate a sfințeniei se concentrează pe lăsarea în urmă a ceva – depărtarea de fărădelege, curățirea de păcat și fuga de poftă. A doua jumătate a sfințeniei se concentrează pe alergarea după ceva – urmărirea neprihănirii.

Imaginează-ți că stai pe firul vieții tale. Privește înapoi peste umăr la acele aspecte care nu sunt sfinte în ochii Domnului. Misiunea ta este să fugi și să te curățești de aceste lucruri. Aceasta este prima jumătate a sfințeniei. Acum privește înainte în timp la Domnul Isus Hristos care stă la capătul vieții tale și te cheamă să devii asemenea Lui în caracter și comportare. Nu sta pe gânduri! Începe să urmărești neprihănirea *acum* – cu ajutorul Lui. Aceasta este a doua jumătate a sfințeniei.

Evrei 12:1-2 ne descoperă aceleași două jumătăți ale sfințeniei:

„Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul, care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșitorul credinței noastre, adică la Isus“.

În mod similar, Evrei descrie prima jumătate a sfințeniei ca fiind darea la o parte a păcatului, iar a doua jumătate ca fiind alergarea cu stăruință ca să devenim asemenea Domnului Isus. Este interesant de remarcat că, în ambele pasaje, autorul susține cu claritate că cititorii săi trebuie mai întâi să se curățească de păcatele prezente și apoi să urmărească neprihănirea. Să nu-ți îngădui vreodată să crezi – nici pentru o clipă – că tu faci excepție de la aceste două îndemnuri!

Pavel a dezvoltat cele două jumătăți ale sfințeniei într-o epistolă către biserica din Colose:

„Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură. ...îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și ... iertați-vă unul pe altul“ (Coloseni 3:8, 12-13).

Observați ordinea? Întâi „lăsați-vă“, apoi „îmbrăcați-vă“. Deși fiecare dintre acestea sunt acțiuni distincte, amândouă sunt necesare pentru tine ca să crești în sfințenie.

## IMPORTANȚA STRATEGICĂ A CURĂȚIRII

Curățirea de toate păcatele cunoscute este unul din cele mai dificile lucruri pe care trebuie să le faci cel credincios. Poate nu te-ai gândit prea mult la păcatele tale până acum. Preocuparea cu păcatele personale nu pare să fie în capul listei celor mai importante lucruri de făcut pentru creștini. Aceasta până ne decidem să urmărim cu agresivitate sfințenia – apoi nu mai avem încotro!

Toată creșterea în sfințenia personală se bazează pe curățirea de păcatele personale. De ce? Pentru că păcatele tale nu reprezintă altceva decât *ne-sfințenie* personală. Erwin Lutzer a scris: „Nu trebuie să ne separăm de păcat ca de un prieten, cu scopul de a-l vedea din nou și de a avea aceeași familiaritate cu el ca înainte, sau poate chiar mai mare ... Trebuie să ne scuturăm mâinile de el, așa cum a scuturat Pavel vipera de pe mâna lui în foc“.

Orice urmărire a sfințeniei trebuie să înceapă cu abordarea acelor domenii din viața ta care au rămas, cu permisiunea ta, în afara voii lui Dumnezeu. Când mergi spre sfințenie, nu mai cauți să-ți aperi sau să-ți justifici păcatul; tu vrei doar să-l înlături din viața ta. *Cu cât dorești mai mult sfințenia, cu atât devii mai nerăbdător să fii pe deplin curățit și să ai o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu.*

Știi cum numește Biblia o astfel de mișcare spre curățirea personală? Mișcările trezirii. Trezirea personală începe când un credincios născut din nou, care a alunecat într-un păcat în viața lui de creștin, se împacă cu Domnul. Și când suficient de mulți creștini dintr-un loc se împacă cu Dumnezeu, ei aprind tăciunele și în cele din urmă ațâță focul unei treziri depline.

Dar nu vei experimenta niciodată vreun fel de trezire sau succes în urmărirea neprihănită fără să-I ceri mai întâi Domnului să te curățească de păcat. Chiar și oamenii care se roagă sau se închină zilnic pot să nu umble în sfințenie. Ei pot să-L adore și să-L laude pe Domnul, dar nu-I sunt plăcuți. Cel credincios trebuie să se curățească și să aibă părtașie cu Domnul. Una fără cealaltă te va face să crești puțin. De exemplu, oamenii care se concentrează pe curățirea de păcatele lor fără părtașia zilnică cu Dumnezeu, tind să devină adesea aspri, cu spirit de judecată și legalisti.

Observă echilibrul strategic dintre sfințenia pozitivă și sfințenia negativă în pasajul central al Scripturii care se referă la trezire (care cuprinde sfințenia), în 2 Cronici 7:14:

„Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara“.

Ai văzut? „Se va abate de la căile lui rele“ are loc *înainte* de trezire, nu după ea! Primul pas spre sfințenie este întotdeauna curățirea de păcatele din viața ta.

Una din cele mai puternice și mai răspândite minciuni ale vrăjmașului este că tu ești în prezent incapabil să te întorci de la căile tale rele acum, că până nu te ajută Dumnezeu să dorești cu adevărat sfințenia, tu nu poți s-o faci – e mult prea greu.

## ADEVĂRUL ALARMANT DESPRE PĂCAT ÎN BISERICA DE ASTĂZI

Mai devreme am spus din experiența mea că marea majoritate a creștinilor nu urmăresc în mod activ sfințenia personală. Doar o mică minoritate a creștinilor caută în mod serios să devină sfinți în toată purtarea lor.

Gândește-te la creștinii pe care îi cunoști. Câți dintre ei caută în mod deschis să devină sfinți în caracterul și comportarea lor? Recent am avut privilegiul să slujesc într-o mișcare misionară care trimite misionari pe timp de un an în fosta Uniune Sovietică. În cea mai mare parte, aceștia erau cei mai buni dintre neprofesioniștii din bisericile noastre cele mai bune. Ei au simțit chemarea Domnului în viața lor și au lăsat totul ca să-I slujească Domnului.

Conducerea acestei mișcări mari m-a întrebat dacă vreau să slujesc fiecărui grup înainte ca ei să plece în misiune. Așa că la fiecare din cele douăsprezece sesiuni de antrenament, i-am condus pe acești misionari recruți (vârsta medie era între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani), care fuseseră creștini cea mai mare parte din viața lor (douăzeci și cinci până la treizeci de ani), printr-o sesiune de curățire personală de păcat.

După ce le-am predat principiile biblice ale curățirii, i-am îndemnat pe misionari să se roage și să ceară Domnului să le descopere toate păcatele nemărturisite care L-au supărat și care stau între El și fiecare individ în parte. Apoi au așternut în scris toate lucrurile concrete pe care Domnul li le-a descoperit în timpul acestor momente de cercetare – relații rupte, imoralitate, minciună, furt, răzvrătire față de autorități, sau orice altceva. Apoi i-am rugat să ridice mâna dacă Domnul le-a amintit cel puțin trei sau patru păcate semnificative. Mai mult de 95 la sută din acest grup dedicat a ridicat mâna!

Apoi i-am provocat să facă tot ce se poate pentru a avea o conștiință curată înainte să fie în mod oficial recrutați în trei zile. Pe măsură ce fiecare păcat era rezolvat, ei scriau cuvântul *rezolvat* în dreptul lui, astfel încât noi puteam să vedem progresul lor și să ne rugăm și să-i încurajăm.

După ce am condus de cinci sau șase ori acest tip de antrenament de grup de-a lungul anilor cu sute de adulți, am pus în sfârșit această întrebare unui grup după ce își

curățiseră complet viețile de orice păcat cunoscut: „Câți dintre voi pot spune că aceasta a fost prima dată în toată viața lor când au trăit o viață complet curată înaintea Domnului?” Mai mult de 70 la sută din acei creștini dedicați au ridicat mâna.

Lasă aceasta să te pătrundă pentru o clipă.

Credeai că am exagerat când am spus că marea majoritate a credincioșilor nu umblă în sfințenie? Nouăzeci la sută dintre cei mai buni au mărturisit numeroase păcate cunoscute. Șaptezeci la sută dintre misionarii gata de plecare au spus că aceasta a fost pentru prima oară în viața lor când au fost curățiți. Dacă un credincios realizează că are trei păcate majore între el și Domnul, ai spune despre el că umblă în sfințenie?

Câți sunt pe lista ta acum?

Bineînțeles că sentimentele tale cu privire la păcat influențează mult alegerea ta de a păcătuți sau nu. Alege una din următoarele alternative care te descriu cel mai bine la acest moment din viața ta:

1. Urmăresc activ păcatul personal.
2. Nu mă gândesc prea mult la el; păcatul pur și simplu se întâmplă.
3. Încerc să evit păcatul aproape tot timpul.
4. Regret când păcătuiesc.
5. Mă supăr când păcătuiesc.
6. Sunt profund întristat când păcătuiesc.
7. Urăsc și detest păcatul și mă abat de la el.

Ia contact acum cu ce simte Domnul cu privire la păcat. Dacă nu ești acolo unde ar trebui să fii, roagă-L pe Domnul să-ți schimbe părerea și să-ți modeleze sentimentele după reacția inimii Lui față de păcatul tău.

## UNDE TE GĂSEȘTI ÎN CE PRIVEȘTE PĂCATUL TĂU?

După ce am lucrat cu mulți creștini în domeniul acesta, am observat că există cinci perioade distincte prin care trece creștinul obișnuit în evoluția lui spre sfințenia semnificativă prin curățirea personală. Vezi care dintre acestea descriu cel mai bine poziția în care te găsești – și ce trebuie să se întâmple în perioada următoare.

### *1. Respingerea curățirii din cauza împietririi inimii*

În timpul acestei perioade din viața creștină, credinciosul își împietrește inima împotriva Domnului din cauză că dorește să păcătuiască în continuare. Credinciosul nu are o viață de rugăciune, nu se simte aproape de Domnul, se simte înfrânt și este în robia cel puțin a unui păcat major.

### *2. Curățiri sporadice datorită unor puternice influențe externe*

În timpul acestei perioade din viața creștină, credinciosul răspunde la lucrarea pe care o face Duhul Sfânt în viața lui pentru a-l convinge că este vinovat, dar niciodată cu un scop precis. Cu alte cuvinte, o experiență dureroasă sau o predică puternică îi mișcă inima, și creștinul răspunde cu pocăință autentică, dar nu-și schimbă viața pentru un timp mai îndelungat.

### *3. Curățirea inițială profundă și dorința intensă după Domnul*

În timpul acestei perioade din viața creștină, credinciosul a crescut spiritual. S-a ocupat cu rugăciunile zilnice, I-a slujit Domnului cu mai multe realizări și roade și s-a bucurat din când în când de părtășia adevărată cu Hristos. Datorită plăcerii neașteptate

și a bucuriei relației lui cu Domnul Isus, credinciosul acum dorește cu disperare mai mult din Domnul și Îi cere Domnului să-i arate calea de a-L cunoaște mai profund.

Deoarece credinciosul a îndeplinit toate cele patru condiții pentru trezire – s-a smerit, s-a rugat, L-a căutat pe Domnul și s-a întors de la vechile lui păcate – Domnul răspunde la un nivel mai adânc decât a experimentat vreodată credinciosul. În timpul acestei curățiri inițiale profunde, credinciosul Îl va ruga pe Domnul să-i descopere orice păcat care împiedică o umblare mai profundă cu El. Nu este de mirare dacă în această perioadă credinciosul face o listă lungă de păcate specifice care n-au fost tratate niciodată așa cum se cuvenea. Aceasta va fi prima oară în viața credinciosului când Domnul îi deschide ochii ca să vadă lărgimea și adâncimea păcatului lui personal. O înțelegere mai profundă a harului și a smereniei acompaniază întotdeauna acest al treilea nivel.

#### *4. Curățiri profunde repetate și o foame după sfințenie*

După curățirea profundă inițială, credinciosul poate să creadă că inima lui este acum pe deplin curățită înaintea Domnului. Dar pe măsură ce creștinul care crește continuă să-L caute pe Domnul, Domnul va pune în inima lui dorința de a fi tot mai asemenea Lui.

Credinciosul Îi va cere Domnului să-i permită să-L slujească pe Hristos mai mult și să se bucure de o umblare mai intimă cu El. Ceea ce împiedică răspunsul la această cerere sunt în mod direct păcatele mai ascunse din viața credinciosului. În timpul acestei perioade, Domnul va expune acele niveluri mai profunde ale păcatului, astfel încât credinciosul să se poată curăți cu adevărat.

Și astfel curățirea credinciosului trece de la cele exterioare la cele interioare, la cele eterne. Mai întâi este *curățirea comportării*, în care Îi cerem Domnului să ne curățească de ceea ce facem. În al doilea rând, este *curățirea caracterului*, în care ne curățim de ceea ce suntem. În al treilea rând, este *curățirea inimii*, în care ne curățim de motivele pentru care facem ceea ce facem.

Aceste curățiri pot dura de la câteva luni la zece ani, în funcție de răspunsul credinciosului și de profunzimea păcatului lui. Cu cât este mai profundă curățirea, cu atât este mai dureros și mai dificil să ne ocupăm de păcatele noastre în mod deplin. Sfințenia cere un preț uriaș, și când întâlnești un om cu adevărat sfânt, poți să fii sigur că viața lui a trecut prin multe focuri purificatoare.

Când ai trecut la curățirea caracterului, alții vor vedea la tine o înfățișare mai bună, mai blândă, mai iubitoare și mai veselă. Dar curățirea inimii se ocupă de adevăratele motivații. Lăstari cum ar fi ambiția egoistă, invidia, gelozia și dorința de glorie personală ies la suprafață și trebuie să fie dezlăcuțate prin lucrarea profundă a Domnului în viața, inima și sufletul credinciosului.

#### *5. Curățirea regulată și o relație aprofundată cu Domnul*

În timpul acestei perioade, credinciosul s-a smerit profund și a aflat bucuria umblării tot mai profunde cu Domnul. Pentru că inima credinciosului a fost sensibilizată, el este atât de sensibil acum față de păcat că se curățește imediat după principiile trasate în 1 Ioan (listate mai jos). De asemenea, el devine conștient de persoana și prezența Duhului Sfânt într-un mod mai profund decât înainte.

Credinciosul crește în relația lui intimă cu Duhul Sfânt. Află de natura Lui blândă, de loialitatea Lui, de bunătatea, de îndurărilor și de sensibilitatea Lui răbdătoare. Această relație cu Duhul este foarte prețuită, și credinciosul învață tot mai mult ce anume întristează și stinge Duhul.

În timpul acestei perioade credinciosul menține legătura strânsă cu Domnul și mărturisește și este restabilit în orice moment, astfel încât nu mai sunt necesare curățiri mai mari și mai profunde. Pentru un timp, pare că aceste curățiri nu se vor termina niciodată, dar până la urmă se sfârșesc. Ce liber și bucurios este credinciosul care cunoaște libertatea umblării în puritatea trupului, a sufletului și a duhului.

## PAȘII SPRE CURĂȚIREA PROFUNDĂ

Cea mai mare piedică spre sfințenie nu este în primul rând o problemă de motivație, ci una de acumulare. Credincioșii experimentează adesea frustrarea și înfrângerea în viața lor spirituală ca rezultat direct al unei grămezi murdare de păcate nemărturisite.

Poți să te pregătești pentru o curățire profundă în zece pași, meditănd la 1 Ioan 1:9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. Mărturisirea este aici ingredientul cheie. Mărturisirea noastră înseamnă că *suntem de acord cu Dumnezeu* – recunoaștem că am păcătuit împotriva Lui.

Oricare ar fi problemele profunde și grele care poate te chinuiesc de ani de zile, nu-ți poți imagina acum ce înseamnă libertatea deplină și nici nu poți simți bucuria pe care o vei trăi la sfârșitul acestui proces:

1. *Caută un loc liniștit unde să stai singur* cel puțin o oră cu câteva foi de hârtie, un pix și Biblia ta preferată.
2. *Liniștește-ți inima înaintea Domnului* stând liniștit, închizând ochii și pregătindu-te să-L cauți pe Domnul. Concentrează-te și scoate-ți din minte orice grijă. Nu te lăsa frustrat; aceasta ar putea dura câteva clipe.
3. *Roagă-te Domnului și mulțumește-I* că te-a adus în punctul acesta, în care dorești să fii curățit înaintea Lui. Roagă-L să-ți dea curaj și har pe măsură ce te smerești. Ia-ți angajamentul înaintea Domnului că vei rămâne în acest proces până când îți va descoperi El că ești pe deplin curățit, indiferent cât te va costa.
4. *Roagă-L pe Duhul Sfânt:* „Te rog, descoperă-mi păcatele concrete care sunt în viața mea, chiar și cele pe care poate le-am uitat, care stau între Tine și mine. În Numele Domnului Isus mă rog, amin“.
5. *Fă o listă cu tot ce-ți descoperă Duhul Sfânt.* Nu ezita și nu sări peste nici unul din păcatele mai grele. Când nu mai poți să-ți amintești nici unul, roagă-te a doua oară: „Duhule Sfânt, doresc să-mi mărturisesc toate păcatele care sunt între Tine și mine. Te rog, descoperă-mi orice păcat care mai este. Dă-mi curajul și harul Tău“. După ce le-ai trecut pe listă pe toate, stai liniștit cinci minute – sau cât consideri tu – și s-ar putea să mai primești câteva. Când lista este completă, numerează ce este pe listă în funcție de cât de dificil va fi pentru tine să le mărturisești și să fii restabilit, numărul unu fiind cel mai greu.
6. *Mărturisește-ți păcatele* unul câte unul înaintea Domnului. Începe cu cel mai greu, folosind cuvinte ca acestea: „Doamne, mărturisesc prin aceasta înaintea Ta că am comis păcatul de ..... Te rog, iartă-mă pentru acest păcat și curățește-mă deplin de el“. Parcurge lista punct cu punct până la sfârșit.
7. *Fii gata pentru lupta personală cu care te vei confrunta.* Nu te alarma când vei simți dorința puternică de a fugi; toți simt la fel! Mergi înainte cu

angajamentul tău. Și acordă-ți un maximum de trei zile ca să rezolvi fiecare punct de pe lista ta.

8. *Repară ce ai stricat dacă este necesar și fii gata să te smerești înaintea celor față de care ai greșit.* Ia primul păcat și cel mai greu de pe listă și rezolvă-l între patru ochi cu persoana respectivă, dacă este cazul. Dacă nu se poate, folosește telefonul. Dacă aceasta nu se poate, scrie o scrisoare. Uneori va trebui să te întorci la un magazin și să plătești pentru articolele pe care le-ai furat sau să mărturisești unui profesor că ai copiat la un examen. Mergi întotdeauna pe drumul drept și fă mai mult decât se așteaptă de la tine.
9. *Scrie REZOLVAT! pe foaia ta,* după ce ai mărturisit, ai reparat, ai fost iertat și ai primit curățirea lui Dumnezeu pentru fiecare păcat. Când fiecare punct este rezolvat, arde foaia ca o asigurare că Domnul te-a iertat deplin. Apoi bagă de seamă că orice gând negativ cu privire la ceea ce ai făcut nu este de la Dumnezeu și nu îngădui niciodată acuzatorului să te atace din nou cu aceste lucruri. Pentru cazuri grave, roagă-te aceste cuvinte cu voce tare: „Doamne, Ți-am mărturisit acest păcat de ..... și știu că Tu m-ai iertat. Stau în iertarea și în curățirea Ta“.
10. *Mulțumește-I Domnului* când ai terminat lista. Laudă-L pentru iertarea Sa și mulțumește-I pentru curățirea Sa. Și dacă vrei să încurajezi pe cineva cu biruința ta, trimite-mi o carte poștală scrisă de mână, la editorul meu, cu numele tău pe ea și cu cuvântul *S-A FĂCUT!* Asta-i tot – doar ca să mă încurajezi că oameni ca tine urmăresc neprihănirea cu toată inima lor.

## SPĂLARE ȘI REPETARE PENTRU O CURĂȚIRE REGULATĂ

Odată încheiată această curățire în zece pași, vei fi surprins să afli că Domnul te conduce spre repetarea acestui proces de două sau trei ori în săptămânile și lunile care vor urma. Pe măsură ce te apropii de El, El poate să-ți descopere alte păcate pe care le-ai uitat din ultima perioadă a vieții tale. Nu te mira. Dimpotrivă, așteaptă-te la aceasta. Fii curajos, pregătește-te și repetă cei zece pași pentru curățirea personală.

Acest ciclu de curățire este de asemenea preventiv și va elimina curând nevoia de curățiri *majore*. Printre cei care umblă cu Dumnezeu, aceasta se numește adesea „a ține conturile mici cu Domnul“, ceea ce înseamnă că minimizăm timpul dintre comiterea și mărturisirea unui păcat. Bineînțeles că nici unul dintre noi nu dorește să păcătuiască; dar până vom intra pe porțile cerului, vom păcătui.

Deci socotește curățirea prin care treci ca un proces regulat și ține minte câteva „cicluri de spălare“ diferite care te vor ajuta să ajungi tot mai aproape de Domnul.

### *Ciclul clipă de clipă*

Ori de câte ori comiți un păcat, fie că este comitere sau omitere, mărturisește-l Domnului imediat și restituie tot, dacă este cazul. Cu cât vei face aceasta mai mult, cu atât va fi mai puternic procesul ca un mijloc preventiv. Și va zidi cu siguranță disciplina.

### *Ciclul zilnic*

Când îți faci rugăciunile personale, pune deoparte întotdeauna o anumită parte din timpul tău de rugăciune, în timpul căreia să stai în liniște înaintea Domnului și să-L întrebi dacă există vreun lucru din ziua precedentă care trebuie mărturisit.

### *Ciclul săptămânal*

De-a lungul istoriei bisericii, sabbatul și/sau ziua de duminică au fost folosite pentru o auto-cercetare profundă și pentru mărturisire. Poate că ultima oră a serii de duminică ar fi un timp potrivit ca să fii singur și să analizezi săptămâna trecută – și cea care vine, dar din perspectiva Domnului, nu din a ta. S-ar putea să fii surprins cum aceasta va scoate la iveală domenii care au nevoie de atenția ta și de mărturisirea ta.

### *Ciclul lunar*

În prima zi a fiecărei luni, mă uit prin jurnalul meu ca să adun una câte una lecțiile de viață pe care Domnul încearcă în mod curent să mi le dea. În dimineața aceasta am început să văd mai clar cum una din cele mai tari valori ale mele nu a reflectat voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Acum pot să vin înaintea Domnului cu lucrul acesta.

### *Ciclul anual*

Mulți lideri creștini pe care îi cunosc investesc în fiecare an un timp considerabil între Crăciun și Anul Nou, uitându-se prin jurnalele lor personale și de rugăciune, ca să analizeze ce a lucrat mâna Domnului în viețile lor în anul care a trecut. Această perspectivă poate fi cu adevărat înviorătoare și întăritoare. Pe măsură ce parcurgi ultimul an al vieții tale, păcatele pe care le-ai mărturisit și le-ai părăsit mai la începutul anului nu mai apar spre sfârșitul anului. Lucrurile care erau încă neclare la începutul anului, acum se pot vedea foarte clar.



## Adevărul despre ispită

*Nici un om nu știe cât de rău este până n-a încercat să fie bun.  
Există o idee prostească despre faptul că  
oamenii buni nu știu ce înseamnă ispita.*

C. S. LEWIS

Dacă ai putea să distrugi abilitatea vrăjmașului tău de a aduce ispita în viața ta, el ar fi în mod instantaneu fără putere.

Gândește-te cum lucrează de fapt ispita în viața ta. Cum trece un om ca tine, care este născut din nou și Îl iubește pe Domnul, de la a fi sfânt la a nu fi sfânt? Care este cărarea principală pe care un credincios trece de la ascultare la neascultare, de la dreptate la nedreptate?

Aceeași strategie a ispitei este dezlănțuită de milioane de ori în fiecare zi asupra maselor naive de oameni. Este această strategie eficace? Ei bine, pentru marea majoritate, este tot ce trebuie. Chiar și tu, ultima dată când ai căzut în păcat, ai fost de fapt manipulat de aceleași mâini ale ispitei care te-au împins sau te-au tras întotdeauna în trecut.

Un alt cuvânt care descrie ispita este *stimulator*. Un stimulator este ceva care motivează sau incită un om să facă ceva. În lumea afacerilor, stimulatorii sunt folosiți pe scară largă. De exemplu, când intri într-un magazin în care se vând două băuturi răcoritoare concurente, dacă una face reclamă spunând: *Cumpără una și primești una gratis!* ce ești motivat (sau ispitit) să faci? Ca părinte, poate folosești adesea un fel de stimulator ca să-ți încurajezi copiii să-și păstreze camerele curate sau să se străduiască să ia note bune.

Sunt stimulatorii răi? Nu, dacă ei încurajează o comportare corectă. În adevăr, când citești Biblia, nu poți să nu observi faptul că Dumnezeu Însuși folosește frecvent stimulatori pentru a-i motiva pe urmașii Săi.

Totuși, stimulatorii pot fi folosiți și cu scopuri rele, și atunci ei devin ispite. Cu o astfel de înțelegere a acestui proces vine puterea de a rezista ispitei și de a zdrobi autoritatea pe care aceasta ar putea-o avea asupra ta. Așa că hai să începem.

### PASAJUL CHEIE DESPRE ISPITĂ

Când vrei să înțelegi un adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu, începe întotdeauna prin a căuta în Biblie pasajul cheie care conține cel mai important adevăr despre acel subiect. Apoi extrage din acel pasaj toate secretele lui.

În ce privește ispita, pasajul biblic cheie este 1 Corinteni 10:12-13. Citește-l cu atenție înainte să mergi mai departe la cele șapte adevăruri despre ispită, care urmează:

„Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă. Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda“.

#### 1. Ispita este motivul principal pentru care dorești să păcătuiești

Legătura este evidentă – căderea în păcat este întotdeauna precedată de ispita, care „te-a ajuns“.

Când deschizi la primele pagini ale Bibliei, ce-l găsești pe Satan făcând? Ispitindu-i pe Adam și Eva să nu asculte de porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Să observăm ispitele subtile, sau stimulatorii pe care i-a folosit Satan asupra Evei:

„Hotărât, că nu veți muri“. Satan a ispitit-o pe Eva să se îndoiască de avertismentul clar al lui Dumnezeu. Vezi, ispita trebuie să se ocupe de adevărul cunoscut care este opus păcatului, altfel păcatul nu va putea fi comis. Dacă Eva n-ar fi căzut în această ispită de a se îndoii, ea n-ar fi cedat niciodată. *Ispitele întotdeauna minimizează pericolele reale și exagerează beneficiile închipuite.*

„Vi se vor deschide ochii“. Satan vroia să spună în mod subtil că ochii Evei trebuie să fi fost închiși – și cine a făcut ca ochii ei „să nu fie deschiși“ încă de la început? Ce atac subtil împotriva caracterului Domnului, care trebuie să înadins i-a ținut pe ei orbi! *Ispitele întotdeauna hrănesc îndoiala cu privire la Cuvântul și caracterul lui Dumnezeu.*

„Veți fi ca Dumnezeu“. Satan a incitat imaginația Evei cu gândul de a ajunge ca Dumnezeu. Ispita a făcut un salt incredibil în punctul acesta, dar ea nu a băgat de seamă. În momentul acela, Adam și Eva erau deja mai asemănători cu Dumnezeu decât oricare altă viețuitoare din univers! Adam și Eva fuseseră creați în mod supranatural de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa. Dar mâncând din pomul acela, ei au ales să devină cât se poate de neasemănători cu Dumnezeu. Calea pe care a propus-o Satan ca ei să ajungă ca Dumnezeu era să facă exact opusul a ceea ce le spusese Dumnezeu! *Fiecare ispită își are rădăcinile în cel puțin o minciună mare, care este promovată ca fiind răspunsul la ceea ce caută omul.*

„Cunoscând binele și răul“. Satan știe ce ispititoare este pentru om cunoașterea interzisă. Ce incredibil de înșelătoare este această ispită! Adam și Eva cunoșteau deja plinătatea cunoașterii binelui – ei erau în Grădina Edenului și se plimbau cu Cel Atotputernic. De ce ar fi dorit ei să cunoască răul? Aici ispititorul folosește dorința, sau pofta, pentru ceva care este clar din afara granițelor create pentru om. Omul nu fusese creat ca să străpungă gardul de siguranță care îl despărțea de bine și rău. Alegând să știe ceea ce Domnul cu bună-știință alesese să nu le spună, Adam și Eva au căzut în același păcat ca și Satan însuși, dorința de a conduce independent și de a nimici limitele suverane pe care Dumnezeu le-a pus. *Ispita incită întotdeauna pofta de a cunoaște și de a experimenta răul, care este interzis de Dumnezeu, în urmărirea falsă a ceea ce este bine.*

Fără ispită sau motivație, de ce ar fi luat în considerație Adam și Eva neascultarea de Domnul? Vezi rolul critic pe care îl are ispita în viață? Fără ea, care ar putea fi motivația pentru a alege să păcătuiești?

Tot așa, gândește-te ce a făcut Satan când căuta să-L învingă pe Domnul Isus – el a oferit trei ispite puternice. Notează cum l-a muștră Domnul Isus pe Satan și a descoperit natura atacului său: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău“.

Satan te va ispiti tot timpul vieții tale. Orice păcat pe care l-ai comis a fost precedat de o ispită, pe care ai crezut-o și apoi ai acționat în baza ei, neascultând de Dumnezeu și păcătuind de bunăvoie.

## 2. *Ispitele sunt și mai periculoase când crezi că tu nu poți cădea*

1 Corinteni 10:12 începe cu un avertisment puternic referitor la ispite: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă“. Poate că acest avertisment este

pus mai întâi pentru că arată exact opusul a ceea ce omul gândește în mod normal despre ispită. Ce este mai bine, să crezi că tu nu poți cădea în păcat sau să știi că poți?

Cel mai bun răspuns se găsește în Proverbe 16:18: „Mândria merge înaintea pieirii, și trufia merge înaintea căderii“. Când crezi că tu nu poți cădea, domnește mândria. Când domnește mândria, pieirea va veni curând. Ori de câte ori reperezi aroganța, fie flagrantă fie ascunsă cu grijă, poți fi sigur că o cădere este deja iminentă.

Care deci este atitudinea și acțiunea corectă în fața ispitei, care ne conduce la biruință și nu la pieire, la rămânerea în picioare mai degrabă decât la cădere? Aceste versete ne dau răspunsul – vegherea, rugăciunea și dependența activă de Domnul:

„Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă“ (Matei 26:41).

„Când a ajuns la locul acela, le-a zis: «Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită»“ (Luca 22:40).

„Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici“ (2 Petru 2:9).

Trebuie să ne concentrăm întotdeauna atenția asupra slăbiciunii noastre și asupra puterii Lui. Așa cum spunea și Martin Luther: „Ispitele mele mi-au fost „învățători în ale Divinității“. Roagă-te zilnic ca Domnul să te păzească de ispită, iar dacă vine, ca El să te întărească în și prin ea.

### 3. *Ispitele caută să te ajungă*

Ispitele nu sunt inactive, ci active. Ispitele nu fug de tine, ci caută să te ajungă, așa cum spunea Pavel în 1 Corinteni 10:13. Chiar și în cele mai spirituale activități, ispita poate să-ți iasă înainte și să te înhațe cu putere și persistență.

Pavel ne învață că ispitele au o realitate aproape independentă. Ele vin și te ajung. Te apucă. Te asaltează. Te țin strâns. Vor să ne țină jos până când în sfârșit păcătuim. Vei observa că în momentul în care ai cedat ispitei, ea nu mai există. Ispitele există numai în partea de „dinainte“ a păcatului! Înaintea fiecărui păcat stă ispita lui. Dacă învingi ispita, nu vei comite păcatul!

### 4. *Ispitele nu sunt niciodată unice, ci sunt întotdeauna obișnuite pentru toți*

Dacă ai păcătuit de mai multe ori într-un anumit domeniu, poți trage concluzia că ispitele tale nu sunt „normale“ ca dimensiune și putere, ci sunt unice și irezistibile. Dar Biblia ne spune: „Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească“ (1 Corinteni 10:13).

Acum trebuie de asemenea să înțelegi că, deși orice ispită este obișnuită, noi suntem foarte diferiți. De exemplu, unul poate fi ispitit în domeniul lăcomiei de mâncare, altul în pornografie, altul în bărfă și altul în mânie. Să presupunem că tu și prietenul tău mergeți împreună la băcănie să faceți cumpărături. Tu ești ispitit în domeniul lăcomiei de mâncare, așa că te lupți în raionul de dulciuri, în timp ce prietenul tău se confruntă cu o altă ispită și se luptă la raftul cu reviste. Aceasta înseamnă că și tu te lupți la raftul cu reviste? Probabil că nu.

Ispite diferite atacă oameni diferiți. Și eu mă confrunt cu ispite care sunt comune; dar pentru că pot să fiu slab într-un anumit domeniu, pot să cedez unei ispite care pe tine nu te-ar afecta.

După o adunare a bărbaților la micul dejun, la care am vorbit despre sfințenia personală, am fost abordat de un tânăr care era în mod evident convins de păcat. Mi-a împărtășit că tânjea după schimbări majore în viața lui, dar avea mari greutăți. Trăia cu o femeie și trăise cu mai multe femei în ultimii zece ani. Când l-am întrebat de ce nu pune capăt pur și simplu acestui mod de viață imoral și ne-sfânt, a spus că era neputincios în fața ispitelor lui sexuale.

Am spus: „Impulsul tău sexual este probabil foarte puternic!“

El a spus: „Da ... ei bine, mă bucur că mă înțelegeți. Impulsul meu sexual este atât de puternic încât ispitele mele sunt pur și simplu uriașe“.

Am dat din cap. „Probabil de nu știu câte ori mai mare decât la un bărbat normal“.

A roșit sfios. Găsise în sfârșit pe cineva care înțelegea că de fapt *nu el* era de vină pentru păcatul lui – de vină erau acele ispite uriașe care îl atacau.

L-am întrebat dacă s-ar schimba cu ceva situația în cazul în care acele ispite uriașe ar fi aduse la nivel normal. „Oh!“ a exclamat el. „Aș da orice să am ispite normale. Atunci aș putea în sfârșit să spun nu și să mă opresc“.

Apoi m-am întors și m-am uitat prin camera care se golea rapid, pentru că oamenii se duceau la muncă. „Deci, dacă ispitele tale ar fi ca ale lui Chuck sau ca ale lui Bob, ce ai face?“

„Cum adică, ce aș face? În legătură cu ce?“

„Cu modul tău de viață păcătos. Ai asculta atunci de Domnul și te-ai depărta de căile tale imorale? Bineînțeles, numai dacă ispitele tale sexuale ar fi aduse la nivel «normal»?“

Asta i-a sunat bine și a dat din cap cu o abandonare aproape lipsită de griji.

Nimeni nu-i putea rezolva problema, de ce să-și mai facă griji?

Atunci l-am rugat să citească 1 Corinteni 10:13 cu voce tare.

„Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească“.

Ce șoc să descopere că ispitele lui nu erau nici mai mult nici mai puțin decât o varietate a ispitelor care cresc în viața oricărui bărbat. Minciuna aceea îl îngropase sub încărcătura grea a unei auto-decepții masive, care îl îndoia. Dar când minciuna aceea a fost adusă direct în lumina Bibliei, a căzut neputincioasă la picioarele lui. Cu lacrimi în ochi, a spus: „Astăzi mă voi elibera. Spun nu ispitelor mele sexuale. Plec de aici ... și voi umbla în sfințenie“.

Adevărul ne eliberează întotdeauna; minciunile ne țin în robie întotdeauna. Dacă ești în robia unui păcat, este, pur și simplu, din cauză că tu crezi o minciună.

Indiferent de ce crezi tu despre ispitele cu care te confrunți, Biblia ne învață că ele nu sunt deloc diferite de cele cu care s-au confruntat toți vecinii tăi. Gândește-te la minciunile pe care ni le spunem:

„A fost pur și simplu prea puternică. Ce puteam să fac?“

„Lucrul acesta se practică în familia mea“.

„Fac asta din totdeauna – e prea târziu acum să mă opresc“.

„Diavolul m-a împins s-o fac“.

„Nu-mi fac probleme cu ispita; sunt foarte tare“.

„Nu-i vina mea; am fost ispitit peste puterile mele“.

„M-am rugat cu privire la ispită, dar nu m-am putut opri“.

„Las-o baltă – nimeni nu-i perfect“.

Dar dacă toate ispitele sunt normale și deci absolut rezistibile, cum ne putem explica ceea ce simțim când aceste ispite comune ne asaltează? Poate că un cățeluș deține secretul care ne conduce la răspuns.

Ți-aduci aminte de vrăjitorul care domnea în țara lui Oz? Toți erau plini de frică și chiar tremurau în fața puterii și tăriei vrăjitorului, până când un cățeluș a tras cortina cea sacră! Atunci Dorothy și prietenii ei au văzut un omuleț bătrân și slab, care-și deghiza vocea și era înconjurat de efecte speciale. Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat apoi, când au descoperit adevărul despre acel „puternic vrăjitor“? Adevărul i-a eliberat.

Trage cortina de pe ispita ta și vei afla două lucruri. Întâi că ispita ta este obișnuită, crescând ca buruienile pe pământul umanității. Al doilea, ispita ta este plină de vorbe goale și va dispărea întotdeauna în eter când vei spune, pur și simplu, nu.

##### *5. Ispitele nu au voie să depășească puterea ta de rezistență*

Momentele în care crezi că Domnul nu este lângă tine, includ cu siguranță și acele momente în care ești ispitit să păcătuiești. Dar Biblia ne arată că Domnul este în mod intim implicat în orice ispită, nu prin trimiterea ei, ci prin faptul că are grijă ca tu s-o poți îndura, fără să cedezi în fața păcatului. 1 Corinteni 10:13 continuă: „Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre“.

Aceste cuvinte din partea lui Pavel ne dau o încurajare minunată și o speranță garantată în fața ispitei. Poți să rezisti oricărei ispite – ajutat de nimeni altul decât de Domnul Dumnezeu universului.

Asigură-te că ai asimilat acest adevăr în mintea ta. În loc să te evite când ești ispitit, Domnul Se apropie de tine, ca să te protejeze și să te ajute. El este acolo lângă tine, acolo în luptă. Închipuie-ți! Gândește-te ce înseamnă aceasta, cât de intim este Domnul angajat pentru tine și pentru biruința ta asupra ispitei! Niciodată să nu mai crezi minciuna că Domnul Se supără și Se îndepărtează de tine când ești în mijlocul ispitei; pentru că adevărul este că Domnul este extrem de implicat chiar în momentul ispitei. El trasează o linie groasă în nisip și poruncește ca ispita să meargă până acolo, nu mai departe.

Într-o după-amiază, când scriam acest capitol, am făcut o pauză și m-am plimbat prin împrejurimi cu soția mea, Darlene Marie. În timp ce ne plimbam, am trecut pe lângă un stejar masiv, care se înălța mult deasupra capetelor noastre. Ne-am minunat de tăria și măreția aceluși copac și cum rezistase timp de decenii în fața furtunilor și a vânturilor puternice. Am întrebat-o pe Darlene dacă credea că ar putea fi vreo furtună suficient de violentă ca să-l doboare. Ea a dat aprobativ din cap, gândindu-se la lungimea tornadelor incredibil de puternice din ultima vreme care distrug totul în calea lor.

Dar va exista vreodată „o tornadă a ispitei“ care să te poată distruge și care să zdrobească cea mai puternică angajare a ta pentru o viață de sfințenie? Niciodată. Domnul ne păzește și limitează puterea oricărei ispite. Domnul, în îndurarea Sa, limitează libertatea lui Satan de a ne împinge peste bord.

Dar ce se întâmplă când suntem necredincioși în mod repetat, când alegem să păcătuim în fața unei ispite iarăși și iarăși? Bineînțeles că Domnul trebuie să aibă o limită a credincioșiei Sale, în funcție de cât de credincioși Îi suntem, nu-i așa? Să căutăm răspunsul în 2 Timotei 2:13: „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur“.

Adevărul este că Domnul Dumnezeu nu te va lăsa niciodată, nici nu te va părăsi în fața unei ispite. El întotdeauna – oricând și în orice împrejurare – în suveranitatea Lui, limitează ispitele tale astfel încât ele să nu depășească niciodată puterea ta de a spune nu. Nu-i de mirare că Dumnezeu spune să fii sfânt în toată purtarea ta; El îți dă tot ce îți trebuie, dar limitează tot ce nu-ți trebuie.

Din acest adevăr rezultă imediat câteva implicații.

*Dumnezeu limitează ispitele cu care mă confrunt după puterile mele, nu după ale altuia.*

Domnul are toată atenția îndreptată spre tine și spre puterea ta. Aceasta înseamnă că dacă tu și prietenii tăi v-ați confrunta toți cu o ispită mare și neașteptată, Domnul ar

limita acea ispită în mod diferit pentru fiecare din voi. Aceeași ispită este limitată de Domnul după puterile diferite ale oamenilor.

*Dumnezeu limitează ispitele, dar nu mărește neapărat puterea noastră.*

În fața ta este o halteră mare cu greutate de 227 kg. Domnul îți spune să ridici haltera. Îți îndoi genunchii și ți-aduni toate puterile din tine, dar nu poți s-o urnești. Ce face Domnul ca să te ajute? Îți dă mușchi mai puternici? Nu. Biblia nu ne învață că „Dumnezeu, care este credincios, va mări puterile voastre, ca să puteți să vă împotriviți ispitei“.

În schimb, Dumnezeu te ajută să ascuți de El, luând din greutatea de pe halteră, până când știe El că o vei putea ridica. Deci, să nu te aștepti niciodată ca Domnul să te întărească în mod miraculos, ci mai degrabă să te aștepti ca El să limiteze în mod miraculos greutatea ispitei.

*Dumnezeu limitează ispita după împrejurările tale.*

Puterea ta de a te împotrivi ispitei nu este doar diferită de a altuia, ci de asemenea se schimbă în funcție de ce se întâmplă în viața ta. Să presupunem că cineva apropiat ție a murit, ai suferit o pierdere majoră în afaceri și ai fost bolnav mult timp. Ai putea spune că puterea ta de a te împotrivi unei anumite ispite va fi tot atât de mare ca de obicei? Bineînțeles că nu.

Nu știi ce simți tu cu privire la Domnul, când înțelegi incredibila Lui credincioșie față de tine, dar mila și îndurarea Sa în protejarea mea pur și simplu m-au copleșit. Nu-i de mirare că Domnul poate să ne poruncească să fim sfinți în toată purtarea noastră. El Se asigură că noi putem!

*6. Ispitele sunt întotdeauna însoțite de mijlocul Domnului de a ieși din ele.*

Din toate descoperirile remarcabile pe care le găsim în aceste două versete, nici una nu este mai frapantă decât această măsură luată de Dumnezeu: „Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea“.

Prima măsură a lui Dumnezeu în fața ispitei este o limitare: El nu va îngădui să fii ispitit peste puterile tale. A doua măsură a lui Dumnezeu în fața ispitei este un ajutor: El va pregăti mijlocul să ieși din ea.

Și cu fiecare ispită cu care te confrunți, Dumnezeu construiește un nou mijloc de ieșire. Căile anterioare de ieșire care au lucrat în alt loc, pot să nu-ți fie de nici un folos când ajungi iarăși la marginea prăpăstiei. Pentru că ispitele sunt diferite, și căile de ieșire trebuie să fie diferite. Și Dumnezeu nu găsește o cale de ieșire pentru tine; El creează o cale de ieșire. Când o ispită caută să te ajungă, Dumnezeu, în suveranitatea și unicitatea Lui, inventează și apoi construiește pentru tine o cale sigură de scăpare din acea ispită.

Cu cât adevărul despre ispitele tale devine mai clar în mintea și inima ta, cu atât porunca Lui de a fi sfânt în toată purtarea ta pare mai realistă.

*7. Ispitele nu se pot extinde dincolo de ce poți să suportți*

Acest ultim principiu arată inima Domnului în implicarea Lui în ispita ta. Întrucât El caută o biserică sfântă, El asigură tot ce este necesar pentru sfințenie în orice situație imaginabilă: „Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda“.

Cea mai mare minciună cu privire la ispitele tale este: „Nu pot să spun nu la această ispită, oricât de mult m-aș strădui“. Acum știi că aceasta nu poate fi adevărat,

pentru că atunci Domnul Dumnezeu ar fi total necredincios. Niciodată să nu mai cazi sub povara acestei minciuni pesimiste, pentru că în momentul în care o accepți – chiar și pentru o fracțiune de secundă – deja ai pornit în jos pe panta alunecoasă care duce la păcat.

Nu va fi întotdeauna ușor să spui nu, dar va fi întotdeauna posibil.

Totuși, Domnul poate să nu-ți descopere întotdeauna imediat calea de ieșire. În cele mai multe cazuri, calea de ieșire este chiar înaintea ta. Alteori, însă, calea de ieșire poate să necesite rezistența ta până la punctul critic al morții fizice.

Adevărul fundamental este că este important să stai neclintit împotriva ispitei de a păcătui, chiar dacă te-ar putea costa viața. Calea de ieșire pentru o mulțime de credincioși martirizați a fost să stea neclintiți în fața celei mai amenințătoare ispite, chiar până la moarte.

Deși mulți au plătit cu viața lor, alții care L-au cunoscut pe Hristos și chemarea Lui în viața lor au fugit în întuneric, lepădându-se de Domnul care i-a răscumpărat, ca să-și salveze viața. Care a fost minciuna de care au ascultat și pe care au îmbrățișat-o? „Nu pot să fac asta; e prea greu pentru mine“.

Prietene, nici chiar moartea nu este prea grea, pentru că Domnul nu va îngădui niciodată o ispită care să depășească puterea ta de a o îndura fără să păcătuiești. Cei care au fugit în întuneric, au fugit numai pentru că au crezut minciuna. Cât timp ești ispitit, ești întotdeauna capabil să rezisti, rămânând sfânt în toată purtarea ta.

#### ADEVĂRUL DESPRE ISPITĂ

La două săptămâni după ce am învățat un grup de bărbați acest adevăr despre ispită, am dat peste unul dintre ei într-un magazin local. Să-l fi auzit vorbind despre ce a lucrat Domnul în viața lui în ultimele două săptămâni.

El a spus: „Nu puteam să cred cât de mult m-am înșelat toată viața mea cu privire la ispitele mele! Le vedeam ca pe acei uriași foarte înalți împotriva cărora eram neputincios. După un timp am renunțat să mai încerc să lupt, pentru că mă gândeam că oricum nu voi putea obține niciodată victoria. Apoi am aflat adevărul și acum știu că Dumnezeu oprește ispitele mele pe loc înainte ca ele să mă poată învinge. Acum știu că Dumnezeu nu este supărat pe mine când sunt ispitit și că nu trebuie să mă ascund de El. El este adevăratul meu salvator, asigurându-mi de fiecare dată calea de scăpare. Ce Dumnezeu avem!“

Data viitoare când simți că începi să slăbești în fața minciunii ispitei, spune aceste cuvinte adevărate și pline de putere și vei fi uimit să vezi cum vor fugi ispitele în întuneric – acolo de unde au venit și acolo de unde aparțin. Adevărul întotdeauna te va face liber!

*Îmi dau seama că sunt în mijlocul unei ispite de a păcătui.*

*Prin aceasta mă încredințez Domnului*

*ca să depind de Duhul Sfânt și să nu păcătuiesc.*

*Știu că Domnul limitează această ispită*

*și ea nu poate fi prea grea pentru mine.*

*Știu că Domnul pregătește pentru mine calea de ieșire din această ispită.*

*Pot să îndur această ispită până va trece.*

*Aleg să ascult de porunca Domnului*

*de a fi sfânt în toată purtarea mea.*

*Mulțumesc, Doamne, pentru credințioșia Ta față de mine!*

## Unelte anti-ispită pentru biruință

*Omul sfânt nu este unul care nu poate păcătui.  
Un om sfânt este unul care nu vrea să păcătuiască.*  
A. W. TOZER

Deși Domnul limitează ispita ta și creează o cale de ieșire, tu tot trebuie să înfrunți și să biruești ispitele tale. Trebuie să-ți duci bătăliile până la biruință. Biblia ne spune foarte clar că *noi* luptăm împotriva întunericului și trebuie să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu ca să ne împotrivim răului (vezi Efeseni 6:12-13).

Sfințenia se găsește de cealaltă parte a biruinței asupra ispitei! Hai să ne echipăm cu unelte puternice pe care le putem folosi ca să învingem ispitele! Mai întâi, trebuie să cunoști modul exemplar în care lucrează ispitele împotriva ta și apoi să știi exact ce trebuie să faci ca să te bucuri de adevărata biruință în fiecare bătălie. Mă rog ca, atunci când vei termina această carte, să nu mai privești niciodată ispitele tale așa cum le privești acum și să le învingi în mod decisiv pe măsură ce câștigi îndemănare în folosirea acestor arme.

### COEFICIENTUL TĂU DE VULNERABILITATE ÎN FAȚA ISPITEI

Ai idee cât de vulnerabil ești să fii atacat în orice moment? Ispitele sunt programate cu grijă în timp. Ele sunt direcționate cu grijă. Începând din Grădina Edenului, ispitele lui Satan au reușit să doboare chiar și pe cei mai puternici oameni, atacându-i în *punctul* lor slab și în *momentul* lor de slăbiciune.

Citește relatările despre diverși oameni din Biblie și vei vedea clar această tendință. Ispitele atacă în locul și în momentul când credinciosul este cel mai slab și se așteaptă cel mai puțin la un asalt. Satan L-a ispitit pe Domnul Isus după patruzeci de zile de stat în pustiu fără hrană, un moment de slăbiciune fizică și izolare. Când ești tu cel mai slab și cel mai vulnerabil la ispită?

„Coeficientul de vulnerabilitate în fața ispitei“ este o unealtă mică, dar remarcabilă care îți va lua cel mult două minute s-o folosești după ce ai lucrat prin ea odată. Scopul coeficientului este să te avertizeze cât de vulnerabil ești într-un anumit moment față de atacurile ispitei. Zece categorii diferite sunt măsurate pe o scară de la 1 la 10. Gândește-te puțin și încercuiește numărul care reprezintă cel mai bine starea ta în momentul acesta din fiecare categorie:

Extenuat fizic/Obosit	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Energic/Puternic
Descurajat/La pământ	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Încurajat/Ridicat
Plictisit/Nemulțumit	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Provocat/Mulțumit
Epuizat spiritual/Gol	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	În creștere/Plin
Distant/Singur	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Apropiat/Împreună
Înstrăinat/Rece	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	În relații strânse/Cald
Deznădăjduit/Trist	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Plin de speranță/Fericit
În nesiguranță/Nesigur	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	În siguranță/Încrezător
Amar/Supărat	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Iertător/Îngăduitor
Jignit/Rănit	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Apreciat/Iubit



După ce ai încercuit unde te găsești acum în aceste categorii, fă totalul și vei găsi coeficientul tău de vulnerabilitate în fața ispitei. Iată cum să interpretezi scorul tău:

- 90.100 Ești deja glorificat în cer!
- 80.89 Foarte puternic, dar fii atent la mândria și aroganța subtilă.
- 70.79 Puternic, dar trebuie să depinzi mai mult de Domnul.
- 60.69 Potrivit, dar veghează asupra ta – ești pe muchie.
- 50.59 Slab – ești vulnerabil emoțional.
- 40.49 Pericol! Păzește-te – te poticnești.
- 30.39 Pericol extrem de mare! Cheamă un prieten creștin și strigă „Ajutor!”
- 20.29 În punctul critic de apărare – probabil ai căzut deja în păcate mari.
- 10.19 Te duc la morgă pe roți. Mișcă-ți vârful piciorului.
- 0.9 E un coșmar. Ciupește-te și încearcă din nou!

Dacă scorul tău este sub șaptezeci, mai bine ridică steagul galben pentru că valurile sunt sus și curentul submarin este mult mai rău decât crezi. Dacă ești sub șaizeci, ești categoric în ape agitate și tulburi și te îndrepti spre o zonă de proastă recepție.

Cu toate că Darlene Marie știe de obicei unde sunt, pentru că suntem foarte apropiați, dacă sunt sub șaizeci, spun: „Draga mea, mă simt în adevăr vulnerabil. Vrei să înalți câteva rugăciuni în plus în următoarele câteva zile? Și dacă sunt puțin neliniștit sau nu prea sensibil, adu-ți aminte că nu ești tu de vină, ci eu”.

Dacă ești sub cincizeci, ar fi bine să apelezi la artileria grea. Cheamă-l pe cel mai bun prieten al tău și încurajează-l să intervină în viața ta și să te susțină. Asigură-te, totuși, că *nu* împărtășești aceste lucruri cu o persoană de sex opus (decât dacă este soțul sau soția ta), pentru că vei cădea direct într-o veche capcană a ispitei. Să nu faci asta niciodată. Nu pot să-ți spun ce mulți prieteni au împărtășit problemele lor personale profunde unei persoane de sex opus, pentru ca apoi să plătească un preț oribil. Păzește-te de ispите suplimentare; du-te la cineva de același sex.

Cât de des trebuie să-ți verifici coeficientul? Probabil o dată pe săptămână timp de douăsprezece săptămâni la rând. Copiază tabelul, pune-l în Biblia ta și fă-ți un examen preliminar înainte de adunare. Alege locul și timpul când poți face aceasta în fiecare săptămână, astfel încât să devină un procedeu rapid și natural. Înregistrează scorul tău săptămânal în tabelul de mai jos și urmărește-ți progresul. Lucrul acesta îți va deschide ochii în mod radical.

TABELUL TENDINȚEI COEFICIENTULUI DE VULNERABILITATE

Scor săptămânal	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
90-100												
80-89												
70-79												
60-69												
50-59												
40-49												
30-39												
20-29												
10-19												
0-9												

Tabelul tendinței coeficientului de vulnerabilitate în fața ispitei are trei zone: zona sănătoasă, zona semi-periculoasă (zona de tranziție) și zona de criză.

Toți ne mișcăm în sus și în jos prin aceste zone. De exemplu, pot să mă evaluez într-o săptămână la cincizeci și nouă, așa că voi începe să veghez asupra mea foarte atent și să-L rog pe Domnul să țină ispita departe de mine și să mă întărească în omul dinăuntru ca să mă supun Duhului Său cel Sfânt.

Dacă scorul meu a fost șaptezeci și șase, după ce săptămâna dinainte fusese optzeci și trei, linia tendinței mele mă va alerta. Dacă săptămâna următoare coeficientul meu scade sub cincizeci, voi face un efort considerabil înaintea Domnului, voi alerta pe cel puțin unul din prietenii mei și mă voi concentra intens asupra restaurării sănătății și puterii vieții mele.

Valoarea acestei linii a tendinței este că îți dă o informație curentă despre sănătatea ta spirituală. Dacă te găsești vreodată în „zona de criză“ timp de două săptămâni consecutive, fii cu ochii în patru! Dacă faci parte dintr-un grup care lucrează după acest studiu, aveți grijă să vă împărtășiți unul altuia scorul în fiecare săptămână. Nu te gândi nici o secundă că scorul tău va fi singurul sub șaptezeci!

Adu-ți aminte că scorul tău nu este un semn al păcatului; este un semn a ceea ce se întâmplă în viața ta. Nu te lăsa descurajat de scorul tău, ci mai degrabă folosește-l ca să te pună în alertă cu privire la vulnerabilitatea ta.

Curând vei fi capabil să te uiți la graficul tău pentru săptămâna viitoare și să știi cu ce te vei confrunța. Ia măsuri atunci ca să te împotrivești ispitelor pe care le anticipezi. Dar cel mai important este să-L rogi pe Dumnezeu să te conducă și să te întărească zilnic.

## DESCURCAREA JOCULUI VINEI

Fiecare ispită urmărește o serie de pași plănuiți mai dinainte ca să te ademenească să păcătuiești. Dar încă o dată, Dumnezeu vine în ajutorul nostru, învățându-ne în mod deschis strategiile vrăjmașului nostru. Noi nu trebuie să fim ignoranți cu privire la uneltele adversarului nostru, și Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă în adevăr metoda precisă de atac pe care vrăjmașul o folosește împotriva noastră. Cunoaște bine această strategie și vei fi capabil să anticipezi când și unde stau ispitele la pândă în umbră.

Cele șapte trepte esențiale ale ispitei sunt prezentate în Iacov 1:13-17. Imediat vom examina fiecare din aceste șapte trepte. Dar mai întâi, să citim cu atenție pasajul de la început până la sfârșit:

„Nimeni, când este ispitit, să nu zică: «Sunt ispitit de Dumnezeu». Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El Însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea. Nu vă înșelați preaiubiții mei frați: orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborând de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“.

Iacov începe analiza ispitei cu un atac direct asupra celei mai profunde minciuni cu privire la ispită. După ce adevăratele consecințe ale unui păcat lovesc în sfârșit pe cineva acolo unde-l doare, în mod inevitabil persoana aceea începe să caute pe altcineva pe care să dea vina. Vina este pasată de la unul la altul până când, în sfârșit, nu mai rămâne nimeni de învinuit decât Dumnezeu.

Așa a fost de la început, când Dumnezeu i-a spus lui Adam: „Ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?“ Adam a dat vina pe Eva pentru păcatul

lui. Când Dumnezeu i-a spus Evei: „Ce ai făcut?“ Eva a dat vina pe șarpe pentru păcatul ei.

Dar Adam nu s-a mulțumit să dea vina numai pe Eva. El a spus: „Femeia *pe care mi-ai dat-o Tu ca să fie lângă mine*, ea mi-a dat din pom și am mâncat“ (Geneza 3:12). Adam vroia să spună: „Dumnezeule, *Tu mi-ai dat femeia*. Dacă nu mi-o dădeai, n-aș fi păcătuit. Tu ai trimis ispita, dându-mi-o pe Eva. Deci, nu mă trage la răspundere, pentru că eu sunt inocent“.

Nu vă sună cunoscut? Dar aceasta? *Dacă Dumnezeu știe toate lucrurile, atunci El știa că voi păcătui dacă se întâmplă asta. El trebuia să oprească ispita mai devreme.* Iată alta: *M-am rugat, dar Dumnezeu n-a înlăturat ispita, așa că nu e vina mea.*

Ori de câte ori te trezești gândind: *Dacă Dumnezeu ar fi făcut cutare lucru sau Nu e vina mea pentru că ...*, calci pe „linia învinuirii greșite“, care poate declanșa un mare cutremur în viața ta. Adu-ți aminte că Domnul nu ispitește niciodată pe nimeni.

Iacov ne amintește că în loc de săgeți distrugătoare, Dumnezeu ne trimite „orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit“. Fixează-ți clar în minte lucrul acesta: Dumnezeu nu este *niciodată* autorul ispitei; Dumnezeu este *întotdeauna* autorul oricărui lucru bun din viața ta.

## CELE ȘAPTE TREPTE ALE ORICĂREI ISPITE

Uneori dai peste o mină de aur de adevăr în care, cu cât sapi mai mult, cu atât descoperi o comoară mai mare. Iacov 1:14-15 conține doar câteva cuvinte, dar ele dezvăluie lucrările interioare ale oricărei ispite:

„Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea“.

Iată cum desparte Iacov cele șapte trepte ale ispitei:

1.	PRIVIREA	„când este atras“
2.	POFTA	„de pofta lui însuși“
3.	ADEMENIREA	„și momit“
4.	ZĂMISLIREA	„pofta, când a zămislit“
5.	NAȘTEREA	„dă naștere păcatului“
6.	CREȘTEREA	„și păcatul odată făptuit“
7.	MOARTEA	„aduce moartea“

### TREAPTA ÎNTÂIA: PRIVIREA

Această primă treaptă este numită „privirea“, pentru că ea este o ușă deschisă spre țara ispitei. Iacov împrumută cuvântul *atras* din lumea pescuitului și vânătorii, în care un pește care nu bănuiește nimic este atras din ascunzișul lui de sub un banc sau un animal este atras într-o zonă unde au fost puse capcane. Este tabloul unui om care este atras de ceva care îi distrage atenția de la ceea ce face.

Gândește-te ce înseamnă să fii atras. Acesta este subtilul, dacă nu chiar imperceptibilul moment în care aluneci dintr-o poziție sigură într-o stare nesigură corespunzătoare primei trepte a ispitei. O persoană atrăgătoare de sex opus trece pe lângă tine. Cineva trece chiar prin fața ta în drum spre serviciu. Un parfum unic îți readuce în memorie păcate anterioare. Un casier îți dă din greșală prea mult rest. Auzi fără să vrei o bârfă savuroasă.

Luptătorii iscusiți împotriva ispitei învață să deosebească aproape instantaneu momentul când sunt atrași – și se retrag imediat! Dacă nu ești atras *de la* ceea ce faci, nu poți fi atras *în* ispită. Dacă nu intri pe ușa aceea deschisă, nu poți fi ispitit!

Secretul trepteii întâia: *Retrage-te imediat când simți că ești atras!*

#### TREAPTA A DOUA: POFTA

O gospodină singură plânge: „Când sunt deprimată, aud cum mă cheamă sticla“. Un muncitor nemulțumit protestează: „Șeful meu e nedrept, așa că m-am gândit să i-o plătesc furând de la companie“. Un bărbat nefericit se plânge: „Dacă soția mea ar fi fost mai atentă, n-ar fi trebuit să-mi caut satisfacția în altă parte“.

Hai să facem o „verificare a ispitei“. Vezi dacă poți să-ți pui degetul pe sursele principale de ispitire din viața ta. Identifică:

1. *Persoana* care te ispitește
2. *Situația* în care ești ispitit
3. *Activitatea* care te ispitește
4. *Locul* în care ești ispitit
5. *Gândul* care te ispitește cel mai des

Ce ar fi dacă toate aceste lucruri care te ispitesc cel mai des ar dispărea? Ce minunată ar fi viața! Sfințenia ar fi floare la ureche, dacă toate sursele tale de ispitire ar dispărea. Nu-i așa?

Nu-i așa. Vezi cum ți se potrivesc aceste cuvinte șocante: „Ci fiecare este ispitit, când este atras *de pofta lui însuși* și momit“. Cu alte cuvinte, singurul motiv pentru care o ispită te ispitește este propria noastră poftă. Dacă n-ai avea o dorință ascunsă undeva în viața ta sau în inima ta, acel lucru, acea persoană sau acea situație care te ispitește nu te-ar putea tulbura. Dorințele noastre ascunse ne atrag de fiecare dată, pentru că fără aceste dorințe, n-am avea de ce să mai alergăm după *ceva*?

Când scriu aceste lucruri, sunt în mijlocul unei diete de o lună cu scopul de a da jos câteva kilograme. Este ora trei și jumătate după-amiaza și foamea începe să ciocănească în pereții stomacului meu. Dacă soția mea ar coborî chiar acum cu o mică gustare compusă din fursecuri cu ciocolată și puțină cafea fierbinte, aș fi teribil de ispitit!

Dar să presupunem că tocmai am terminat de servit o masă copioasă, încununată cu o delicioasă plăcintă cu afine ca desert. Câteva minute mai târziu Darlene Marie îmi aduce niște fursecuri. Aș fi ispitit atunci? Nu. Deci care este diferența dintre cele două scenarii cu gustarea? Vulnerabilitatea mea în fața ispitei. Vezi, ispitele te ispitesc din cauza a ceea ce este în tine, nu în afara ta.

Când tânărul cu care am stat de vorbă recent a spus: „Dar ea mă ispitește așa de tare“, era acesta cu adevărat adevărul? Nu – inima lui desfrânată este problema, nu femeia. Sau adolescentul care mi-a spus: „Ce puteam să fac? Bani care stăteau pe tejghea erau prea ispititori“. O inimă lacomă era sursa ispitei lui, nu câteva bancnote și monede lăsate-n voia sortii.

Când Biblia spune: „de pofta lui însuși“, cuvântul *poftă* înseamnă orice te atrage, orice dorești fierbinte să ai. A dori mâncare este bine; nevoia ta de hrană și dorința de a o avea sunt date de Dumnezeu. Dar dacă îngădui ca dorința ta după hrană să iasă de sub control, ești în pericol să comiți păcatul lăcomiei de mâncare. Dumnezeu a pus toate dorințele omului în el ca un act suveran al creației. Dar cu fiecare din aceste dorințe Dumnezeu i-a dat omului mijloacele necesare pentru a-și satisface dorințele lui legitime fără a păcătui.

Ispita se aruncă întotdeauna asupra unei dorințe date de Dumnezeu. Ea încearcă pur și simplu să denatureze acea dorință sau s-o împingă spre păcat în una din două direcții – fie să împingă dorința dată de Dumnezeu peste limitele ei normale, spre exces, fie să împingă dorința dată de Dumnezeu spre a-și găsi împlinirea în alte zone care sunt „în afara limitelor“.

În oricare caz, miezul fiecăreia din ispitele tale este în inima ta. Așa că ori de câte ori te simți ispitit, știi acum ce dorință stă la pândă în inima ta în acel moment.

Secretul treptei a doua: *Orice ispită poate să te ispitească numai din cauza dorinței tale personale.*

### TREAPTA A TREIA: ADEMENIREA

Această treaptă a treia este numită „ademenirea“, pentru că aceasta implică ispitirea. A ademeni înseamnă a atrage cu viclenie, sau cu iscusință, stârnind speranța sau dorința. Dacă ai pescuit mai mult timp, știi cât de important este să folosești momeala potrivită – una care se mișcă cu efect prin apă și stârnește peștii.

Ademenirea este treapta la care dorința din tine crește de la o mică scânteie la o flacără care arde. Aceasta este treapta la care *dorești* într-adevăr să faci ceva. Pe măsură ce dorința ta crește, devii mai puțin conștient de toate celelalte lucruri din viața ta și devii incredibil de preocupat de acel singur lucru. Dorința intensă ne orbește, nu-i așa? Cel mai expresiv pasaj despre cum se întâmplă aceasta se găsește în Proverbe 7:10-22:

„Și, iată că, i-a alergat înainte o femeie îmbrăcată ca o curvă și cu inima șireată. Era bună de gură și fără astâmpăr; picioarele nu-i puteau sta acasă: când în uliță, când în piețe, pe la toate colțurile stătea la pândă. Ea l-a îmbrățișat și l-a sărutat, și cu o față fără rușine i-a zis: «Vino, să ne îmbățăm de dragoste până dimineață, să ne desfătăm cu dezmierdări! Căci bărbatul meu nu este acasă, a plecat într-o călătorie lungă ...» Tot vorbindu-i, ea l-a ademenit și l-a atras cu buzele ei ademenitoare. Deodată a început să meargă după ea, ca boul care se duce la măcelărie“.

Un alt verset, Proverbe 6:25, arată atât partea interioară cât și partea exterioară a ademenirii: „N-o pofti în inima ta pentru frumusețea ei (ademenirea ta interioară) și nu te lăsa ademenit de pleoapele ei (ademenirea ei exterioară)“.

Treapta a treia are loc așa cum un lemn uscat este aruncat (de obicei prin acțiunea altora) pe focul mocnit al dorinței tale (inima ta). Scopul este să te faci să te concentrezi doar asupra unui singur lucru – să alimentezi flăcările dorinței tale până nu-ți va mai păsa ce și cât te costă ca să ajungi la obiectul dorinței tale.

Într-un domeniu al ispitei în care ai păcătuit foarte puțin sau deloc, este foarte dificil ca dorința ta să crească suficient de mult ca să alegi să păcătuiești mai mult. Însă, dacă ai cedat ispitei într-un anumit domeniu de mai multe ori, când aceeași ispită își arată capul înșelător la orizont, dorința ta poate să se aprindă așa de repede de parcă nici n-ai mai trecut prin treapta ademenirii. Dar de fapt dorința ta nu avea nevoie să mai fie alimentată; era deja pregătită să repete șabloanele păcătoase pe care le-ai stabilit.

Vestea bună este că ademenirea poate fi oprită. Dacă ispita ta este exterioară, fugi. Dacă ispita ta este interioară, păzește cu mare grijă vorbirea cu tine însuși. Cu cât stingi mai repede flăcările crescânde, cu atât va fi mai ușor să-ți potolești și să-ți controlezi dorințele. Când dorințele tale sunt sub control, ispitele pălesc.

Secretul treptei a treia: *Stinge dorințele nepotrivite, oprind toate ademenirile interioare și fugind de toate ademenirile exterioare.*

## TREAPTA A PATRA: ZĂMISLIREA

Orice ispită este instigată doar cu un singur scop: să te faci să păcătuiești. Mai întâi ispita te atrage; apoi dorința ta răspunde; apoi ademenirea aprinde flăcările dorinței tale. Apoi dorința ta în sfârșit „zămislește“ și iei hotărârea să păcătuiești. Notează cu atenție succesiunea din acest verset: „Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi *pofta, când a zămislit*, dă naștere păcatului“.

Când se sfârșește ademenirea și când începe zămislirea? În momentul când te hotărăști să-ți împlinești dorința păcătuind, ademenirea se așează jos, lucrarea ei s-a terminat. Ademenirea este legătura puternică dintre dorință și decizie. Fluxul ademenirii conduce dorința în sus pe pantă până ajunge să-ți copleșească facultățile de luare a deciziei. De aceea, când iei decizia de a comite păcatul, te simți aproape ușurat sau trăiești un fel de descărcare emoțională. Presiunea a scăzut, și acum este timpul să păcătuiești.

Aici sentimentele, gândurile și alegerile noastre se suprapun și se influențează unele pe altele. Trecem de la dorință la justificarea dorinței noastre și, în final, la decizia că vrem să păcătuim.

### CELE TREI FAZE ALE ADEMENIRII

Dorință (sentimente) → Justificare (gânduri) → Decizie (alegeri)

În timpul fazei *dorință*, experimentezi creșterea atracției emoționale spre ispită și simți mai puternic că dorești să răspunzi la ea. Dorința în cele din urmă afectează gândurile tale, căutând justificarea sau rațiunea pentru care cedezi în fața păcatului.

În timpul fazei *justificare*, te gândești de ce comiterea acestui păcat este de fapt justificată. Sunt folosite întotdeauna două tactici de apărare, una negativă și una pozitivă. Pentru a comite păcatul, trebuie să diminuezi motivele de a nu-l face (tactica negativă) și să accentuezi motivele de a-l face (tactica pozitivă). Emoțiile prin ele însele nu vor avea niciodată puterea de a-l face pe un om să păcătuiască; mintea și voința sunt întotdeauna implicate și trebuie să-și dea permisiunea și confirmarea.

Începi să miști încet greutatea pe cântar ca să înclini balanța de la motivele de a nu face ceva spre motivele de a face. Uneori pur și simplu arunci de pe talere motivele de a nu face ceva, sau doar le îndeși adânc în cavernele minții tale.

Cel mai puternic dintre toate motivele de a comite un păcat începe să acționeze când iei un motiv de a nu păcătui și-l transformi într-un motiv de a păcătui. Este uluitor cât de creativi putem fi când emoțiile noastre încep să ne împingă. De exemplu, o femeie măritată care este ispitită să comită adulter poate începe cu următorul raționament: „Nu, eu sunt măritată și am făcut un legământ“, și apoi poate distruge aceste motive, amintindu-și de toate lucrurile rele pe care soțul ei i le-a făcut. În cele din urmă, ea alege să păcătuiască, gândind: „El va primi doar ceea ce merită!“

În timpul fazei *decizie*, iei hotărârea finală. Aceasta este ultima fază a treptei zămislirii, când te-ai hotărât să comiți păcatul și începi să planuiești când și cum îl vei împlini practic.

Acum, sentimentul, gândirea și planuirea, toate au loc în mintea ta conștientă. Nu vorbim de sentimente sau gânduri care sunt în subconștient, ci conștient și deschis. Deși poate nu le-ai observat înainte, ele sunt actorii principali în orice ispită prin care treci.

În punctul acesta ar trebui să te întrebi: *Ce simt că doresc să fac? De cât timp simt aceasta?*

Apoi trebuie să te întrebi: *Ce gândesc? Caut motive de a comite acest păcat? Încerc să justific păcatul pe care doresc să-l comit?*

În sfârșit, ar trebui să te întrebi: *Ce plănuiesc să fac? Când și unde să comit acest păcat? Încerc să-l zugrăvesc în imaginația mea?*

Punându-ți aceste întrebări simple, vei discerne în care din aceste trei faze preliminară, dar periculoasă te găsești. Deci ce trebuie să faci când descoperi unde te găsești?

Întâi de toate, să realizezi că încă nu ai comis păcatul, deci nu e prea târziu. Reînnoiește-ți angajamentul față de adevăr, afirmând sus și tare lucruri ca acestea:

1. Mă angajez să trăiesc ca un sfânt în toată purtarea mea.
2. Mă supun Domnului și aleg voia Lui pentru viața mea.
3. Mă încredințez Duhului Sfânt și lucrării Lui în viața mea.
4. Renunț la poftele cărnii.
5. Îmi dau seama că aceasta nu este decât o ispită obișnuită cu care oricine se confruntă.
6. Cred că Domnul limitează această ispită la nivelul la care eu pot s-o îndur.
7. Cred că Domnul creează o cale de ieșire pentru mine chiar acum.
8. Știu că nu Domnul este cauza acestei ispite.
9. Știu că Domnul este Dătătorul oricărui dar bun și desăvârșit.
10. Știu că Domnul mă iubește și dorește binele suprem pentru mine.
11. Știu că acest păcat nu numai că-I displace Domnului, dar îmi va face și mie rău.
12. Am fost atras de această ispită.
13. Am simțit cum dorințele mele mă trag spre această ispită.
14. Orice gând îl fac rob ascultării de Hristos și pun capăt tuturor gândurilor privitoare la acest păcat.
15. Sunt pe deplin conștient de această ispită și nu mă înșel.
16. Știu că această ispită are ca scop distrugerea mea.
17. Prin aceasta aleg să întorc spatele acestei ispite.
18. Mă supun total lui Hristos și mă împotrivesc diavolului.
19. Mă prezint pe mine și toate mădularele mele ca arme ale neprihăririi.
20. Mulțumesc Domnului pentru sângele Lui vărsat și pentru mântuirea mea veșnică.

Rugându-te și afirmând aceste adevăruri – adevărul te va face liber! – vei rupe spinarea minciunii. Vei fi uimit cât de repede va fugi ispita în noapte când vei scoate la iveală Lumina!

„Principiul scuipatului rapid“ este o metodă amuzantă, dar folositoare pe care am luat-o dintr-o excursie pentru pescuit pe care am făcut-o împreună cu fiul meu, David, în Colorado. Am avut un ghid care ne-a dus la un pârâu plin cu păstrăvi, unde ne-a garantat că vom putea prinde cât dorim. „Este așa de bun că ori de câte ori arunci cu una din momelile mele făcute cu măiestrie, poți fi sigur că vei prinde un pește“. El ne-a amintit de asemenea că acest pârâu era pentru prinderea și eliberarea peștilor, deci nu puteam folosi decât cârlige fără ghimpi.

Ne-a dus apoi la locul lui, ne-a așezat pe marginea pârâului și ne-a spus să aruncăm musca într-o anumită zonă, lăsând-o să fie luată de curent. Am nimerit exact locul și am urmărit musca luată de curent. Nimic. Când mă pregăteam să arunc din nou, ghidul nostru a spus: „Tocmai ți-a scăpat“. Am repetat aceeași aruncare. În timp ce urmăream musca plutind, ghidul nostru a spus: „Ți-a mai scăpat unul“. După

câteva momente a adăugat: „Tocmai ți-a scăpat altul“. Nu-mi venea să cred! Pentru că oricât de mult mă străduiam, nu vedeam nici un pește care să lovească musca aceea!

Frustrat, i-am înmănat ghidului nostru undița mea și i-am propus să-mi arate ce vrea să spună. Apoi m-am dat înapoi și am zâmbit cu o siguranță tăcută. Aruncătura lui a fost exact în același loc ca și a mea. Instantaneu, un păstrăv mare a lovit musca! Fiul meu se îndoia de răs în timp ce ghidul îmi dădea înapoi undița și-mi amintea că erau mulți pești acolo care așteptau o șansă la o muscă. Am pășit înainte, simțind că era rândul meu să-l prind pe următorul. Aruncătura mea a căzut exact în același loc, și m-am aplecat în direcția vântului, plin de nerăbdare. Deși nu sunt un pescar profesionist, am prins mulți pești la viața mea, și treaba aceasta începuse să devină puțin stânjenitoare.

Cam după treizeci de secunde l-am auzit spunând din nou acele cuvinte imposibile: „Ți-a mai scăpat unul“. Nu-mi venea să cred! N-am simțit nici cea mai mică vibrație în undița mea. Am împins undița spre ghid, și un alt păstrăv și-a bătut joc de mine la următoarea aruncătură. Nu mai puteam să suport, așa că l-am rugat să-mi spună și mie care este secretul lui.

Pentru prima dată, a zâmbit. „Peștii de pe-aici sunt într-adevăr isteți. Întrucât trăiesc într-o porțiune a râului unde se prind și se dă drumul la pești, ei au fost prinși poate de *sute* de ori. Ei urmăresc musca trecând, o ating cu partea din față a buzelor lor și o scuipe imediat, dacă este ceva tare. Durează doar o fracțiune de secundă. Motivul pentru care nu ai prins încă nici unul, nu este pentru că ei nu au luat musca, ci pentru că tu nu ai simțit atingerea ca să tragi cârligul în acea fracțiune de secundă înainte ca ei «să-l scuipe repede» în apă!“

Ca și acei păstrăvi, și noi trebuie să ne dezvoltăm un incredibil simț al prevederii. Ispita poate să caute să ne prindă, dar noi trebuie să învățăm s-o scuipeăm afară atât de repede încât niciodată să nu ajungă să se agațe de viețile noastre. Păstrăvii aceia erau ca oamenii menționați în cartea Evrei: „A căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul“ (Evrei 5:14).

Fie ca tu și cu mine să devenim atât de deprinși cu căile sfințeniei încât să putem deosebi imediat când dorințele inimii noastre merg după ceva care ne va face să păcătuim. Cum poți să învingi ispita? Practică „scuirea rapidă“!

Secretul trepteii a patra: *Decide-te mai dinainte să nu păcătuiești și niciodată să nu-ți permiți să te gândești la un motiv bun de a comite păcatul, și niciodată nu vei alege să păcătuiești.*

#### TREAPTA A CINCIA: NAȘTEREA

În cele mai multe cazuri, după ce un om a zămislit păcatul, hotărându-se să-l facă, păcatul este comis repede, sau „născut“. În alte cazuri, există o perioadă de „incubație“ între zămislirea și nașterea păcatului, perioadă în care credinciosul are o ultimă oportunitate de a se răzgândi și de a renunța la păcat. În timpul acestei ferestre a oportunității, de cele mai multe ori Duhul Sfânt lucrează cu putere, intervenind pe lângă cel credincios ca să se oprească de la păcat. Convingerea inundă inima și Domnul Își manifestă încă o dată îndurarea, oferind celui credincios o ultimă oportunitate de scăpare.

Secretul trepteii a cincia: *Dacă ești gata să comiți păcatul, străduiește-te să te supui convingerii Duhului Sfânt și abandonează păcatul până nu este prea târziu.*



## TREAPTA A ȘASEA: CREȘTEREA PĂCATULUI

Păcatul crește. Dacă ai cedat mâniei, în cele din urmă mânia crește până la furie. Dacă ai cedat poftelor, pofta crește. Dacă ai cedat iubirii de bani, iubirea de bani crește. Păcatul nu se mulțumește niciodată doar cu o singură comitere.

Păcatul creează dependență, dar nu numai atât, el este ca un organism viu care crește de la zămislire la naștere și apoi la maturitate deplină. Între naștere și maturitate sunt toate stadiile intermediare ale oricărui organism, pe măsură ce păcatul crește și se dezvoltă. Un păcat crește și se extinde până la următorul păcat, și apoi până la următorul. Păcatul nu se mulțumește niciodată să rămână pe loc, ci degenerază repede într-un păcat mai profund și mai întărit. Păcatul caută să stăpânească în viața oricărui om.

Secretul treptei a șasea: *Orice păcat pe care îl comiți îți sapă groapa mai adânc. De aceea, să nu crezi niciodată minciuna care zice: „Lasă-mă să păcătuiesc numai de data asta și apoi mă voi lăsa“. Orice păcat se întărește împotriva ta pentru data viitoare.*

## TREAPTA A ȘAPTEA: MOARTEA

Puterea și prezența păcatului cresc constant pe măsură ce credinciosul alege în mod repetat să păcătuiască. Cu timpul și prin înfrângeri repetate, credinciosul experimentează o tendință foarte distructivă. În primele stadii ale practicării aceluși păcat, el putea pur și simplu să aleagă să se oprească; dar în ultimele stadii abia dacă mai poate să-i reziste, chiar dacă face apel la toată hotărârea lui și se roagă sincer.

Deși unii învață că un adevărat credincios nu poate cădea pradă puterii păcatului, Biblia învață că poți. Și experiența fiecăruia confirmă că așa se întâmplă. O întregă carte s-ar putea scrie despre acest subiect, dar aici sunt câteva pasaje din Romani care să te stimuleze să studiezi:

„Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui“ (Romani 6:12).

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră“ (Romani 6:14).

„Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?“ (Romani 6:16).

„După cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșiți fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră!“ (Romani 6:19).

Pavel spune clar că păcatul poate cu siguranță să domnească în viața celui credincios. De aceea el ne poruncește să nu îngăduim aceasta. Păcatul poate avea stăpânire o perioadă lungă de timp asupra oricărui credincios care continuă să cadă în ispitele lui. Notați expresia „păcat, care duce la moarte“, care prezintă păcatul răspândindu-se precum cancerul în viața celui credincios care trăiește sub stăpânirea lui.

Cum arată această „moarte“? Este un întuneric care înaintea încet ca ceața de dimineață peste peisajul vieții unui om. Bucuria, pacea și siguranța se îndepărtează încet – pentru a fi înlocuite cu depresie, neliniște și îndoială. Am aflat că credincioșii care experimentează o perioadă îndelungată de dominație sub tirania aspră a păcatului în cele din urmă încep să se îndoiască de orice, până când se îndoiesc chiar și de mântuirea lor.

Pe măsură ce credinciosul continuă să păcătuiască tot mereu, ochii lui încet-încet se întunecă. El nu mai poate vedea ceea ce înainte obișnuia să vadă foarte ușor. Un credincios care este orbit, sau împietrit, față de adevăr este deseori într-o robie teribilă. Și păcatul continuă să-l împingă până când credinciosul își pierde total controlul în acel domeniu din viața lui:

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, *în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia*“ (2 Timotei 2:24-26).

Deși unii ar putea învăța pe alții că acest pasaj nu se aplică credincioșilor, contextul dovedește că se aplică. Poate un credincios cu adevărat să fie luat captiv de Satan ca să-i facă voia într-un domeniu al vieții lui? Categorie. De multe ori am lucrat cu credincioși din diferite țări care veneau la mine disperăți, căutând eliberare din robia teribilă a păcatului. Mântuirea lor eternă nu este în pericol; mai degrabă, ei s-au rătăcit și au căzut în cursa vrăjmașului.

Oamenii nu-și pierd mântuirea din cauza păcatului lor – ei trebuie doar să fie eliberați de el și atunci vor umbla din nou în sfințenie. De aceea le spune Pavel romanilor care erau sub stăpânirea păcatului să se dedice Domnului și să intre sub stăpânirea neprihănirii. El nu le spune să fie mântuiți sau să fie mântuiți din nou. În schimb îi spune lui Timotei să-i corecteze cu blândețe, ca ei să-și vină în fire, să cunoască adevărul și să se elibereze din teribila lor captivitate.

Secretul trepteii a șaptea: *Indiferent de gradul de robie sub care te afli, lucrarea lui Hristos este suficientă ca să te elibereze complet.*

## POȚI SĂ ÎNVINGI ISPITA

Mă pot gândi la puține lucruri mai minunate decât urmărirea acestei minuni a eliberării de sub stăpânirea păcatului care are loc în viața unui credincios. Recent m-am ocupat de doi bărbați chiar pe tema asta. Primului i-au trebuit patru ore și jumătate până a căzut în genunchi plângând și în sfârșit și-a venit în fire, și Domnul a zdrobit lanțul vrăjmașului. Celui de-al doilea i-a trebuit mai puțin de o oră. Să-l fi văzut pe el și pe soția lui a doua zi dimineața. Erau complet schimbați!

Erau oamenii aceștia credincioși adevărați? Categorie. Erau ei în robia vrăjmașului în cel puțin un domeniu al vieții lor? Da, și au admis repede aceasta față de mine. Era mintea lor orbită? Cu siguranță. Umblau ei în întuneric în acel domeniu al vieții lor? Fără îndoială. Erau ei captivi ai voii vrăjmașului în acel domeniu? Ambii bărbați s-au descris folosind cuvintele *neputincios* și *robie*.

Primul era de cincisprezece ani pastor. Surprinzător? Al doilea era de *patruzeci și cinci* de ani pastor. Să nu crezi vreodată că nu ți se poate întâmpla și ție, prietene. Rezultatul alegerii de a păcătuia cu voia are consecințe teribile și distructive, care pot să distrugă viața ta și viețile oamenilor din jurul tău.

Dar vestea cea bună, vestea fenomenală este că sângele prețios al Domnului Isus ne-a eliberat. 1 Ioan 3:8 spune cu putere acest lucru: „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului“. Eliberarea din orice robie a păcatului este oferită prin moartea și învierea Domnului Isus și este dreptul deplin și privilegiul oricărui credincios.

Prietene, dacă ești în robia păcatului în viața ta chiar acum, vreau să te încurajez. Nu este niciodată prea târziu să te întorci, să te pocăiești, să-ți vii în fire și să fii eliberat din ghearele vrăjmașului tău.

Viața ta poate fi curățită deplin. Conștiința ta poate fi curată. Nici un păcat, nici o robie, și nici un diavol nu poate spera vreodată să-L biruiască pe atotputernicul nostru Eliberator, Domnul Isus Hristos! Întoarce-te la capitolul 5 și croiește-ți cu grijă drumul prin cei zece pași ai curățirii profunde. Dacă continui să te lupți, du-te și vorbește cu pastorul tău sau cu o altă persoană evlavioasă. Împărtășește-le păcatul tău și cere-le ajutor.

Domnul întotdeauna dă har celor care se smeresc și caută curățirea Lui.

## Cea mai tare ispită a lumii

*Suntem niște creaturi lipsite de curaj,  
umblând după băutură și sex și ambiție,  
când ni se oferă o bucurie infinită.  
Ca un copil ignorant care vrea să facă în continuare  
plăcinte de noroi într-o mahala,  
pentru că nu-și poate imagina ce înseamnă  
să i se ofere o vacanță la mare,  
noi suntem mult prea ușor de satisfăcut.*  
C. S. LEWIS

Într-o strângere recentă cu un grup de patruzeci de bărbați, am întrebat care cred ei că ar fi primele trei dintre cele mai mari ispite cu care se confruntă bărbații din ziua de azi. Un bărbat din primul rând a strigat: „Numărul unu, sex; numărul doi, sex; numărul trei, sex!“ Toți au pufnit în râs. Au râs pentru că este adevărat. Într-un sondaj recent, bărbați creștini au fost rugați să facă o listă cu păcatele cu care se luptă cel mai mult. Imoralitatea sexuală de un fel sau altul a fost de departe păcatul care a apărut cel mai mult pe listele lor.

Ca să nu crezi că aceasta este numai problema bărbaților, evidența ne arată din ce în ce mai mult că femeile sunt la fel de ispitite ca și bărbații să păcătuiască sexual – de la întâlniri sexuale imaginate până la angajarea în imoralitate fizică. Când am discutat problema aceasta recent cu un om de afaceri, el a râs și a remarcat: „În orice aventură sexuală în biroul meu sau în timpul unui zbor de o noapte într-o călătorie de afaceri, am observat că întotdeauna există o femeie tot atât de implicată ca și bărbatul!“

Imoralitatea sexuală este în mod clar cel mai răspândit și cel mai distructiv dintre toate păcatele din civilizația noastră, și totuși foarte rar se predică sau se discută deschis despre ea în cercurile creștine. Lăsată nedisputată, în cele din urmă ea conduce și ruinează viețile acelor care sunt sub stăpânirea ei. Curând acești oameni își pierd orice speranță de a mai fi vreodată liberi și curați, și alunecă în închisoarea întunecoasă și solitară a înfrângerii și disperării.

### ÎNȚELEGE DUMNEZEU IMPULSUL TĂU SEXUAL?

Lasă-mă să-ți pun o întrebare strategică: Crezi că Domnul înțelege într-adevăr impulsul tău sexual? Sau crezi că El a creat tot ce are legătură cu tine, inclusiv impulsul tău sexual, dar ceva n-a mers bine în timpul procesului? Sau poate crezi că Domnul a creat bărbatul și femeia cu impulsuri sexuale puternice, iar acum Se bucură să-i vadă agitându-se.

Toate în afară de prima dintre acestea nu pot fi decât departe de adevăr. Domnul a creat în adevăr sexul și impulsul nostru sexual ca un dar minunat pentru multe scopuri bune. Dar acesta este un subiect delicat, așa că trebuie să ținem minte trei lucruri când cercetăm acest subiect.

Întâi, trebuie să rămânem biblici. Biblia nu ne lasă în întuneric. În schimb ne descoperă ce este în inima și în mintea lui Dumnezeu cu privire la subiectul sexualității și al imoralității sexuale. Un pasaj din Noul Testament referitor la imoralitatea sexuală va fi prezentat aici fără rușine ca răspunsul lui Dumnezeu la această problemă. Nu voi adăuga comentarii psihologice sau sociologice actuale la Cuvântul lui Dumnezeu.

Al doilea lucru, trebuie să fim direcți. Din toate capitolele acestei cărți, acesta a fost cel mai dificil de scris și poate fi cel mai dificil de citit. Sexualitatea este o chestiune foarte privată. Luptându-mă să găsesc modul în care să tratez acest subiect sensibil, Domnul mi-a amintit că ce a spus El și cum a spus El în Scriptură arată exact ce dorește El să știm – nici mai mult nici mai puțin. De aceea, ne vom ocupa cu un pasaj important scris sub inspirația lui Dumnezeu prin Pavel unei biserici locale. Când această scrisoare a fost primită, a fost citită cu glas tare în fața întregii adunări. Pavel scria aceste cuvinte unei audiențe mixte, și audiența le-a auzit într-un loc public. De aceea, voi fi la fel de direct ca și Biblia.

Al treilea lucru, trebuie să rămânem la subiect. Acest capitol este despre cum să tratăm ispita sexuală și nu este gândit ca un atac sistematic la adresa relelor civilizației noastre. Dacă simți că ascund unele probleme sociale, adu-ți aminte de subiectul nostru: Ce ne învață Biblia despre imoralitatea sexuală?

De asemenea, spațiul nu ne permite o prezentare largă și completă a dragostei în căsnicie, astfel că acest capitol se concentrează mai ales asupra a ceea ce ne învață un pasaj important din Noul Testament despre soluția lui Dumnezeu la problema imoralității sexuale.

## SĂ-I ÎNVĂȚĂM PE ALȚII STANDARDUL LUI DUMNEZEU PENTRU CONDUITA SEXUALĂ

Mulți creștini nu sunt lămuriiți în mintea lor referitor la ce este și ce nu este o comportare sfântă când este vorba de sexualitatea lor. Cu ani în urmă, când vorbeam la o conferință de predare a Bibliei într-un hotel, am experimentat într-un mod cu totul surprinzător profunda confuzie cu privire la standardele lui Dumnezeu pentru sexualitate.

În a doua după-amiază, mulți dintre participanți erau împrăștiați în jurul piscinei hotelului, vorbind și discutând despre ce au învățat. I-am antrenat pe câțiva dintre ei în conversație, rugându-i pe fiecare dintre ei să-și spună numele, de unde sunt și ce i-a adus la conferință. O tânără femeie ne-a spus că venise cu avionul dintr-un alt stat cu prietenul ei. A adăugat că prietenul ei nu era cu noi, pentru că era în camera lor și urmărea meciul de baseball. Am zâmbit și am întrebat-o dacă participa și el la cursul biblic, dar ea a spus: „Nu, el încă nu este creștin, dar a vrut să vină cu mine“.

În momentul acela, nimeni din grupul atât de animat mai înainte părea că nu mai respiră. Am întrebat-o pe tânăra femeie dacă ea și prietenul ei au petrecut noaptea împreună, și ea fără rușine a spus că da și că trăiau împreună de aproape doi ani.

„Și ești totuși creștină, sau ești încă în drum spre Hristos?“ am întrebat.

„O, eu sunt creștină de aproape cinci ani și chiar în creștere“. A menționat biserica ei de acasă și a vorbit cu entuziasm de orele de școală duminicală la care a participat într-adevăr cu plăcere.

Am înălțat o rugăciune rapidă pentru har și am întrebat: „Cum crezi că privește Dumnezeu faptul că voi doi trăiți împreună?“

„E bine!“ a răspuns ea cu un zâmbet minunat. „Cred că va deveni creștin. Și când va fi creștin, ne vom căsători“.

„Dacă Dumnezeu ar spune că nu trebuie să faci sex sau să trăiești cu cineva înainte de căsătorie“, am continuat eu, „ce crezi că ai face?“

După limbajul corpului ei era clar că nu auzise niciodată acest lucru. „Ei bine, va trebui să-i cer prietenului meu să plece. Ar fi foarte greu, dar eu Îl iubesc pe Dumnezeu și vreau să fac ce-mi cere El. De ce?“

M-am uitat în jur la micul nostru grup, dar așa cum probabil bănuiești, nu se găsea nici o Biblie printre mărunțișurile noastre de înot în acea după-amiază fierbinte. Atunci i-am spus: „Ce ar fi să urci în camera ta și să-ți aduci Biblia? Am să-ți arăt ceva foarte important cu privire la voia lui Dumnezeu pentru tine și prietenul tău. Cred că te va interesa foarte mult“.

A plecat îndată. Nimeni din cercul nostru din jurul piscinei nu părea să aibă ceva de spus. Unii se rugau, întrucât aceasta părea să fie o întâlnire divină neașteptată. Când tânăra femeie s-a întors cu Biblia, i-am arătat câteva pasaje cheie și am rugat-o să le citească cu voce tare pentru toți ceilalți. Pe scurt, a văzut cu ochii ei care era voia lui Dumnezeu.

Atunci, pentru prima dată, s-a simțit jenată – nu din cauza oamenilor adunați în jur, ci din cauza lucrării convingătoare a Duhului Sfânt. Ea a spus: „Atunci ceea ce fac este «curvie» – și un mare păcat în ochii lui Dumnezeu, nu-i așa?“

Am încuviințat și am așteptat ca Duhul Sfânt să o conducă. „Ei bine“, a spus ea cu ochii plini de lacrimi, „atunci prietenul meu trebuie să plece. Nu putem trăi împreună până nu ne căsătorim. Așa e?“ Am dat din cap cu confirmare blândă. Ce bun era Domnul că o conducea atât de blând spre voia Sa.

Nu voi uita niciodată ce a spus după aceea: „Am crescut într-o casă total ne-creștină. Nu cunoșteam pe nimeni care să fi fost creștin. Toți prietenii mei se culcau împreună, așa că nu m-am gândit niciodată prea mult la asta. Dar sunt creștină de *cinci ani*, am mers la biserică aproape în fiecare săptămână. Cum de nu mi-a spus nimeni niciodată că a te culca cu cineva înainte de căsătorie este păcat?“

În momentul acela, toți cei din grupul nostru s-au uitat în sus. Nimeni n-a vorbit deoarece puterea de convingere a Domnului trecea de la păcatul acestei tinere la păcatul credincioșilor de pretutindenă care au neglijat să învețe pe alții poruncile clare ale lui Dumnezeu de frică să nu fie respinși sau ridiculizați. Ceva în adâncul ființei mele s-a frânt când ea a pus acea întrebare pătrunzătoare și dureroasă. De atunci, n-am mai considerat nimic ca de la sine înțeles în învățătura mea. Fie ca Domnul să dea aceeași convingere tuturor celor care cunosc Cuvântul Său.

## DEFINIȚIA IMORALITĂȚII SEXUALE

Ce este de fapt păcatul sexual? În lista de mai jos sunt cele cinci categorii principale de păcate sexuale care apar în Biblie.

### *Sex înainte de căsătorie*

În general, sexul între oameni necăsătoriți se numește păcatul curviei. Și sexul înainte de căsătorie cu persoana cu care urmează să te căsătorești mai târziu este în aceeași măsură curvie ca și sexul cu o persoană cu care nu intenționezi să te căsătorești. Cuplurile logodite nu sunt căsătorite până nu sunt cununate legal de o autoritate civilă sau religioasă, și până nu-și consumă căsătoria, urmând slujba cununării. Cuplurile logodite care își fac unul altuia „jurăminte secrete“ ca să se angajeze în relații sexuale înainte să se căsătorească formal, nu sunt căsătoriți în ochii Domnului și comit păcatul curviei.

### *Relații sexuale în afara căsătoriei*

După căsătorie, o relație sexuală cu orice persoană în afara persoanei cu care te-ai căsătorit este întotdeauna imoralitate sexuală.

### *Orice activitate sexuală în afara căsătoriei*

Imoralitatea sexuală include orice face cineva cu o persoană care nu este soțul sau soția pentru plăcere sau satisfacție sexuală. Aceasta include activități sexuale întreprinse cu un adult care consimte, cu un copil, cu un membru al familiei, sau cu un partener sexual plătit. Toate sunt imorale în ochii Domnului.

### *Orice faci tu singur ca să te stimulezi sexual*

Acest principiu general este de mare ajutor pentru un credincios care vrea să știe dacă se îndreaptă sau nu spre imoralitate sexuală. Biblia direcționează împlinirea dorințelor sexuale spre partenerul de viață. A căuta intenționat stimulent sau satisfacție sexuală cu oricine sau orice în afară de partenerul de viață nu este după voia lui Dumnezeu. Aceasta ar include vizionarea de filme sau reviste pornografice, apelarea liniilor telefonice pentru sex, vizitarea site-urilor Internet pornografice și frecventarea saloanelor de masaj pentru stimulare sexuală. Relațiile apropiate și intime după căsătorie cu o persoană de sex opus pot de asemenea să conducă la infidelitate emoțională și sexuală și trebuie evitate.

### *Gânduri pofticioase*

Domnul Isus definește clar gândurile pofticioase ca fiind imoralitate sexuală în Matei 5:28: „Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui“.

Randy Alcorn spune: „O relație poate fi sexuală cu mult înainte să devină erotică. Numai pentru că nu ating o femeie, sau numai pentru că nu mă gândesc la întâlniri erotice concrete, nu înseamnă că nu sunt implicat sexual cu ea. De obicei, eroticul nu este începutul, ci punctul culminant al atracției sexuale“.

Gândurile pofticioase sunt adesea stimulate de reviste desfrânate, de romane lascive, de filme sau de casete video care arată nuditate sau activități sexuale, și emisiuni TV care glorifică imoralitatea sexuală. Acestea trebuie evitate.

Acum că știi mai mult despre standardele Domnului pentru comportarea sexuală, cum ți-ai evalua comportarea sexuală în ochii Domnului din ultimele luni? Ai fost curat din punct de vedere sexual? Ai urmărit stimulentele sau plăcerea sexuală cu cineva sau ceva în afara partenerului tău de viață? Dacă nu ești căsătorit, practici tu celibatul atât mintal cât și fizic?

Poate te simți mai mult decât provocat în lumina standardelor Domnului pentru comportarea ta. În punctul acesta, poate că te întrebi:

- Care este răspunsul lui Dumnezeu la impulsul meu sexual?
- Cum să tratez luptele mele cu stăpânirea de sine?
- Când apar ispitele sexuale, cum pot să le înving?

Ești pe punctul de a citi pentru tine însuși remarcabila – și poate șocanta – revelație a răspunsului puternic al Bibliei la toate aceste trei întrebări cruciale.

## CE A PREVĂZUT DOMNUL PENTRU ISPITELE SEXUALE

1 Corinteni 7:2-5 ne dă răspunsul Domnului la ispita sexuală:

„Totuși, din pricina curviei, fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui, și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei. Bărbatul să-și împlinească față de nevastă datoria de soț; și tot

așa să facă și nevasta față de bărbat. Nevasta nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul. Tot astfel, nici bărbatul nu este stăpân peste trupul lui, ci nevasta. Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoria de soți, decât doar prin bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea; apoi să vă împreunați iarăși, ca să nu vă ispitească Satan, din pricina nestăpânirii voastre“.

Citește din nou acest pasaj încet înainte să cercetăm cele șapte principii ale lui Dumnezeu pentru învingerea imoralității sexuale.

### *1. Fiecare om trebuie să se căsătorească*

Domnul a prevăzut pentru imoralitatea sexuală să te căsătorești. Acest pasaj este cea mai directă revelație cu privire la planul lui Dumnezeu pentru impulsurile noastre sexuale așa cum Îi place Lui. De aceea, căsătoria este considerată sfântă și pusă deoparte pentru El.

Dar căsătoria nu poate fi cu adevărat răspunsul la toate felurile de imoralități sexuale, nu-i așa? Ce faci cu pornografia? Cum poate căsătoria să rezolve ispitele de pe Internet? Ce faci cu ispitele cu care te confrunți în piață sau când călătorești departe de casă?

Căsătoria este răspunsul la imoralitatea de toate felurile. Cuvintele „fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui, și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei“ sunt imperative – porunci pozitive care trebuie ascultate, dacă Dumnezeu nu răstoarnă în mod excepțional această normă cu darul foarte rar al celibatului. De ce? Întrucât căsătoria este menită să satisfacă impulsul sexual.

Pe timpul când s-a scris Noul Testament (și sute de ani după aceea) căsătoriile se făceau mai aproape de vârsta pubertății. Căsătoria permitea ca impulsul sexual care apărea să fie satisfăcut și nu frustrat. Astăzi, însă, căsătoria este de obicei amânată până mai târziu în viață din cauza educației moderne, a carierei profesionale și a presiunilor financiare. Cu cât se amână mai mult căsătoria peste pubertate, cu atât va trebui ca el sau ea să se confrunte în mod natural cu mai multe ispite sexuale.

Drept rezultat, mulți oameni cedează ispitelor lor sexuale și aleg să se angajeze în imoralitate sexuală de o formă sau alta. Găsind satisfacție sexuală în afara legăturii matrimoniale, milioane de celibatari păcălesc nevoia dată de Dumnezeu de a avea o pereche, ocolind orarul normal al căsătoriei. Am vorbit la multe conferințe ale celibatarilor în viața mea și pot să-ți spun cu tristețe că majoritatea celibatarilor creștini sunt activi din punct de vedere sexual și deci imorali din punct de vedere sexual. Pentru că au găsit satisfacție pentru impulsurile lor date de Dumnezeu într-o manieră condamnată de Dumnezeu, ceasul lor personal marital a fost în mod radical afectat.

Nu voi uita niciodată o conversație pe care am avut-o la o conferință biblică din Phoenix. O sesiune de dimineață despre imoralitatea sexuală a iscat emoții și discuții intense, și pe când mă întorceam în camera mea, un vechi prieten mi s-a alăturat. „Bruce“, a spus el, „eu nu știu ce să le mai spun acestor tineri“.

„Ce vrei să spui?“ am întrebat surprins, pentru că el disciplinase bărbați timp de aproape jumătate de secol.

„Ei bine“, a continuat el, privindu-mă sfios, „unii din tipii aceștia au probleme sexuale serioase – cu ispite și chestii imorale – și eu nu mă pot identifica cu toate acestea. Soția mea mi-a satisfăcut întotdeauna toate nevoile sexuale și, pur și simplu, n-am nici o frustrare în acest domeniu“.

Încă mai pot să-mi amintesc impactul cuvintelor lui sincere și vulnerabile. M-am oprit chiar în mijlocul coridorului și l-am privit drept în ochi. „Ai găsit răspunsul Bibliei! Tu *nu* ești imoral din punct de vedere sexual, nu numai datorită consacrării



tale față de Hristos, ci pentru că ai pus în practică planul perfect al lui Dumnezeu împotriva ispitelor care duc la imoralitate sexuală – și acest plan este sexul în cadrul căsătoriei!“

Apoi m-am întors la versetul acesta (1 Corinteni 7:2) din Biblia mea și am spus: „Arată-le și lor acest verset; învață-i și pe ei acest verset. Vorbește-le deschis și nu da înapoi nici un pic. Și ai grijă să le împărtășești cât de minunat a lucrat acest verset în căsnicia ta de cincizeci de ani!“

## 2. Partenerii căsătoriți trebuie să-și îndeplinească datoriile lor sexuale

Pavel scrie: „Bărbatul să-și împlinească față de nevastă datoria de soț; și tot așa să facă și nevasta față de bărbat“ (1 Corinteni 7:3). Domnul a anticipat această problemă. Pentru că deși căsătoria este singura satisfacere aprobată de Dumnezeu a impulsului sexual al cuiva, ea nu oferă această satisfacere multor bărbați și femei. Vezi tu, nu *căsătoria* este răspunsul, ci *sexul în cadrul căsătoriei* este răspunsul!

Biblia ne învață că viața de căsnicie este în egală măsură o plăcere și o datorie. O datorie este o răspundere sau o obligație morală sau legală care rezultă din poziția cuiva. Este datoria fiecărei persoane căsătorite să satisfacă nevoile sexuale ale partenerului ei.

Pavel spune clar că soțul are o datorie față de soția lui și tot așa soția are o datorie față de soțul ei. Nu este datoria soțului să facă sex cu soția lui dacă *el* dorește aceasta; dar *este* datoria lui să răspundă soției lui dacă *ea* dorește să facă sex – și vice versa. Datoria nu aparține persoanei care *are inițiativa*, ci persoanei care *răspunde*. De exemplu, să presupunem că soțul face propuneri sexuale soției lui. Biblia ne învață că este responsabilitatea ei ca soție să facă sex. De ce? Pentru că în acest caz, soțul are un impuls sexual și caută împlinire, și este de datoria ei să se asigure că nevoile lui sunt satisfăcute. De aceea, ori de câte ori partenerul tău de viață are inițiativa de a face sex cu tine, ai grijă să ții minte că ești sub porunca dată de Dumnezeu de a veni în întâmpinarea nevoilor sexuale ale partenerului tău.

Pavel ne indică ceva și prin folosirea cuvântului *să împlinească*, care înseamnă să satisfacă, să ducă la îndeplinire, să facă tot ce poate. Întrucât datoria noastră în acest domeniu este legată de obligația paralelă a partenerului nostru de a nu comite imoralitate sexuală, acțiunile ambilor parteneri trebuie să satisfacă nevoile sexuale în așa fel încât fiecare partener să poată spune că este pe deplin satisfăcut.

Care dintre cei doi parteneri maritali trebuie să fie acela care decide dacă impulsurile sau dorințele sexuale sunt complet satisfăcute? Cel care a avut inițiativa de a face sex. Cu alte cuvinte, singurul mod în care un soț poate să știe dacă și-a împlinit datoria de soț este s-o întrebe pe soția lui: „Sunt nevoile tale sexuale pe deplin satisfăcute? Te simți iubită?“

După ce am stat de vorbă cu sute de cupluri în ultimii treizeci de ani, pot să-ți spun că sunt foarte rare cuplurile căsătorite care înțeleg și practică acest principiu biblic. Adu-ți aminte că sensul datoriei împlinite este legat de nevoile partenerului tău, nu de nevoile tale. În concluzie, Biblia pune responsabilitatea de a satisface nevoile sexuale în obligația partenerului de viață. De aceea, în general, partenerul de viață trebuie să vadă ca datorie a lui orice este necesar (dar nu este ilegal sau imoral) pentru a satisface nevoile sexuale ale partenerului său.

Nu voi uita niciodată când am vorbit cu un om într-o parcare după o conferință despre sfințenie. Căsnicia lui se sfârșise cu divorț după ce el comisese de mai multe ori adulterul. Era un om distrus, și ochii lui erau plini de lacrimi când a spus: „Dacă soția mea ar fi crezut ce ne învață Biblia despre sexul în căsnicie, viața mea n-ar fi fost ruina totală de astăzi. Ea și-a protejat și și-a stăpânit trupul, folosindu-l ca un

morcov sau ca un băț în viața mea. O, știu că săvârșirea adulterului nu este vina soției mele; este vina mea. Dar dacă ea ar fi făcut sex cu mine mai mult decât o dată pe lună, nu s-ar fi întâmplat niciodată aceasta. Ea m-a refuzat de sute de ori în timpul căsniciei noastre, până când nu mi-am mai bătut capul să risc din nou durerea respingerii. M-am uitat în altă parte. Uimitor este că eu *nu vroiam* să merg în altă parte. O iubeam pe soția mea – dar ea a hotărât că dacă eu făcusem sex cu altă femeie, aceasta dovedea că n-o iubeam. Așa că a divorțat de mine. Mă gândesc cât de diferită ar fi putut fi viața noastră dacă ea ar fi cunoscut și ar fi crezut Scriptura“.

Există întotdeauna două fețe pentru fiecare istorie, dar mă întreb dacă acea soție știe ce rol a jucat ea în imoralitatea soțului ei. Ea a oprit în mod direct singura împlinire acceptabilă a nevoilor sexuale ale soțului ei. Acesta este punctul principal al acestui pasaj – din cauza imoralității sexuale, ea trebuia să-și îndeplinească datoria. Amândoi au păcătuit grav prin neascultare de porunca clară a Domnului.

### 3. *Domnul a dat autoritate peste trupul tău soției sau soțului tău*

Pavel scrie: „Nevasta nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul. Tot astfel, nici bărbatul nu este stăpân peste trupul lui, ci nevasta“ (1 Corinteni 7:4). Când am ajuns să înțeleg pe deplin ce se spune în acest verset, am început să pricep măsurile extinse pe care Domnul le-a luat pentru puritatea noastră sexuală. Acest verset descoperă remarcabila extindere până la care un soț și o soție trebuie să-și îndeplinească datoria cu privire la nevoile și dorințele sexuale ale partenerului lor.

Dumnezeu, în suveranitatea Sa, îți ia ceva când te căsătorești și îl dă ca un dar ceresc de nuntă soțului tău sau soției tale. Domnul nu te întreabă dacă poate să-l ia, și Domnul nu te întreabă dacă-l vrei. În suveranitatea Sa, Domnul îți ia autoritatea pe care ai avut-o peste trupul tău ca celibatar și o îndepărtează de la tine cât timp vei trăi. Termenul *autoritate* în acest pasaj înseamnă literal *a avea drepturi exclusive asupra*. În termeni simpli, Dumnezeu a dat trupul meu soției mele și eu n-am nimic de zis la aceasta.

Bineînțeles, discuția asupra acestui punct ridică câteva întrebări care trebuie avute în vedere cu grijă în viața fiecărui cuplu. În discuțiile mele despre acest subiect cu multe cupluri, au apărut în mod inevitabil trei concepții greșite.

Prima – unii oameni cred că sexul este ceva murdar sau păcătos în sine sau este dat numai cu scopul de a face copii. Biblia ne învață cu consecvență că sexul este un dar de la Dumnezeu, că trebuie să te bucuri de viața ta sexuală în cuplu – nu numai pentru a face copii – și că nu trebuie să-ți fie rușine să te dezbraci înaintea soției tale sau a soțului tău. Domnul nu te-ar îndemna să-ți împlinești datoria sexuală și să-ți dai trupul soției tale sau soțului tău dacă sexul în cadrul căsătoriei nu ar fi sfânt în toate privințele. Căsătoria este sfântă pentru că Domnul a spus că este; El a pus această relație deoparte din toate relațiile care sunt în lume.

O a doua concepție greșită este că sexul este fie o răsplată, fie o pedeapsă. Domnul a dat deja autoritate peste trupul tău soției sau soțului tău, așa că sexul nu trebuie să fie oprit ca o pedeapsă, nici nu trebuie dăruit ca o răsplată. Sexul nu trebuie să fie oferit numai pentru că partenerul tău a fost amabil, ți-a dat un dar frumos, a venit acasă la timp, a făcut curat în casă, n-a cheltuit toți banii, sau pentru vreun alt motiv „merită“ sex. Totodată, sexul nu poate fi oprit pentru că un partener a fost necuviincios, aspru, uituc, nepunctual, dezordonat, sau cheltuitor. Dumnezeu scoate sexul din arena „răsplății și pedepsei“ și îl plasează în cadrul autorității partenerului tău pentru a se bucura sau nu de el.

A treia concepție greșită despre sex este că acesta reprezintă o parte opțională a căsătoriei, care depinde de dispoziția sau preferințele cuiva. Majoritatea oamenilor

căsătoriți tind să considere intimitatea sexuală mai degrabă în cadrul autorității lor decât în cadrul autorității partenerului lor. Mulți nu inițiază intimitatea sexuală de teamă să nu fie respinși – totuși Biblia taie direct posibilitatea respingerii. Scuzele proverbiale de tipul: „Mă doare capul“, „Sunt obosit“, sau „Ei, am făcut sex noaptea trecută!“ cad sub falsa concepție că trupul meu este numai al meu și pot să fac cu el ce-mi place. Când cuplul de creștini căsătoriți îmbrățișează pe deplin delegația de autoritate a lui Dumnezeu, căsnicia lor trece printr-o uimitoare și minunată transformare.

Această învățătură clară din Biblie merge direct împotriva auto-orientării independente din cultura noastră modernă. Căsniciile creștine trebuie să fie caracterizate de o dragoste lipsită de egoism. Nu este de mirare că soluția principală a Domnului pentru imoralitatea sexuală este de cele mai multe ori abandonată! Totuși, este voia lui Dumnezeu ca oamenii căsătoriți să experimenteze satisfacția și împlinirea – *nu* frustrarea și dezamăgirea – în viața lor sexuală.

#### 4. Nu vă lipsiți unul pe altul de sex

Pavel scrie: „*Să nu vă lipsiți unul pe altul de datorita de soți*, decât doar prin bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea; apoi să vă împreunați iarăși, ca să nu vă ispitească Satan, din pricina nestăpânirii voastre“ (1 Corinteni 7:5).

Imaginează-ți că se întâmplă următorul lucru la ora 6:00 p.m. când te întorci acasă de la muncă. Intri pe ușa din spate și spui: „Vai, ce foame îmi e! Nu mai pot să aștept până la cină“. Soția ta ridică ochii și zice: „Ce tot spui acolo? Ți-am servit micul dejun și l-ai mâncat. Apoi ai ieșit în oraș pentru masa de prânz și ai mâncat din nou. Acum vrei să-ți pregătesc cina? Dar ce ești tu, vreun mâncău?“

Cum te-ai simți în momentul acela? Și soția ta continuă: „Întotdeauna te gândești numai la tine. Foamea *ta*. Programul *tău*. Ești atât de egoist!“

Poate că ție n-o să ți se întâmple niciodată așa ceva. De ce? Pentru că oricine știe că micul dejun și masa de prânz nici măcar nu încep să-ți satisfacă nevoia de hrană la ora cinei. Nimeni nu ți-ar spune că ești egoist din cauza dorinței pe care ți-a dat-o Dumnezeu de a mânca la orele de masă, nu-i așa? Deci dacă un bărbat a făcut sex noaptea precedentă, de ce s-ar simți egoist dacă dorește să facă sex două nopți la rând? Sau de ce trebuie să privim cu dispreț o femeie care dorește să facă sex mai mult decât bărbatul ei?

Este nevoia de hrană dată de Dumnezeu, și deci bună? Este nevoia de sex dată de Dumnezeu, și deci bună? Răspunsul trebuie să fie un da la fel de puternic la ambele întrebări.

De ce atunci este atât de multă confuzie și frustrare emoțională în ce privește impulsul sexual și foarte puțină în ce privește nevoia noastră de hrană?

În primul rând, nevoia de a mânca poate fi împlinită fără participarea altei persoane. Doar cu câteva minute în urmă, m-am dus sus și mi-am pregătit o ceașcă cu cafea și o felie de pâine prăjită. N-am cerut ajutorul soției mele sau al altei persoane. Impulsul sexual, pe de altă parte, necesită participarea activă a unei alte persoane (soția sau soțul) de fiecare dată, dacă este să fie împlinit după Cuvântul lui Dumnezeu.

Un alt motiv este că aproape la toți ni se face foame de cel puțin trei ori pe zi. În aproape toate culturile, se mănâncă un mic dejun, un prânz și o cină. Și celor mai mulți oameni li se face foame cam la aceleași ore. Impulsul sexual, pe de altă parte, variază mult între bărbați și femei și chiar se schimbă în timp. Aceasta reprezintă o alegere suverană a Dumnezeului nostru creator, ca toate căsniciile să experimenteze un anumit dezechilibru în ce privește ceasurile noastre sexuale interioare.

Nu pot să-ți spun numărul bărbaților care se simt „egoiști“ din cauza impulsurilor sexuale date lor de către Dumnezeu. Dar nevoia de sex cu frecvențe diferite n-are nimic a face cu bărbații și femeile, ci are de a face în întregime cu Dumnezeu. Bărbații nu sunt cu nimic mai „egoiști“ pentru că cer sex mai frecvent decât femeile, care sunt „lipsite de egoism“ pentru că au nevoie de sex mai puțin frecvent.

Totuși, ori de câte ori predau acest adevăr, puține dintre femeile care ascultă devin defensive. „Dacă l-aș lăsa pe soțul meu să facă sex cât de des ar vrea el“, protestează ele, „am face sex în fiecare noapte!“

Citește încă o dată această propoziție, dar de data aceasta din punctul de vedere al Domnului.

Acum întoarce-te cu mine pentru o clipă la ilustrația cu dorința noastră de a mânca. Să zicem că soția a venit acasă de la birou, la ora cinei, și deși era rândul soțului ei să gătească, el nu numai că nu a pregătit nimic, dar a și încuiat toată mâncarea din casă. Ce ar fi ea ispitită să facă? Exact. Ar merge *în oraș* să mănânce. Dacă aceasta s-ar întâmpla din nou, ea ar începe să caute de mâncare în bucătăria altcuiva. Sau ar putea să înceapă să ascundă mâncare sub patul ei sau în spatele dulapurilor ei.

Înțeleg dificultatea prezentată de acest pasaj biblic pentru mulți. Pentru cei care au respins avansurile sexuale ale partenerului lor și și-au reținut trupurile în repetate rânduri, acest verset are implicații drastice: „Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoria de soți ... ca să nu vă ispitească Satan, din pricina nestăpânirii voastre“.

Cuvântul tradus cu „să nu vă lipsiți unul pe altul“ înseamnă literal „să nu vă furați unul pe altul“, sau „să nu vă înșelați unul pe altul“. Frauda are loc într-o căsnicie când un partener își escrochează soția de ceea ce îi aparține ei de drept. Dacă tu îți oprești trupul când partenerul tău caută sex, aceasta este fraudă biblică.

Nu voi uita niciodată ce s-a întâmplat după ce am predat lucrul acesta la aproximativ cinci sute de lideri creștini. Mulți plâneau cu lacrimi de pocăință. O femeie distinsă a venit la mine după ce au plecat toți. Ochii ei erau roșii de plâns și durerea ei nu mai era ascunsă. Ea a spus: „Habar n-am avut cât de mult l-am înșelat pe soțul meu toată căsnicia noastră. I-am spus nu pentru orice motiv de sub soare numai ca să nu facem sex. În cele din urmă, a încetat să mă mai întrebe, și mă tem că s-a dus în altă parte. Am păcătuit mult împotriva lui Dumnezeu și împotriva soțului meu. Este prea târziu?“

O, ce timp prețios am avut împreună în seara aceea în timp ce afară ploua și apele curățitoare ale Cuvântului lui Dumnezeu spălau viața ei. Când s-a întors să plece, era altă femeie. Pe când pleca, a spus: „Soțul meu ar putea avea un atac de cord, dar începând din seara aceasta, am de gând să-mi fac mai mult decât datoria de a veni în întâmpinarea nevoilor lui sexuale!“

##### *5. Vă puteți lipsi unul pe altul de sex numai sub patru condiții*

Care sunt excepțiile? Îmi spune Scriptura că trebuie să fac sex *ori de câte ori* dorește partenerul meu?

„Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoria de soți, *decât doar prin bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea*; apoi să vă împreunați iarăși, ca să nu vă ispitească Satan, din pricina nestăpânirii voastre“ (1 Corinteni 7:5).

Din fericire, Biblia nu ne lasă în întuneric cu privire la acest element foarte important și ne arată patru condiții în care un partener poate să refuze cererea celuilalt de a face sex.

### *Sexul poate fi oprit dacă cei doi se învoiesc*

Nu poți să hotărăști de unul singur să-ți lipsești partenerul de sex. Amândoi trebuie să fiți de acord să nu faceți sex, pentru a vă încadra în această excepție.

Iată cum poate lucra aceasta în viața reală. Să zicem că noaptea trecută soția ta s-a întors spre tine în pat și ți-a făcut avansuri sexuale. Din cauză că ai avut o zi lungă și foarte obositoare, ai spus: „Sunt într-adevăr foarte obosit în seara asta. Ești de acord să așteptăm până mâine noapte? Dacă nu, draga mea, știi că și în seara asta se poate. Ce preferi?”

Biblic vorbind, cine are ultimul cuvânt în această decizie? Partenerul care a început are întotdeauna ultimul cuvânt. Dacă partenerul tău dorește sex chiar și după ce a auzit cererea ta, el sau ea are totuși autoritate asupra trupului tău. Însă, doar pentru că trupul tău aparține partenerului tău nu înseamnă că nu ai libertatea de a negocia! Când partenerul care a început vede o atitudine de acceptare binevoitoare, dar obosită, în loc de respingere, înțelegerea e pe drum.

### *Sexul poate fi „lipsit” când voi doi vă învoiți să-l amânați pentru un timp*

Ori de câte ori un cuplu este mutual de acord să se lipsească unul pe celălalt de intimitate sexuală, cei doi trebuie să hotărască de comun acord când vor face sex. A fi de acord numai cu „nu în seara asta” n-ar urma modelul biblic. Scriptura folosește aici un cuvânt grecesc foarte specific pentru timp care înseamnă o anumită perioadă de timp.

### *Sexul poate fi pus deoparte ca să vă dedicați rugăciunii*

Aceasta prezintă cu siguranță un motiv clar și destul de neobișnuit de a te lipsi de relațiile sexuale în societatea modernă. Singurul scop biblic pentru care puteți să vă lipsiți de sex este să vă dedicați împreună unui scop spiritual în căsnicia voastră.

### *Sexul poate fi oprit până când amândoi sunteți de acord să vă împreunați din nou*

Biblia ne aduce repede înapoi la realitatea că intimitatea sexuală trebuie să fie norma, niciodată excepția.

### *6. Dacă vă lipsiți unul pe altul, vă expuneți atacurilor*

1 Corinteni 7:5 afirmă cu tărie că în relațiile sexuale trebuie să te împreunezi din nou după o perioadă convenită de timp de abținere sexuală, ca să nu te expui atacurilor satanice. După o perioadă de timp fără sex, trebuie să te împreunezi din nou. Dacă nu, Satan va veni împotriva ta cu ispitele lui de a comite imoralitate sexuală. Cu cât se amână mai mult timp sexul și partenerii maritali nu s-au împreunat încă, cu atât este mai mare riscul ispitei.

### *7. N-o să vă puteți stăpâni, dacă vă lipsiți unul pe altul de sex*

Ce se întâmplă cu cei căsătoriți când nu fac sex un număr de zile? Satan te ispitește, profitând de nestăpânirea ta. Dacă partenerul tău este lipsit de relațiile sexuale, aceasta va conduce foarte repede la o frustrare care nu va fi de scurtă durată. Amânarea continuă a relațiilor sexuale în cadrul unei căsnicii creează o presiune foarte reală și inutilă asupra unui partener.

## SĂ NE BUCURĂM DE DARUL SEXULUI

Un lucru adevărat din slujirea mea este că eu călătoresc departe de casă. Am vizitat până acum mai mult de șaptezeci de națiuni, vorbind prin traducători în peste

cincizeci de limbi. Nu pot să-ți spun câți bărbați au venit la mine după o prezentare a acestui subiect, exprimându-și marea lor apreciere pentru felul meu deschis de a vorbi, mai ales în prezența soțiilor lor. Uneori chiar și cei mai curajoși dintre noi găsesc că este dificil și destul de jenant să vorbești deschis despre aceste lucruri.

Soția mea și cu mine eram în holul hotelului în timpul unei conferințe de instruire care ținea o săptămână, când a venit la noi o femeie și a întrebat dacă putea să ne împărtășească ceva personal. A spus cât de mult a apreciat „discuția despre sex“ și că deși avusese o căsnicie fericită cu soțul ei (care era pastor) peste douăzeci și cinci de ani, multe din concepțiile pe care noi le-am împărtășit despre nevoile sexuale ale bărbaților și ale femeilor erau noi și chiar surprinzătoare pentru ea.

Femeia aceea, care avea aproape șaiszeci de ani, ne-a spus cât de dezamăgită era că nici mama ei, nici o altă femeie în vârstă nu-i comunicase vreodată o informație atât de vitală pentru ea. A schițat un zâmbet, și-a luat ochii de la mine, și a spus: „Știi, Darlene, acum când cunosc adevărul, nu-l voi lăsa niciodată pe soțul meu să iasă din casă înainte de o călătorie departe de casă fără acel dar special pe care numai eu pot să i-l dau – chiar dacă el nu este dispus! Nu mă interesează doar dispoziția lui prezentă; mă interesează dispoziția lui de mâine noapte, când eu nu voi fi cu el. Vreau să rămân singura persoană la care să fie tentat să caute acel dar!“

# *Obiceiurile sfințeniei*

## CAPITOLUL 9

### Urmărirea sfințeniei

*Noi nu putem spune nu ispitei  
fără a spune da unui lucru cu mult mai bun.*

ERWIN W. LUTZER

Fiecare cuvânt din această carte până la acest punct a fost scris ca să te pregătească pentru acest capitol. De acum înțelegi că sfințenia înseamnă separare, că ea trebuie să includă separarea de ce este secular și pentru ce este sfânt, și că ea trebuie să fie definită de standardele Domnului care ne-au fost date în Cuvântul Său.

De acum înțelegi de asemenea că sfințenia ca poziție înseamnă cum te vede Domnul din momentul în care ai acceptat moartea Fiului Său ca jertfă pentru păcatele tale; sfințenia ca prezentare înseamnă că datorită milei și îndurării Domnului, tu ți-ai predat întreaga viață Lui și slujirii Lui; și sfințenia progresivă înseamnă că tu în mod constant te curățești de tot ceea ce Domnul consideră a fi ne-sfânt.

Totuși, nu prea am discutat despre ceea ce în mod normal îți vine în minte când te gândești la sfințenie – conduita și caracterul cristic. În Efeseni 4:22-24, Pavel atribuie o anumită ordine sfințeniei progresive.

„cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoțiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“.

Din nefericire, mulți dintre noi pierdem din vedere acest model biblic și experimentăm înfrângeri repetate și chiar disperare în încercările noastre sincere de a ajunge la sfințenia personală. Modelul de urmat este acesta: Mai întâi, trebuie îndepărtată nesfințenia; în al doilea rând, trebuie urmărită sfințenia. Deși Domnului Îi face plăcere să vadă toate intențiile noastre de a urmări dreptatea, Biblia ne avertizează că existența *nesfințeniei* poate opri creșterea noastră în sfințenie.

Cu alte cuvinte, trebuie să rupi covorul murdar înainte să pui covorul cel nou. „Dezbracă“ înainte „să te îmbraci“. Depărtează-te de rău și apoi urmărește dreptatea. Aceasta vrea să însemne că nu trebuie niciodată să urmărim mai întâi caracteristicile pozitive ale dreptății? Nu. Dar o adevărată perspectivă biblică merge cam așa: Urmărește sfințenia curățind mai întâi toată nesfințenia cunoscută; când toată nesfințenia cunoscută a fost spălată, atunci te poți concentra mai direct asupra urmării sfințeniei.

Când credincioșii caută atributele pozitive ale sfințeniei în timp ce permit unor domenii majore ale păcatului să rămână, Domnul poate privi chiar și acțiunile noastre pozitive ca fiind păcătoase. De ce? Pentru că putem da o explicație rațională păcatului nostru existent, gândindu-ne că viața noastră dedicată sau faptele noastre pozitive de

slujire Îl pot face pe Domnul „să uite“, sau cel puțin „să închidă ochii“, la păcatele noastre existente.

În repetate rânduri profeții au declarat că Domnului nu-I plăcea faptul că poporul Israel încerca să asculte de El prin ritualurile lor în timp ce zilnic practicau păcate majore. Păcatul lor nega ascultarea lor. Să-L cauți pe Domnul în unele domenii, în timp ce nu ascuți de El în altele, poate strica tot procesul.

Hristos ne-a spus clar care aspect al sfințeniei ar trebui să ne capteze mai întâi atenția:

„Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul“ (Matei 5:23-24).

Caută întotdeauna să te curățești de orice nesfințenie ca cel dintâi pas în urmărirea sfințeniei. Cu alte cuvinte, urmărește sfințenia curățindu-te mai întâi de păcat, și apoi urmărește-o mai departe adăugând obiceiuri sfinte. Acesta este un adevăr central care lipsește din mințile multor credincioși. Renașterea *începe* cu pocăință și curățire și apoi *înaintează* pe măsură ce crește intimitatea noastră cu Hristos.

## A DOUA PARTE A SFINȚENIEI PROGRESIVE

Prima jumătate a sfințeniei progresive are ca scop să te ajute să elimini toate aspectele negative din viața ta, pe când a doua jumătate are ca scop să te ajute să adaugi toate aspectele pozitive. Ambele acțiuni sunt mai degrabă *proces*, și nu *evenimente*, și ambele durează întreaga ta viață.

Dar să nu cazi pradă ideii că poți fi pe deplin curățit peste noapte. Biblia ne poruncește să lucrăm în această direcție, depărtându-ne de căile lumii până când procesul va fi complet – cel puțin deocamdată. Deși ai încheiat odată procesul, cât timp vei fi în lume, vei avea nevoie mai târziu să treci de mai multe ori prin același proces.

Problema este că inima omului este deznădăjduit de rea. Și în ciuda învățăturilor unora, Biblia ne spune explicit că omul *nu* este în esență bun; în schimb, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că „inima este nespun de înșelătoare și de deznădăjduit de rea“ (Ieremia 17:9). Când ascultăm de Domnul și ne curățim de orice nedreptate, nu suntem imediat umpluți cu toată sfințenia; nu suntem pur și simplu sfinți în momentul acela.

Adu-ți aminte că sfințenia nu este pur și simplu o absență a nesfințeniei. De aceea Biblia ne îndeamnă să ne ocupăm cu ambele părți ale ecuației sfințeniei: curățește-te și urmărește dreptatea. Dezbracă-te de omul cel vechi și îmbracă-te cu omul cel nou.

Purtarea care este sfântă se caracterizează prin absența păcatului și prezența dreptății. A doua jumătate a sfințeniei progresive este deci urmărirea activă și răbdătoare a tot ce este cristic.

## ADEVĂRUL TULBURĂTOR DESPRE OBICEIURILE SFINTE ÎN BISERICĂ

Nu voi uita niciodată când m-am mutat într-un nou oraș și am vizitat o biserică care îmi fusese recomandată. Patru sute de adulți veneau la adunare acolo în fiecare duminică dimineață. Miercuri seara am vizitat adunarea de rugăciune. Pastorul predica în sala principală, dar adunarea de rugăciune nu se vedea nicăieri. Într-o cameră mică din colț am găsit în cele din urmă adunarea de rugăciune. Doar patru femei evlavioase cam de vârsta mamei mele se întâlneau acolo săptămânal. Nu



întâmplător era foarte puțin interes în ce privește sfințenia în adunarea cea mare. Nici nu era prea multă viață acolo.

Data viitoare când vei fi cu cineva care se roagă mult, întreabă-l dacă a experimentat multe perioade de curățire personală. Probabil că acea persoană doar va zâmbi și va da din cap. Iată câte ceva din ce am descoperit prin observațiile mele în treizeci și de ani de slujire:

- Fără să luăm în considerație rugăciunile de la mese sau din adunare, credinciosul mediu, născut din nou se roagă mai puțin de două minute pe zi.
- Dacă nu iei în considerație citirea Bibliei la o adunare creștină, credinciosul mediu, născut din nou citește Biblia mai puțin de trei minute pe zi.
- Creștinul mediu, născut din nou donează mai puțin de 3 la sută din veniturile lui totale pentru cauze creștine.

Te surprind sau te șochează aceste statistici? Probabil că nu. Și dacă te simți stânjenit cu aceste statistici, descriu ele cât de cât și umblarea ta creștină? Dacă da, această secțiune a cărții a fost scrisă pentru tine.

Nu doar Domnul dorește ca tu să fii eliberat de o viață spirituală superficială, dar în inima ta, și tu dorești!

#### *După roadele lor îi veți cunoaște*

Nu de mult am petrecut după-amiaza cu un student din anul al patrulea la unul din cele mai respectate seminarii ale națiunii noastre. L-am întrebat dacă i-au plăcut studiile lui care îl pregătesc pentru slujire. El și-a exprimat aprecierea pentru multele lucruri pe care le învățase acolo; dar apoi a privit în altă parte și cu un aer preocupat și trist a spus aceste cuvinte:

Am o dezamăgire majoră: N-am fost niciodată învățat și niciodată n-am aflat cum să umblu cu Dumnezeu. Am învățat teologia, Biblia, misiunile, educația creștină, evanghelismul, apologetica și alte lucruri importante, și am avut chiar un semestru despre viața spirituală. Dar știți, niciodată n-am învățat cu adevărat cum să mă rog, niciodată n-am învățat cum să-L întâlnesc pe Dumnezeu și niciodată n-am învățat cum să umblu cu Dumnezeu. Și mă tem că deși pot „să slujesc“ mai bine decât acum trei ani, când am intrat, de fapt nu sunt un om mai sfânt decât atunci când am început. În realitate inima mea este mai puțin sensibilă și mă rog mai puțin decât atunci când am început totul.

Într-un fel, am greșit. Am crezut că seminarul mă va învăța cum să umblu cu Dumnezeu și îmi va arăta cum să devin un om sfânt. Dar n-a făcut-o. De fapt, profesorii mei nici n-au încercat serios.

Am stat jos cu puțin timp în urmă și m-am gândit. Deși am mers la unul din cele trei seminarii evanghelice de vârf ale națiunii – cunoscute pentru accentul pe care îl pun pe viața spirituală – toată cariera mea de trei ani intensivi la seminar a investit mai puțin de 2 la sută din acel timp ca să-mi arate cum să umblu cu Dumnezeu și cum să devin un om al sfințeniei.

Apoi s-a întors din nou spre mine și a pus întrebările pe care mă temeam că o să le pună. „Credeți, Dr. Wilkinson, că seminarul meu reflectă valorile Domnului Isus? Credeți că seminarul meu este conform instruirii pe care Domnul Isus a dat-o ucenicilor Săi? Credeți că este mai important să înveți greaca și teologia decât cum să umbli cu Dumnezeu, cum să te rogi și cum să fii sfânt? Credeți că numai 2 la sută din epistolele Noului Testament vorbesc despre umblarea cu Dumnezeu, despre umblarea prin Duhul, despre rugăciune și despre trăirea unei vieți de sfințenie?“

Ce i-ai spune acestui tânăr seminarist? Cum este izvorul, așa este și râul. Cum sunt seminariile și colegiile biblice, așa sunt și pastorii și misionarii. Cum sunt

pastorii și misionarii, așa sunt și bisericile și organizațiile noastre creștine. Cum sunt bisericile și organizațiile noastre creștine, așa sunt și credincioșii.

Poate o ultimă observație ți-ar fi de folos. Să zicem că ești nou în oraș și vrei să afli despre o biserică unde ai fi interesat să mergi. Dar în loc să-i întrebi pe cei care fac parte din personal sau pe membrii bisericii, bați la întâmplare la opt uși, toate pe drumul care duce la biserică. Ce vor spune cei ce locuiesc acolo când vei întreba: „Puteți să-mi vorbiți, vă rog, despre biserica de pe colț?“

Am încercat aceasta într-o zi. Să fi auzit informațiile senzaționale pe care le-am primit! Am auzit despre dezbinările din biserică, despre marile chestiuni litigioase pe care le știa tot orașul, despre dirijorul care a fugit cu secretara și despre pastorul care dădea afară oamenii pentru că era „calea mea sau calea largă“. Pe când mă îndepărtam încet de ultima poartă, mi-au venit în minte cuvintele Domnului Isus: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri“ (Matei 5:16).

Vezi, sfințenia își pune amprenta în piața și în centrul orașului – ca și nesfințenia. Sfințenia răspândește lucrări bune în toate direcțiile, influențând comportarea și acțiunile – ca și nesfințenia. Domnul Isus a spus:

„Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. ... Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. ... Așa că după roadele lor îi veți cunoaște“ (Matei 7:15-20).

Înțelegi logica Domnului? Ce este într-un om – sau într-o biserică – va ieși la iveală. Când un om este sfânt, el este plin de lucrări bune. Când o biserică este sfântă, ea este plină de lucrări bune, și toți cei din apropiere știu aceasta.

### *Roadele bisericii*

Din nefericire, deși există excepții remarcabile, prea multe biserici sunt cunoscute pentru lucrări de dezbinare, imoralitate, conducere lacomă de putere și probleme financiare. Când comunitatea nu poate numi nici măcar o lucrare bună a bisericii în cauză, poți fi sigur că biserica nu este dedicată sfințeniei.

Sfințenia biblică ar trebui să abunde în comunitate sub forma lucrărilor bune. Dacă o comunitate nu știe nimic despre lucrările bune ale unei biserici, atunci sfințenia lipsește cu siguranță. Pentru că, așa cum a arătat Domnul Isus, pomii roditori fac rod întotdeauna. Pomii buni fac roade bune și pomii răi fac roade rele. Dacă o comunitate știe doar de roade rele, biserica aceea cu siguranță nu poate fi sfântă în ochii Domnului.

Cum arată deci în realitate o biserică sfântă? Să luăm de exemplu viața unui pastor care a preluat o biserică nou-înființată de două sute de oameni, la vârsta de douăzeci de ani. Când a murit, la vârsta de cincizeci și opt de ani, această lucrare de slujire atinsese aproape întreaga țară. Hai să privim la unele din roadele bune pe care le-a făcut această biserică unică în comunitatea lor:

Douăzeci și trei de centre de misiune care lucrează activ în toată comunitatea.

Douăzeci și șase de filiale ale școlii duminicale în toată comunitatea, inclusiv secțiile pentru săraci din centrul orașului.

O mie de membrii care lucrează printre săraci în fiecare duminică seară.

Treziri mari și de durată în întreaga zonă.

A construit o biserică cu cinci mii de locuri și a achitat-o în întregime.

A înființat un colegiu pentru pastori, unde sunt instruiți peste o sută de pastori pe an.

A ținut peste două sute de ore biblice seara în fiecare săptămână în zona aceea.

A înființat și a dezvoltat o societate mare pentru tractate.  
A pus bazele unei organizații care distribuie cărți creștine prin vizite la domiciliu – într-un an au fost vizitate peste 900000 de case.  
A înființat peste două sute de noi localuri de biserici în toată regiunea.  
A construit șaptesprezece case pentru văduve și femei sărace și a donat toate fondurile necesare pentru cazare și masă în regim permanent.  
A înființat și a construit un orfelinat pentru patru sute de copii, suportând toate cheltuielile, fără fonduri de la guvern.  
A donat zeci de mii de cărți creștine misionarilor și pastorilor din întreaga lume.  
A înființat Societatea de Binefacere a Femeilor și a făcut haine pentru copiii orfani ai orașului.  
A botezat prin multele ei misiuni peste treizeci și nouă de mii de noi convertiți în doar doisprezece ani.

Poți să-ți imaginezi ce simțea acea comunitate față de biserica aceea și față de umilul ei slujitor, Charles H. Spurgeon? Când poporul lui Dumnezeu de acolo a început să trăiască precum poporul lui Dumnezeu, ei au făcut roade bune după *planul* lui Dumnezeu.

Aproape orice semn de sfințenie vizibilă lipsește la marea majoritate a credincioșilor și bisericilor din zilele noastre. Să ne pocăim înaintea Domnului, să ne curățim inimile și faptele, și să urmărim sfințenia Lui cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea noastră. Când vom face aceasta, nu numai că cerul va striga în sărbătoare, dar totodată cei ne-evlavioși din împrejurimi vor glorifica pe Dumnezeu, pentru că vor vedea lucrări vrednice de lauda lor.

Prietene, te îndemn, ca un străin și călător în această lume, să te abții de la dorințele păcătoase care se războiesc împotriva sufletului tău. Trăiește o viață atât de bună printre cei care încă nu-L cunosc pe Hristos, încât, deși ei te acuză ca pe un răufăcător, să vadă faptele tale bune și să glorifice pe Dumnezeu în ziua când El ne va cerceta (vezi 1 Petru 2:11-12).

## TU CUM STAI?

Cercetează-te regulat pentru evaluarea progresului tău în sfințenie. Așa cum am văzut, acest al treilea stadiu al sfințeniei este progresiv, începând la nașterea ta spirituală și sfârșind la moartea ta fizică. Între aceste două puncte se află singurele oportunități pe care le ai pentru toată eternitatea de a crește în sfințenie.

Verifică „pulsul sfințeniei“ tale, citind în întregime aceste șapte perioade suprapuse care reflectă o creștere a maturității spirituale. Selectează-o pe aceea care reprezintă poziția în care te afli acum în acest proces de urmărire a sfințeniei personale.

### *1. Cade în mod repetat când încearcă să înainteze în viața de credință*

Dacă experimentezi dificultăți considerabile în stabilirea unor momente regulate de închinare, ești încă la linia de pornire. Atracția păcatului existent în viața ta te trage atât de tare în jos, că nu poți decât să cari greutatea câteva zile și apoi să te dai bătut. Totuși, fără un timp regulat de citire a Cuvântului, nu vei crește în sfințenie. Întoarce-te la capitolul cinci și treci prin cei zece pași de curățire dureroasă, dar eliberatoare.

### *2. Slujește Domnului în mod activ în cel puțin o slujbă regulată*

Acest al doilea stadiu în urmărirea sfințeniei poate că în cazul tău precede stadiul anterior, așa cum se întâmplă cu unii creștini. Domnul întotdeauna îi încurajează pe

copiii Lui să-I slujească, și de multe ori acesta este un prim pas mai ușor în mersul către El. Dar dacă încă doar mergi la biserică și stai la margine, este timpul să te apropii de centru. Adu-ți aminte că Domnul te-a mântuit prin harul Său, dar El te-a mântuit pentru lucrul Său: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10).

### *3. Aspiră profund să trăiască o viață mult mai sfântă*

Undeva în timpul deplasării lui progresive spre sfințenie, credinciosul ajunge la o răscruce. În perioada de pregătire, Domnul îl înzestrea de obicei cu numeroase decizii mici care îl pot ajuta să meargă fie spre sfințenie, fie departe de sfințenie. Dacă credinciosul continuă să aleagă calea ascultării, în cele din urmă Domnul îl va aduce la marea decizie de a urmări sfințenia cu bună știință și în mod activ.

Întoarce-te cu gândul înapoi pentru o clipă la introducere și la bărbații care au fost rugați să se descrie cu câteva cuvinte – și gândește-te dacă *sfințenia* putea fi pe cartonașele lor. Ți-aduci aminte de aversiunea lor față de acest concept? Pentru că sfințenia nu era ceva la care ei aspirau, au rămas închiși în fundătura mersului nicăieri a vieții spirituale.

### *4. Rămâne cu Hristos în timpul momentelor de închinare regulate și pline de conținut*

La momentul acesta, în călătoria creștinului, inima lui avea să devină mai fierbinte și foamea lui după Domnul avea să crească considerabil. Datorită dorinței lui după Domnul, el vrea să plătească prețul cerut al curățirilor profunde, ca să experimenteze mai mult din Domnul. Ca rezultat al acestor curățiri, Domnul îngăduie ca acest credincios să se bucure de o relație mai semnificativă și mai hrănitore cu El.

În punctul acesta are loc o tranziție majoră: Momentele de închinare părăsesc tărâmul *datoriei*, care necesită o hotărâre considerabilă și disciplină, și intră pe tărâmul *plăcerii*, ceea ce înseamnă că răsplata întrece cu mult efortul. Momentele de închinare devin acum punctul cel mai înalt al zilei credinciosului.

### *5. Avansează cu credincioșie în ascultare și asemănare cu Hristos*

Odată ce Domnul Și-a hrănit copilul în momentele intime de închinare, El începe să-l cheme mai pregnant la o ascultare mai profundă. În punctul acesta, credinciosul dorește mai mult din Domnul, atât de mult încât este foarte dornic să facă orice îi cere Domnul. Pe măsură ce relația lui cu Domnul se adâncește, credinciosul se armonizează mai mult cu inima Lui și umblă mai atent, având grijă să nu rănească sau să stingă Duhul Sfânt.

Ascultarea pentru acest om nu mai este o povară, asumată doar pentru că Biblia îi spune să facă așa. Ascultarea devine mai degrabă o bucurie, pentru că cel mai apropiat prieten al lui și cel mai îndurător Domn îl cheamă să fie asemenea Lui. Credinciosul nu mai caută explicații logice pentru toate domeniile vieții lui; în adevăr, el dorește cu adâncă hotărâre „să se îmbrace“ cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare și cu iertare (vezi Coloseni 3:12-13).

### *6. Accelerează investiția de timp, talent și bunuri materiale în lucrarea Domnului*

La momentul acesta, atât de multe fire ale vieții credinciosului au fost țesute împreună încât el simte că a fost mereu purtat de Domnul – și este! Pe măsură ce inima credinciosului este zdrobită, curățită și re-orientată, el începe să vadă viața mai degrabă din perspectiva cerului decât a pământului. Ce dramatică diferență face lucrul

acesta! Toate domeniile vieții lui căroră înainte le dăduse prioritate maximă sunt acum lăsate deoparte, pentru că credinciosul recunoaște lipsa lor de semnificație eternă.

Domnul îl invită acum pe cel credincios să atingă nivele din ce în ce mai profunde de sfințenie. În timpul acestei perioade credinciosul realizează că este mai degrabă un administrator al vieții lui decât proprietarul. Pe măsură ce el se supune Domnului, începe să re-orienteze timpul, talentele și bunurile lui materiale înspre lucrarea Domnului. Timpul credinciosului devine un bun prețios și el răscumpără timpul ca niciodată înainte. Credinciosul administrează cu responsabilitate talentele și banii lui, căutând să le înmulțească pe amândouă pentru Domnul. El folosește banii Domnului pentru Domnul – în loc să-i folosească pentru plăcerile personale sau să-i strângă de frica zilei de mâine – și dă cu bucurie un procent tot mai mare din averea lui pentru Domnul și slujirea Lui.

### *7. Lasă totul pentru cunoașterea și slujirea lui Hristos*

Starea „finală“ a sfințeniei este asemănarea deplină cu imaginea Domnului Isus Hristos în orice domeniu al vieții. În acest stadiu final, tot ce dorește credinciosul este să fie una cu Hristos și să-I slujească așa cum Hristos L-a slujit pe Tatăl Său – deplin, cu credințioasă și cu ardoare. Pavel a înregistrat atitudinea și faptele lui din stadiul al șaptelea în Filipeni 3:8-14. Observă adâncimea renunțării și intensitatea intimității și a slujirii:

„Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespuse de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, ... și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui ... alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. ... Și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“.

Citind aceasta înainte, poate te-ai întrebat dacă atitudinea lui Pavel este într-adevăr realistă. Putem noi să călcăm pe urmele pașilor Lui și în final să arătăm aceleași atitudini, acțiuni și aspirații de partea aceasta a cerului? Biblia răspunde la aceasta în următoarele câteva versete:

„Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință. *Urmați-mă pe mine, fraților*, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi. Căci v-am spus de multe ori și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se gândesc la lucrurile de pe pământ. Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos“ (Filipeni 3:15, 17-20).

### SEAMĂNĂ SFINȚENIE ACUM, CULEGE SFINȚENIE MAI TÂRZIU

Sfințenia nu este naturală; este supranaturală. Sfințenia nu vine ca rezultat al unor „experiențe de criză“; ea se dezvoltă prin ani și ani de trăire evlavioasă. Standardele sfințeniei sunt clare și cuprind „toată purtarea ta“ așa cum ne reamintea Petru. Cuibărită adânc în cuvintele lui Zaharia din Luca 1:74-75 este o profeție remarcabilă cu privire la lucrarea Domnului Isus pentru noi:

„După ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre“.

Privind la aceste versete, vei vedea că ele conțin ceea ce ar putea fi cel mai succint și remarcabil rezumat din toată Biblia al țelului vieții noastre cu privire la sfințenie: *să slujim Domnului în sfințenie înaintea Lui în toate zilele vieții noastre!*

Cu cât umblu mai mult cu Domnul, cu atât sunt mai sigur că unul din secretele vieții spirituale stă în cuvintele „în toate zilele vieții noastre“. Nu „în toate săptămânile vieții noastre“, nici „în toate lunile vieții noastre“, nici „în toți anii vieții noastre“. Sfințenia crește cel mai mult prin viața zilnică. De aceea, în această secțiune accentul va fi pus pe anumite practici zilnice care vor da rezultate garantate în timpurile când ești ispitit.

Aceste cuvinte „rezultate garantate“ pot suna puțin exagerat, dar ele sunt la fel de sigure ca legile neschimbătoare ale semănatului și seceratului. Ceea ce seamănă omul, aceea va seceră. Seamănă semințe în grădina sfințeniei și vei culege roadele sfințeniei. Nu uneori, nu de cele mai multe ori, ci *tot* timpul. Ce încurajator!

Ține minte patru lucruri importante când începi această secțiune:

### *1. Timpul dintre semănat și cules cere răbdare*

Răbdarea nu este de obicei necesară în timpul semănatului sau culesului, ci în timpul *dintre* semănat și cules. Mi-aduc aminte când am plantat primele mele semințe de legume în curtea din spatele casei noastre, pe când eram copil. Alergam în jos pe scări în fiecare dimineață, ieșeam repede pe ușa din spate, și mă îndreptam spre grădina mică, de 3 pe 10 picioare, care era ca un câmp uriaș pentru mintea mea tânără. O cercetam în fiecare zi ca să văd dacă roșiile, vinetele și ridichile lui încolțiseră deja. După trei zile, am vrut să le sap ca să mă asigur că mai erau încă acolo! Zi după zi nu se întâmpla nimic, și eu eram din ce în ce mai descurajat. Înțeleptul meu tată m-a asigurat că trebuie să exerseze răbdarea, că ele vor încolți când trebuie să încolțească.

Pavel știa toate acestea prea bine când a scris în Galateni 6:7,9 despre tendința credincioșilor de a se îngrijora și de a-și pierde credința:

„Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit». Ce seamănă omul, aceea va și seceră. Să nu obosim în facerea binelui (plantarea semințelor sfințeniei), *căci la vremea potrivită* (exact conform planului) *vom seceră* (nu *poate* vom seceră, sau *sperăm* să secerăm, ci *vom seceră*), *dacă nu vom cădea de oboseală* (ne vom descuraja pentru că nu s-a întâmplat nimic și vom opri între timp semănatul, udatul și plivitul).

Nu te îndoii nici o clipă că dacă vei persista în aceste obiceiuri sfinte te vei bucura în adevăr de o glorioasă și îmbelșugată „recoltă a sfințeniei“. Cu cât dorești o recoltă mai mare, cu atât trebuie să semeni mai mult și să continui să semeni. Dumnezeu garantează rezultate direct proporționale cu semănatul tău, dar într-o cantitate mult mai mare. Știi de ce? Pentru că întotdeauna recoltezi de mult mai multe ori decât semeni. Plantează o singură sămânță mică de pepene și invită pe toți vecinii tăi să se bucure împreună cu tine de recoltă.

### *2. Siguranța recoltei tale depinde de calitatea seminței tale*

Plantează semințe de roșii și nu vei crește castraveți. Dacă vrei sfințenie, atunci plantează „semințe de sfințenie“. Dacă plantezi și uzi semințe proaste, răsplata ta va fi descurajare și înfrângere. În călătoriile mele, întâlnesc mulți credincioși deziluzionați, care, dintr-un motiv sau altul, au renunțat la pelerinajul sfințeniei. O mare parte dintre ei și-au pus încrederea în „sămânța proastă“ că va face rod în viața lor.

În loc să caute bunele și vechile pachetele standard cu semințe de sfințenie folosite de biserică de-a lungul veacurilor, mulți credincioși par să fie atrași, ca moliile de flacăra, de noile metode de creștere în sfințenie. Cartea *Valetul ceresc* a lui John Bunyan, scrisă la mijlocul anilor 1600, ne avertizează cu privire la acest curent primejdios:

„În puținul timp cât am fost credincios, am observat că sunt mulți care aleargă încoace și încolo – unii într-o direcție și alții în cealaltă; totuși, trebuie să avem grijă că cei mai mulți dintre ei nu sunt pe drumul cel bun. Ca urmare, deși ei aleargă iute ca vulturul, nu le folosește la nimic.

Unul aleargă după tremurături, altul după vorbirea emfatică; altul aleargă după baptism și altul după independență ... Totuși, este posibil ca toți aceștia ... să alerge pe un drum greșit“.

Deși pot exista excepții, majoritatea credincioșilor care se abat de la căutarea adevăratei sfințenii fac aceasta pentru unul din următoarele trei motive:

Primul, mulți manifestă o înclinație de a căuta o soluție rapidă la o problemă care nu se poate rezolva rapid. Cu alte cuvinte, ei nu vor să practice lucrurile grele ale sfințeniei, căutând întotdeauna un răspuns mai simplu, mai ușor și mai rapid.

Al doilea, unii manifestă o slăbiciune pentru luarea deciziilor pe baza experiențelor și „semnelor“ emoționale care validează direcția lor neobișnuită.

Al treilea, alții ascund o ambiție egoistă, care-i mână să găsească lucrurile adânci ale lui Dumnezeu mai presus de prietenii, familia și semenii lor. Undeva în această alunecare în amăgire ei cred că au descoperit un „adevăr pierdut“ sau un adevăr necunoscut anterior pe care Dumnezeu l-a încredințat numai lor.

Prietene, dacă acesta ești tu și încă lupți ca să crești în sfințenie, adoptă obiceiurile încercate și sigure prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu pentru binecuvântările sfințeniei.

### *3. Între semănat și recoltat trebuie să continui să plivești*

În urmărirea sfințeniei tale, nu uita plivirile care sunt inevitabile! Dacă ești nou în urmărirea sfințeniei, poți să te aștepti ca multe feluri de buruieni să iasă la suprafață. De ce? Pentru că până acum „câmpul“ tău a fost lăsat în voia pământului și au intrat în el tot felul de mărăcini și buruieni.

În primul an al unei grădini, trebuie să plivești aparent fără sfârșit și uneori cu rezultate limitate. Dar anul următor acolo vor fi mai puține buruieni și mai multe roade. Anul următor, vor apare și mai puține buruieni și cantități mai mari de roade. Pe măsură ce acel petic de pământ este ameliorat prin atenția ta și buruienile sunt stârpite, pământul devine încet-încet total devotat voinței tale și semințelor pe care le plantezi. În loc să lupte pentru supraviețuire, plantele tale tinere vor experimenta libertatea aproape completă de a crește fără întreruperi, fără devieri sau dezastre.

### *4. Sfințenia necesită semănarea multiplelor „obiceiuri sfinte“*

Când familia noastră a locuit pentru prima dată la țară, am plantat doar două lucruri în grădina noastră: pepene verde și cartofi dulci. Ce recoltă am avut anul acela și ce lecție am învățat! Trei săptămâni după strângerea acelor recolte, toți am simțit că ar fi foarte bine dacă n-am mai vedea *niciodată* vreun cartof dulce sau vreun pepene verde. Am dat saci de cartofi și pepeni tuturor prietenilor noștri și ne-am spus că anul viitor vom fi mult mai înțelepți în ceea ce plantăm. Dacă semeni numai unul sau două lucruri te sature de ele.

Există deseori o adevărată paralelă pentru credinciosul care caută sincer sfințenia. Limitându-se doar la una sau două feluri de practici sfinte, el efectiv se plictisește. În loc să devină un practician al sfințeniei mult diversificate.

Recent, Darlene Marie și cu mine am vorbit despre metodele noastre variate de sfințire, atât personală cât și a cuplului. Ce listă mare am obținut după ce am trecut diferitele mijloace de sfințire care au avut efect în viața noastră!

Adeseori credincioșii depind numai de una sau două metode de urmărire a sfințeniei. Pot să te încurajez să descoperi ceva mai multe și să-ți rotești recolta? Lasă-ți „pământul“ să se odihnească de o metodă și mergi la alta. Adu-ți aminte că metodele de sfințire sunt doar niște unelte. Orice unealtă care lucrează pentru tine este acceptabilă câtă vreme este conform Bibliei sau a fost practică pe scară largă de oameni evlavioși de-a lungul veacurilor.

Fie ca nu numai inima ta să se întoarcă în totul spre sfințenie, ci și *obiceiurile* tale să înceapă să se întoarcă spre sfințenie! În capitolul următor, hai să privim împreună principalele obiceiuri sfinte pe care trebuie să le stăpânești.



## Obiceiuri fundamentale

*Frumusețea senină, liniștită a unei vieți sfinte  
are cea mai puternică influență în lume,  
după puterea Duhului lui Dumnezeu.*

BLAISE PASCAL

La începutul secolului, Samuel Smiles a exprimat tema acestui capitol: „Seamănă un gând și vei culege o faptă. Seamănă o faptă și vei culege un obicei. Seamănă un obicei și vei culege un caracter. Seamănă un caracter și vei culege un destin“.

Cu alte cuvinte, caracterul este suma totală a trăsăturilor obișnuite și a calităților unui om. *Schimbă-ți obiceiurile și cu timpul îți vei schimba caracterul. De aceea, ca să te bucuri de o viață sfântă, schimbă obiceiurile tale în obiceiuri ale sfințeniei.*

Dacă vrei să devii un om al cărui caracter este sfânt, va trebui să identifici și să-ți stabilești obiceiuri sfinte. Cu cât sunt practicate mai mult aceste obiceiuri, cu atât ele vor deveni parte din tine, până când vor deveni „întregul“ tău! Obiceiurile care devin involuntare se numesc „trăsături de caracter“.

Mersul spre sfințenie presupune schimbarea obiceiurilor negative ale nesfințeniei în obiceiuri pozitive ale sfințeniei. Presupune de asemenea că înțelegerea noastră cu privire la a deveni sfânt trebuie să treacă dincolo de generalități la ceea ce este specific. Sfințenia nu este o existență vagă, de domeniul visului. Sfințenia este concretă și obiectivă și trebuie să fie urmărită cu hotărâre de toți cei care cheamă Numele Domnului Isus. El ne cheamă să fim sfinți în toată purtarea noastră (vezi 1 Petru 1:15), și El ne-a dat tot ce avem nevoie pentru neprihănire și evlavie.

Întrucât Biblia ne învață că sfințenia este atât o *poziție* cât și o *progresare*, trebuie să continuăm să avem o gândire clară cu privire la felul cum lucrează sfințenia. Sfințenia începe în momentul în care Îl acceptăm pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al nostru personal. În momentul acela, Domnul ne separă pentru Sine ca copii ai Săi și ca membrii ai familiei Sale. Din momentul acela, Domnul ne cheamă să fim schimbați din glorie în glorie exact în chipul Domnului Isus Hristos. Pe măsură ce trece timpul, fiecare din noi trebuie să exemplifice trăsăturile caracterului lui Hristos – dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea și înfrânarea poftelor.

Cea mai mare parte a creșterii noastre va fi gradată și constantă. Așa cum nici unul dintre noi nu poate vedea de fapt cum are loc creșterea unei plante, tot așa și creșterea noastră în sfințenie este mică, dar semnificativă. Lasă timp pentru creșterea ei naturală și într-o zi vei vedea o diferență notabilă. În 2 Corinteni 7:1, Pavel ne amintește că trebuie „să ne curățim de orice întinăciune ... și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu“. Ducerea sfințirii până la capăt reflectă un proces care ține toată viața de conformare a noastră cu imaginea lui Hristos.

Adu-ți aminte că obiceiurile determină caracterul, și caracterul nu este transformat dacă obiceiurile legate de gândire, de credință și de comportare nu se schimbă. Așa cum nu poți să vezi cum își deschide un trandafir petalele, tot așa poate „nu vezi“ cum înflorește caracterul tău în Hristos. Dar privește înapoi la viața ta de acum câteva luni și ai să vezi că nu te poți recunoaște!

Biblia ne îndeamnă în repetate rânduri să practicăm aceste obiceiuri sfinte, deseori cu promisiuni și beneficii specifice legate de ele. Și de-a lungul întregii istorii a bisericii, creștinii ca tine și ca mine au practicat aceste obiceiuri și s-au bucurat de aceleași rezultate benefice. Nu trebuie să cauți niște cuvinte magice sau vreun ritual secret de inițiere – aceste obiceiuri sunt evidente și la îndemână.

## STABILEȘTE-ȚI OBICEIUL DE A TE ÎNCHINA

Ce este în mod curent în centrul vieții tale? Munca ta? Căsătoria ta? Familia ta? Biserica ta? Timpul tău liber? Banii tăi? Orice ar fi, trebuie mutat astfel încât Domnul și timpul pe care îl petreci cu El să poată deveni punctul central. Cea mai strategică schimbare pe care poți să o faci este să pui obiceiul tău zilnic de a te închina pe poziția numărul unu de pe lista ta de priorități.

Jumătate din „obiceiul de a te închina“ este cuvântul *a te închina*, care înseamnă „să pui deoparte pentru un sfârșit special și deseori mai înalt“. Punctul central al momentelor zilnice de închinare nu este procedura specifică pe care o urmezi, ci relația ta cu Domnul. Pentru că tu te-ai dedicat Domnului, alege să dedici cu prioritate în fiecare zi timp pentru El și numai pentru El. Și pentru că El este cea mai importantă persoană din lume pentru tine, nu îngădui ca cineva sau ceva să fie înaintea. Iată câteva sfaturi pentru dezvoltarea obiceiului tău de a te închina.

### *Alege un loc pentru momentele tale de închinare*

Primul lucru este să identifici locul tău favorit din casă pentru momentele tale de închinare. Trebuie să fie liniștit, confortabil și cât se poate de privat. În casa Wilkinson, „Locul lui Darlene Marie“ este în camera din față în balansoarul ei verde; „Locul lui Jessica“ este în dormitorul ei; și „Locul lui Bruce“ este la subsol, în colțul din spate.

În colțul acela este scaunul meu favorit albastru, pe care un bun prieten din Colorado mi l-a dat într-o după-amiază pe neașteptate. Chiar în fața lui, de-a lungul peretelui, este o bibliotecă plină cu cărțile „vieții mele spirituale“, cu jurnale, și jurnalul meu de rugăciuni. La stânga este o lampă cu o masă mică, iar la dreapta mea un glob mare, ca să mă rog pentru întreaga lume. Pentru mine e perfect.

Cu timpul, am pus deoparte acest loc pentru Domnul și l-am dedicat ca locul unde vin să-L întâlnesc dimineța devreme. A ajuns să fie plin de laudă, de închinare, de meditație și prietenie intimă.

### *Planifică-ți un timp normal pentru închinare*

Am crescut ca un om cu mai multă putere seara. Eram sigur că nu conta pentru Domnul la ce oră am hotărât să am momentele mele de închinare și mi-aduc aminte că îmi apăram foarte viguros poziția în primele mele zile la colegiul biblic. Dar într-o zi, discutând cu un profesor mai în vârstă despre acest subiect, el m-a întrebat dacă marii oameni spirituali din istorie și-au avut principalele momente de închinare dimineța sau seara. A trebuit să admit că fiecare dintre cei cu care eram familiarizat avusese aceste momente dimineța. Dar m-am grăbit să arăt că aceasta nu dovedea nimic.

Când am spus asta, și-a încrucișat brațele și a zâmbit, fără să spună un cuvânt. În cele din urmă, când eu nu mai aveam nimic de spus, cu căldură dar cu seriozitate a zis: „Bruce, până nu vei înceta să-ți aperi lenevia și nu te vei scula odată cu soarele, nu-L vei întâlni niciodată pe Hristos așa cum Îl cauți“.

Prietenul acela s-a dovedit a fi absolut corect. Orele de dimineață sunt *orele sfințeniei*. După câțva timp, lucrurile s-au schimbat și am devenit un om care se închină dimineața. Domnului și mie ne place să ne întâlnim în timp ce soarele răsare.

Aceasta poate însemna că trebuie să-ți modifici orarul zilnic, să te culci mai devreme, iar uneori să trăiești cu mai puțin somn. Când astfel de priorități se schimbă, somnul cu care s-a obișnuit un om poate avea de suferit, până va învăța să se disciplineze un pic mai mult.

Orice vei hotărî până la urmă, *întâlnește-te cu Domnul la aceeași oră în fiecare zi toată săptămâna*. În ce privește sâmbăta și duminica, poate va trebui să alegi alte ore. Eu nu mă scol devreme sâmbăta, ceea ce de obicei reprezintă o abordare neregulată, și mă întreb dacă Domnul Se bucură și de această abordare liberă.

Vezi să nu cazi pradă ispitei de a deveni legalist în umblarea ta cu Domnul. Momentele tale de închinare trebuie să se desfășoare după fluxul și refluxul vieții tale, să se adapteze la situațiile neașteptate, de urgență, de epuizare. Recent, în timp ce slujeam la Cove (centrul de instruire al lui Billy Graham) în Asheville, Carolina de Nord, făceam consiliere toată ziua și până seara târziu. În ultima dimineață eram așa de epuizat emoțional și fizic că m-am sculat devreme, am tras un scaun mare până la șemineu și m-am bucurat de prezența Domnului în liniște. Nu am urmat programul meu obișnuit, nu am parcurs toată lista mea de rugăciune, nu am scris în jurnalul meu, și nici măcar nu am citit din Biblie. Ce am făcut? Pur și simplu am stat în prezența Domnului o oră, lăudându-L și bucurându-mă de El. Amintește-ți că momentele de închinare sunt pentru om, nu omul pentru momentele de închinare.

#### *Organizează-ți agenda de închinare pentru fiecare zi și an*

Se pare că nimic nu ruinează mai rapid bunele intenții decât să nu știi ce ai de făcut când mergi clătinându-te în primele ore ale dimineții spre „locul tău de închinare“ – și apoi petreci acele momente prețioase în frustrare, încercând să-ți dai seama ce ai de făcut.

Elimină din viața ta orice complicație! Stabilește-ți o ordine pe care s-o urmezi în fiecare dimineață. Am descoperit că cea mai bună cale este să construiesc o nouă ordine pentru fiecare an, bazată pe ceea ce am descoperit anul anterior. De aceea, când în sfârșit mă așez în scaunul meu mare și albastru cu sucul meu de portocale și cafeaua, nu pierd nici o secundă. Din nefericire, mi-a luat ani ca să-mi dau seama de asta! Încă mi-aduc aminte de frustrarea de a căuta prin Biblie, încercând să-mi dau seama ce să citesc sau ce să mă rog. Acum aceasta nu se mai întâmplă. Este minunat!

Care este secretul? Gândește-te ce pare să lucreze pentru tine chiar acum. Scrie-o pe o foaie de hârtie, încearc-o ziua următoare și revizuieste-o. S-ar putea să-ți ia câteva săptămâni să ajungi la țintă, dar fii liniștit și nu încerca să pricepi totul de prima dată. Pornește, revizuieste-ți lista până vei fi mulțumit, și apoi folosește-o pentru tot restul anului. Important nu este cât de multe lucruri faci, ci că orice faci lucrează pentru tine.

#### SFATURI PENTRU SUCCES

Primul lucru pe care trebuie să-l faci trebuie să fie cel mai ușor și cel mai motivant. Pregătește-te înainte să te apuci de lucrurile grele. De exemplu, una din prietenele soției mele își începe dimineața punând o casetă cu cântări de laudă, închizând ochii și lăudându-L pe Domnul timp de zece minute. Eu citesc o biografie spirituală sau o carte despre viața spirituală câțva timp – aceasta îmi încarcă bateriile. Cheia este să începi cu ceva care pentru tine este cel mai ușor, cel mai plăcut și care te

încurajează cel mai mult și cel mai rapid. De asemenea, nu este nimic mai spiritual decât să începi imediat să te rogi. Dar dacă *eu* încep cu rugăciunea, mă tem că jumătate din timp voi adormi din nou! Darlene Marie își începe dimineața cu rugăciune și laudă, apoi citește din Biblie, apoi scrie în jurnalul ei și în cele din urmă sfârșește cu încă o rugăciune. Ordinea este importantă, dar specifică ție.

În al doilea rând, când ești gata să-ți îndrepti inima spre Domnul, oprește-te și pregătește-te pentru El. Închide ochii și liniștește-ți inima. Concentrează-ți toate gândurile asupra tronului din locurile cerești. Ține orice gând sub control și nu îngădui gândurilor care distrag să-ți răpească atenția. În primele luni, s-ar putea ca aceasta să-ți ia mai mult de câteva minute, dar nu te simți frustrat. În cele din urmă, concentrarea inimii și minții tale îți va lua doar câteva secunde.

În al treilea rând, urmează-ți programul punct cu punct, în aceeași ordine, în fiecare zi. Nu sări nici un pas, oricât de ispitit ai fi. Disciplinează-te și nu îngădui ca „ispita ochirii“ să biruie hotărârea ta. Acest îndemn de a ocoli poate fi destul de puternic, dar trebuie să fie înfrânt cu desăvârșire. Pune degetul pe pasul pe care tocmai îl faci în momentele tale de închinare, și să nu mergi mai departe la pasul următor, până nu ai terminat acel pas. Când mi se întâmplă aceasta, sunt foarte atent și pun o steluță pe margine care să mă avertizeze de împotrivirea spirituală.

Orice faci, nu îngădui să ți se abată atenția de la Domnul și de la ceea ce te-ai apucat să faci. Dacă rămâi concentrat asupra Domnului Isus Hristos, împotrivirea va fi înfrântă și se va îndepărta. Nu te îndoii de acest principiu. Chiar de curând am experimentat pe neașteptate acest lucru în timp ce Îi vorbeam Domnului despre un punct de pe lista mea de rugăciune, și mi-am amintit că această împotrivire avusese loc și în zilele anterioare când m-am rugat cu privire la acel lucru. De ce? Nu știu și n-am neapărat nevoie să știu – mi-am mărit sânguința și am trecut cu bine. În viitor am de gând să vin la acest pas cu predare și cu dependență de Domnul, pentru ca împotrivirea să fugă.

În al patrulea rând, nu îngădui vreodată ca altceva să ia locul celor două absoluturi: rugăciunea și Cuvântul lui Dumnezeu. Să nu îngădui niciodată ca vreo carte, oricât de bună ar fi, să ia locul citirii Cuvântului Său. Să nu-ți îngădui niciodată să sari peste sau să scurtezi timpul cât te rogi înaintea Domnului. Indiferent ce altceva faci în timpul momentelor tale personale de închinare, cel puțin 50 la sută din timpul tău total trebuie să fie concentrat asupra rugăciunii și Cuvântului.

Ce ar fi să iei o foaie de hârtie și să-ți faci primul tău program de închinare chiar acum? Începe să-l revizuiesti după ce-l încerci mâine dimineață. Dacă este primul tău an, nu încerca mai mult de trei sau patru lucruri, ca să nu exersezi cu greutatea prea mari. Evaluează obiceiul mai mult decât dificultatea sau profunzimea la punctul acesta. Pune aceste elemente de bază în ordinea care crezi că ți-ar place cel mai mult:

Citirea Bibliei

Rugăciunea

Lauda

Scrierea în jurnal

Citirea unei cărți creștine

Ce se întâmplă dacă pierzi o zi? Sau o săptămână? Sau chiar o lună? Pregătește-te să pornești din nou acest obicei sfânt și începe din nou! Nu încerca să ajungi din urmă cititul tău – sari pur și simplu peste ce ai pierdut. Nu construi niciodată un munte pe care va trebui să-l cucerești ca „să plătești“ pentru că L-ai neglijat pe Domnul. Hristos a plătit pentru toate păcatele tale și ale mele. Plata Lui a fost suficientă pentru Tatăl, deci trebuie să fie și pentru tine. Cere iertare Domnului și primește iertarea și calda Lui îmbrățișare.

## MEDITEAZĂ LA SCRIPTURĂ

Dintre toate obiceiurile specifice sfințeniei, citirea Cuvântului lui Dumnezeu are prioritatea cea mai mare, absolută. Deși tu poate crezi că rugăciunea este secretul transformării, eu nu cred că Biblia ne învață aceasta. Mai degrabă, Biblia este *agentul transformator principal*. Evident că Duhul Sfânt este transformatorul fundamental, dar El folosește Cuvântul lui Dumnezeu ca principala Lui unealtă.

Iată cum descrie apostolul Pavel această transformare în Romani 12:2: „Să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre“. Transformarea începe cu mintea credinciosului, nu cu comportarea lui. Așa cum arată clar Biblia, toți ne purtăm în conformitate cu ceea ce credem. De fapt, nu există nici o excepție. Când am păcătuit, într-un fel m-am gândit că a săvârși păcatul este cel mai bun lucru pentru mine. Altfel n-aș fi păcătuit. Deci când cred cu adevărat că cea mai bună opțiune este ascultarea, voi alege ascultarea.

Ceea ce cred determină felul cum mă port. Întrucât acest lucru este adevărat, punctul critic este ca mintea mea să fie schimbată ca să oglindească ceea ce ne învață Biblia. De obicei, mintea noastră nu este schimbată nici instantaneu, nici într-o străfulgerare subită, ci puțin câte puțin pe măsură ce credem tot mai mult din adevăr.

Pavel a identificat transformarea ca un proces, alegând cuvântul *înnoire*, care literal înseamnă „a face iarăși nou“. Și tot așa. Credinciosul trebuie să-și înnoiască mintea, tot mereu, până când orice gând al felului „vechi“ de gândire a fost deșurdat și orice ține de felul „nou“ (biblic) de gândire a fost ferm plantat.

Transformarea are loc prin *înnoirea minții noastre* prin Biblie, nu doar prin citirea Bibliei. Deși citirea Bibliei influențează cu siguranță viața noastră în multe feluri minunate, transformarea are loc numai pe măsură ce mintea noastră este schimbată de la a crede o minciună la a crede adevărul. Dacă nu permitem Bibliei să îndrepte felul cum gândim, atunci actul citirii zilnice numai nu va transforma în mod miraculos comportarea noastră. Nu uita niciodată aceste cuvinte renumite ale lui D. L. Moody: „Biblia nu ne-a fost dată pentru informarea noastră, ci pentru transformarea noastră“. Citește Biblia pentru o transformare prin înnoirea minții tale.

### *Înnoiește-ți mintea prin citirea anuală a întregii Biblii sau a Noului Testament*

Obiceiul de a citi toată Biblia sau Noul Testament în fiecare an este o practică minunată pe care sute de mii de credincioși dedicați o urmează în fiecare an. Nimic nu este mai bun pentru vitalitatea spirituală generală decât citirea unor pasaje mari din Biblie zi de zi.

### *Înnoiește-ți mintea prin meditarea la versete selectate cu grijă*

Spre deosebire de citirea în întregime a unor părți mari din Biblie, acest obicei selectează cu grijă mici pasaje care se concentrează în mod special asupra acelor domenii care știi că au nevoie de transformare ca să fie pe deplin plăcute Domnului.

Cum știi la ce versete să meditezi? Urmărește-ți comportarea și atitudinile, și ori de câte ori găsești ceva care nu este asemenea Domnului Isus, trece-l pe agenda ta de meditații. Găsește trei până la cinci versete sau pasaje din Biblie care tratează direct problema ta. Scrie aceste versete pe cartonașe și începe să le citești cu glas tare în fiecare zi. Dedică cel puțin o lună pentru fiecare domeniu; nu vei putea să-ți înnoiești pe deplin mintea doar în câteva zile. Meditează la aceste versete în timp ce Îl rogi pe Domnul să-ți arate minciuna care trebuie să fie înlăturată și adevărul care trebuie să-i ia locul.

De fiecare dată când citești acele versete, pune un semn în partea de jos a fiecărui cartonaș și stai la țintă până vei descoperi minciuna care era puterea din spatele păcatului tău. Apoi, în mod activ și cu grijă înnoiește-ți mintea până vei ști că mintea ta s-a schimbat și vezi realitatea altfel.

Apoi, când ciorchinele de păcate care erau în jurul acelei minciuni nu mai fac parte din viața ta, poți să nu mai meditezi asupra aceluși subiect – transformarea ta a mers! Scopul meditației scripturale nu este să meditezi, ci să fii complet transformat în acel domeniu particular. Procesul este deci valabil numai în măsura în care aduce transformare.

Astfel mulți credincioși bine-intenționați memorează Scriptura fără să fie în vreun fel transformați, gândind că dacă pot să-și amintească versetele, transformarea va avea loc automat și în mod supranatural. Memorând Scripturile le pui în „băncile tale de memorie“ ca să poți medita la ele – ca să poți apoi să fii transformat prin ele. Dacă memorarea este ținta, atunci memorarea devine un scop în sine în loc să fie mijlocul prin care se ajunge la transformarea biblică.

Dacă vrei într-adevăr ca memorarea Scripturii să-ți transforme viața, alege un domeniu din viața ta care necesită transformare. Etichetează acel domeniu cu un cuvânt, cum ar fi: *mânie*, *furt*, *poftă* sau *bârfa*. Apoi găsește cele mai bune trei până la cinci pasaje din Biblie care dau afirmații clare despre adevăr și directive cu privire la acea problemă, și scrie-le pe cartonașe. Ia-le cu tine peste tot și citește-le cu voce tare mereu și mereu. Gândește-te la fiecare cuvânt și caută înțelepciunea care este în fiecare verset.

Roagă-te și cere-I Domnului să-ți descopere minciunile pe care le crezi din domeniul acela; apoi mărturisește păcatele pe care le-ai comis, unul câte unul. Asigură-te că ai identificat ceea ce obișnuiai să crezi (minciuna), dar acum știi că nu este biblică, și afirmă adevărul biblic cu atitudinile și manifestările lui evlavioase: „Biblia ne învață aceasta ...“ Fii dependent în mod activ de Duhul Sfânt ca să te facă să cunoști adevărul în viața ta de credință și să te bucuri de libertate în ascultare de Domnul.

Nu contează cât de multe versete ai memorat, ci contează cât de multe domenii din viața ta au fost transformate! Nu trebuie să strângi versetele ca pe niște trofee. Singurul trofeu de care se bucură cerul este viața ta de sfințenie.

### *Înnoiește-ți mintea rugându-te după Scripturi*

Acesta este un obicei minunat al sfințeniei pe care să-l practici în mod regulat. Alege Scripturi care sunt într-un mod deosebit semnificative pentru tine și roagă-te Domnului după ele. Pasaje ușoare cu care poți să faci aceasta se găsesc în Psalmi, în Proverbe, în Efeseni, în Coloseni și în Filipeni. Pe măsură ce te rogi Domnului cu aceste Scripturi, o altă parte din viața ta va fi influențată și transformată. De obicei, meditația ți-atinge mintea, în timp ce meditația însoțită de rugăciune ți-atinge și mintea și inima.

Când citești și meditezi la Scriptură, înregistrează notele și impresiile tale personale chiar pe textul tău biblic. Aducă data când Domnul ți-a vorbit în mod special printr-un anumit pasaj. Unul dintre primii mei profesori de Biblie ne-a arătat într-o zi în clasă Biblia lui – avea linii și săgeți și culori și cerculețe și notițe peste tot! M-am întrebat dacă și eu trebuia să fac așa cu Biblia mea. Acum, după mai mult de treizeci de ani, aș vrea să te încurajez puternic să faci lucrul acesta. Ori de câte ori iau Biblia în mână, întotdeauna simultan iau pixul albastru sau roșu ca să notez chiar pe text ceea ce am învățat.

Biblia este un dar neprețuit de la Domnul pentru tot trupul lui Hristos. Cu cât îți vei alinia mai mult viața după Biblie, cu atât vei experimenta mai mult împlinirea promisiunii lui Dumnezeu de transformare a ta după chipul Domnului Isus Hristos.

## Obiceiul de a ține un jurnal

*Sfințenia mi-a părut a fi de o natură dulce, plăcută, încântătoare, senină și liniștită;  
care a adus sufletului meu o inexprimabilă puritate, strălucire, pace și exaltare.*

*Cu alte cuvinte, aceasta mi-a făcut sufletul ca un câmp sau ca o grădină  
a lui Dumnezeu, cu tot felul de flori frumoase.*

JONATHAN EDWARDS

Mai întâi stai culcat în pătuțul tău, apoi îți ridici capul, apoi te balansezi într-o parte și-n alta, apoi te târăști, apoi te ridici în picioare, apoi te clatini, apoi mergi, apoi umbli repede și cu pași mărunți, apoi în sfârșit alergi. Mai întâi numeri, apoi aduni, apoi scazi, apoi înmulțești, apoi împarți, apoi rezolvi ecuații algebrice, apoi faci geometrie, și în sfârșit faci trigonometrie.

În toate domeniile vieții, primii pași sunt întotdeauna urmați de pași intermediari, care sunt urmați de pași avansați. Am discutat deja obiceiurile de închinare zilnică și de meditație biblică. Acum vom explora obiceiuri care se zidesc pe acele obiceiuri fundamentale ale sfințeniei prezentate mai devreme. Patru obiceiuri avansate ale sfințeniei vor fi prezentate în capitolul următor. Dacă vei practica și în final vei stăpâni toate cele șase obiceiuri ale sfințeniei, pot să-ți promit că viața ta va experimenta o transformare radicală după chipul minunat al Domnului Isus Hristos.

### JURNALUL DE RUGĂCIUNI

Dintre toate disciplinele spirituale, cred că rugăciunea este mult mai predicată dar mai puțin practică decât oricare alta. Mulți simt că rugăciunea este totodată cel mai ușor și totuși cel mai dificil de creat obicei.

Dacă Biblia este unealta de bază pentru înnoirea minții tale, atunci rugăciunea este unealta de bază pentru înnoirea relației tale cu Domnul. Rugăciunea este limbajul relației și deschide poarta intimității dintre om și divinitate. Fără o viață de rugăciune fierbinte, umblarea ta în sfințenie va fi doar o încercare unilaterală de îmbunătățire umană. Rugăciunea este lipiciul care leagă inima ta de a Domnului.

Rugăciunea nu este numai limbajul relației, ci Dumnezeu a vrut ca rugăciunea să fie unealta principală care să declanșeze răspunsuri supranaturale la dorințele, speranțele și nevoile tale și la situațiile imposibile sau urgente din viață. Deși unii oameni cred că Dumnezeu nu mai intervine în mod supranatural astăzi, Biblia abundă de porunci care ne spun să căutăm tocmai acest lucru – un răspuns supranatural. Ce este un răspuns supranatural? Când Dumnezeu aude și răspunde rugăciunii tale, tu ești destinatarul unei schimbări intenționate în natural pe care Dumnezeu în mod supranatural o face doar pentru tine – și atunci când ai nevoie de ea.

Când vezi că Domnul răspunde rugăciunilor tale în repetate rânduri, încrederea ta în puterea rugăciunii va fi sigură și neclintită. De fapt, cu cât vezi mai mult că Domnul îți răspunde, cu atât vei fi mai încurajat să te rogi pentru lucruri pe care niciodată n-ai fi visat să I le ceri lui Dumnezeu. Biblia este remarcabil de clară și pe deplin consistentă în ceea ce spune despre rugăciune: „Adevărat, adevărat, vă spun că,

orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, *vă va da*. Până acum n-ați cerut nimic în Numele meu: cereți, și *veți căpăta*, pentru ca bucuria voastră să fie deplină“ (Ioan 16:23-24).

Pune Domnul vreo condiție ca să-ți răspundă la rugăciuni?

„Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți *orice veți vrea* și vi se va da“ (Ioan 15:7).

Observă că primul cuvânt este *dacă*, care de obicei precede o condiție care trebuie împlinită pentru ca răspunsul să fie dat. Se cere să rămâi în Hristos (în Ioan 15:7) pentru împlinirea unei promisiuni incredibile, aceea de a primi răspuns la rugăciuni. Dar Hristos spune de asemenea: „dacă rămân în voi cuvintele Mele“. Iacov 5:16-18 leagă rugăciunile unui om drept de răspunsurile lor: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. Ilie era un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. Apoi s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul“.

Acest pasaj este remarcabil, pentru că teza lui principală este că un credincios din perioada Noului Testament poate experimenta răspunsuri supranaturale la rugăciune, întocmai ca profetul Ilie în perioada Vechiului Testament. Rugăciunile lui au stopat efectiv orice ploaie normală, timp de trei ani. Așa că Dumnezeu răspunsuri celor dreți care se roagă „fierbinte“.

#### *Cerând în Numele Lui*

Nu există nici o îndoială cu privire la motivul pentru care oamenii nu văd multe răspunsuri la rugăciuni în zilele noastre: Ei fie nu umblă într-o relație intimă cu Hristos, fie nu umblă în ascultare de Cuvântul Său. De aceea, ei nu pot moșteni mărețele dar condiționale promisiuni că Dumnezeu le va da ceea ce doresc – și incredibila bucurie pe care aceste răspunsuri o aduc. Nu pierde din vedere aceste afirmații remarcabile și directe pe care Domnul Isus Însuși le-a făcut despre rugăciune:

„Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face“ (Ioan 14:13-14).

„Cereți orice veți vrea și vi se va da“ (Ioan 15:7).

„... pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea“ (Ioan 15:16).

„Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele meu: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină“ (Ioan 16:23-24).

Știi ce au făcut mulți credincioși cu aceste versete? În esență, le-au scos din Noul Testament. De ce? Pentru că creștinii au hotărât că ele nu funcționează, și dacă nu funcționează, atunci ele nu pot fi adevărate! Este acesta adevărul? Nu. Dacă învățăturile clare și repetate ale Bibliei nu lucrează în viețile noastre, aceasta nu este din cauză că Biblia a devenit dintr-odată neadevărată, *ci mai degrabă pentru că noi am încetat să mai împlinim cerințele pentru acele promisiuni*.

Să ne întoarcem la acele pasaje și să cercetăm condițiile pe care Domnul Isus le-a atașat în mod special de aceste promisiuni. Împlinește aceste condiții, roagă-te fierbinte cu credință, și urmărește pur și simplu cum Își ține Domnul promisiunile față de tine!

Cu câțiva ani în urmă, am avut o discuție profundă chiar despre lucrul acesta cu un prieten apropiat care este un luptător al rugăciunii. Nu voi uita niciodată ce s-a întâmplat în următoarele douăzeci de minute. Acel luptător al rugăciunii pur și simplu a zâmbit și a scos jurnalul său de rugăciuni din sertarul biroului său care era în apropiere. Era 30 aprilie 1998. A dat înapoi pagină după pagină în jurnalul său de



rugăciuni până la 1 ianuarie 1996 și a numărat înaintea ochilor mei trei sute șaiszeci și opt de rugăciuni diferite la care Domnul i-a răspuns în acei doi ani și patru luni. Dumnezeu a spus da la trei sute șaiszeci și opt de rugăciuni diferite ale acestui om!

Am rămas cu gura căscată.

Poți să-ți imaginezi cum este să ai o viață de rugăciune atât de minunată? El radia și din când în când râdea în timp ce împărtășea unele dintre cele mai remarcabile și mai miraculoase răspunsuri la rugăciune pe care le-a experimentat. Uimitor! Pe când își închidea jurnalul de rugăciuni, am realizat că promisiunile Domnului cu privire la rugăciune se împliniseră în viața acelui om!

De ce toată această discuție despre faptul că Dumnezeu într-adevăr răspunde la rugăciuni – la multe din ele? Pentru că Domnul îți poruncește să te rogi Lui pentru răspunsuri, astfel încât El să ți le poată da și să facă să prisoască bucuria ta, așa cum a făcut cu prietenul meu. Singura problemă? Trebuie să rămâi cu El și să umbli în sfințenie. Un preț atât de mic pentru o răsplată atât de coplășitoare!

„Păziți poruncile Mele ... după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu ... pentru ca ... bucuria voastră să fie deplină“ (Ioan 15: 10-11).

Aproape oricine înaintează dincolo de nivelul cel mai de jos al rugăciunii folosește un jurnal de rugăciuni de un fel sau altul. Până m-am hotărât să devin un om al rugăciunii și mi-am stabilit o practică regulată cu un jurnal de rugăciuni, viața mea de rugăciune a produs mai multă vină decât orice altceva!

Cel mai practic jurnal de rugăciuni pe care l-am descoperit a fost unul de mărime medie, legat prin trei inele și cu coperte din plastic – cumpără un teanc de foi de culori diferite și fă-ți propriul tău caiet de notițe. Vei găsi câteva idei în paginile care urmează, dar iată aici trei sfaturi practice de maximizare a vieții tale de rugăciune în timpul procesului de urmărire a sfințeniei.

#### *Standardizează-ți programul de rugăciune*

Prin stabilirea unei rutine zilnice și săptămânale pe care s-o urmărești când te rogi, distrugi trei piedici foarte mari care apar în calea rugăciunii. Cea mai comună piedică este să nu ai un loc, un timp și o procedură stabilită pe care să le urmezi. Când îți programezi un timp al tău hotărât pentru rugăciune, rugăciunea devine foarte naturală. De exemplu, am descoperit că rugăciunea lucrează cel mai bine pentru mine *după* ce am petrecut timp scriind în jurnal și citind Cuvântul lui Dumnezeu, în timp ce Darlene Marie face exact invers. Din nou, alege cea mai bună ordine pentru tine și, după câteva experimente inițiale, n-o mai schimba.

Cea de-a doua piedică foarte comună în calea rugăciunii este să nu știi *ce* să te rogi când *vrei* să te rogi. Dacă nu stabilești mai dinainte *ce* să te rogi, vei pierde mult timp și energie încercând să hotărăști ce ai de făcut în loc să te rogi.

A treia piedică foarte comună în calea rugăciunii este ceea ce eu numesc „mintea rătăcitoare“, care pare să năpăstuiască aproape pe oricine învață să se roage. Prin stabilirea unui program fix de rugăciune, oportunitățile pentru o minte rătăcitoare de a te deraia rapid scad și chiar dispar.

Sunt listate mai jos unele dintre categoriile pe care le poți alege pentru a-ți construi propriul program de rugăciune. Fii atent, însă, să pornești încet și să lucrezi la început cu un număr limitat de categorii. Patru până la șase categorii de rugăciuni este de ajuns pentru primul an sau așa.

#### *Păcatul*

Mărturisește-ți toate păcatele cunoscute și așteaptă-L pe Domnul în tăcere, asigurându-te că inima ta este curată înaintea Lui în toate domeniile.

### *Eul*

Mărturisește-ți natura independentă; mori față de tine însuși; întronează-L pe Hristos. Smerește-te înaintea Lui, hotărând ca El să fie Domnul și Stăpânul tău. Prezintă-te înaintea Lui ca o jertfă vie. Prezintă mădularele trupului tău ca arme pe care El să le folosească în ziua respectivă.

### *Întărituri spirituale*

Mărturisește toate întăriturile pe care cauți să le dăruiești, și trăiește înnoirea prin meditația la Scriptură. Înnoiește-ți mintea prin rugăciune, mărturisind toate gândurile și faptele ne-biblice cunoscute. Roagă-L pe Domnul să reverse peste tine harul și îndurarea Sa și să lucreze profund în tine.

### *Rugăciuni de sfințire*

Acestea sunt cerințe pe care le vei aduce în rugăciune toată viața ta, legate de dorința ta de a deveni tot mai asemenea lui Hristos în anumite domenii. Acestea nu primesc niciodată un răspuns deplin, pentru că întotdeauna mai rămâne ceva din Hristos.

### *Duhul lui Dumnezeu*

Angajează-te din nou să nu întristezi sau să nu stingi Duhul Sfânt. Roagă-L pe Duhul Sfânt să te umple pentru slujire în ziua respectivă. Rămâi în dependență de El pentru călăuzire, înțelepciune, putere și conducere.

### *Daruri spirituale*

Mulțumește-I Domnului pentru darurile pe care ți le-a dat. Roagă-L să adâncească fiecare din aceste daruri, numindu-le pe nume, și să te curățească de orice mândrie sau ambiție egoistă pe care le-ai putea avea cu privire la darurile Lui care sunt în tine. Cere-I Domnului să te ajute să îndrepti mai mult din energia ta spre folosirea acestor daruri pentru gloria Sa.

### *Viziuni spirituale*

Roagă-L pe Domnul să-ți dea viziunea Sa pentru viața ta, pentru căsătoria ta, pentru familia ta și pentru locurile unde să-I slujești, inclusiv biserica ta. Centreează-ți gândurile în locurile cerești și caută să-ți vezi viața din punctul de vedere al Domnului.

### *Slujirea spirituală*

Roagă-te pentru lucrurile concrete ale zilei, incluzând toate responsabilitățile majore, întâlniri cu oamenii, decizii importante și așa mai departe.

### *Războiul spiritual*

Îmbracă toată armura lui Dumnezeu, fiecare piesă pe rând, asigurându-te că nimic nu lipsește. Angajează-te din nou că vei sta în picioare și te vei împotrivi vrăjmașului. Roagă-L pe Domnul să te păzească de ispită și angajează-te să alegi ascultarea.

### *Înțelepciunea spirituală*

Roagă-te să primești felul de a gândi al lui Hristos și gândurile Lui pentru provocările zilei respective. Roagă-te pentru administrare financiară și generozitate. Roagă-te să primești înțelepciunea de sus care este curată, pașnică și ușor de înduplecat.

### *Mulțumirea spirituală*

Mulțumește-I Domnului pentru cel puțin zece lucruri noi de care ești mulțumit. Nu părăsi această secțiune până când nu simți că inima ta se bucură cu recunoștință.

### *Scopuri spirituale*

Roagă-te pentru fiecare scop major din anul respectiv, cerând înțelepciunea, răbdarea, harul și împuternicirea Domnului.

### *Mijlocirea spirituală*

Roagă-te pentru fiecare membru al familiei tale, pentru celelalte rude ale tale, pentru oamenii cu care lucrezi, pentru prietenii de la biserică, pentru oamenii care nu L-au cunoscut încă pe Domnul, pentru pastorul tău și alți lideri creștini, pentru președintele țării și pentru oamenii pe care îi înveți.

### *Rugăciuni specifice*

Acestea sunt cereri concrete. Vei ști cu siguranță când ai primit răspuns la acestea, fie da, fie nu, fie nu acum.

### *Scrive cererile tale în jurnalul tău de rugăciuni*

Motivația în rugăciune este fără îndoială una dintre ușile care trebuie să fie descuiate pentru o viață de rugăciune răbdătoare și plină de împliniri. Când Dumnezeu ne-a creat, El a legat motivația pe care o simțim de lucrurile care sunt cu adevărat importante pentru noi și pentru oamenii pe care îi iubim. Cu cât un lucru este mai important pentru noi, cu atât ne simțim mai motivați să ne mișcăm în acea direcție.

Astfel, după ce aduc în rugăciune toate cererile specifice din zilele precedente, acum mă întreb ce mi-ar place să văd că-mi răspunde Domnul astăzi. Apoi, pe măsură ce îmi vin în minte lucruri care sunt importante pentru mine și care nu ar fi în dezacord cu voia Lui sau cu căile Lui, scriu acele cereri specifice în jurnalul meu de rugăciuni. Apoi, ziua următoare, cererile cele mai noi de pe lista mea sunt cu adevărat cele mai actuale și mai importante. De când am început această practică, motivația nu a mai fost niciodată o problemă în viața mea de rugăciune!

După ce aduc în rugăciune toate aceste cereri specifice, văd dacă Domnul a răspuns la unele dintre cererile de ieri și atunci le bifez. Ce minunată aventură zilnică!

Iată un format care pare să funcționeze destul de bine:

Nr.	Cerere specifică	Data începerii	Data răspunsului	Numărul de zile	Da/Nu
1					
2					
3					

*Numărul:* Numărul este numărul cererii respective. De exemplu, dacă ai început aceasta astăzi poate te-ai gândit la cinci cereri importante și le-ai numerotat de la 1 la 5. Mâine, după ce ai adus în rugăciune toate cererile de la 1 la 5, următoarea ta cerere specifică va fi înregistrată cu numărul 6.

*Cerere specifică:* Pe această linie scrie cererea specifică la care vrei să-ți răspundă Domnul. Trebuie să fie foarte concretă, ca să știi dacă ți-a răspuns Domnul, dar nu trebuie neapărat să-i punem un termen final. Odată am pus termene limită la cererile mele pur și simplu pentru că nu voiam să aștept – și am învățat că făcând aceasta

încercam să-L pun pe Domnul într-o cutie, ca să-L fac să Se grăbească și să răspundă rugăciunilor mele conform orarului meu.

*Data începerii/Data răspunsului:* Acestea sunt datele la care scrii pentru prima dată cererea ta în jurnalul tău de rugăciuni și la care afli răspunsul Domnului.

*Numărul de zile:* Vreau să am un mijloc prin care să aflu câte zile m-am rugat înainte ca Domnul să răspundă rugăciunilor mele. Am numărat numărul de zile dintre data când am început să aduc în rugăciune cererea respectivă și data când a răspuns Domnul la cererea respectivă și am pus numărul în partea dreaptă a acelei cereri specifice. Privind o pagină de cereri în care fiecare cerere a primit răspuns, iată cum arăta pagina aceea: 181 de zile, 148 de zile, 12 zile, 90 de zile, 120 de zile, 2 zile, 54 de zile, 60 de zile, 75 de zile, 15 zile, 15 zile, 60 de zile, 90 de zile, 164 de zile, 15 zile.

*Da/Nu:* Când răspunsul vine de la Domnul, întotdeauna scriu răspunsul Lui sub forma unui „Da“, sau a unui „Nu“, sau a unui „0“, dacă s-a întâmplat ceva neobișnuit și răspunsul nu mai este posibil. Pun acestea în partea cea mai din dreapta a liniei cu un chenar în jurul lor. Ce încurajare! Astfel, când întorc paginile, mă uit la coloana cea mai din dreapta, căutând o căsuță goală, și mă rog în mod special pentru cererea aceea. Dar, după cum îți poți imagina, fiecare pagină are un număr de căsuțe cu „Da“ și un număr de căsuțe cu „Nu“, astfel încât doar prelucrarea zilnică mă încurajează profund să continui să mă rog. Privind înapoi la cele mai recente răspunsuri ale lui Dumnezeu la rugăciunile mele, iată cum arată căsuța cu Da/Nu: Da, Da, Da, Nu, Nu, Da, Da, Da, Da, Da, Da, Da, Da, Da, Nu.

Acest obicei al rugăciunii adâncește consacrarea ta față de El. Răspunsurile miraculoase la rugăciuni pe care le înregistrezi te vor convinge ulterior că Domnul Dumnezeu este intim implicat în viața ta!

#### *Fixează-ți un țel al rugăciunii pentru tot cursul vieții*

Din când în când, lumea afacerilor scoate la iveală un concept care devine foarte folositor acelor dintre noi care slujesc. Una din concepțiile statistice mai bune din ultimii ani este ceva numit cotarea nivelului, o metodă de stabilire a celui mai înalt standard de excelență, care apoi devine noul standard pentru măsurarea din nou a performanței cuiva. La organizația „Walk Thru the Bible“, unde am fost președinte, diferitele misiuni și-au dezvoltat propriile lor cotări interne de nivel. De exemplu, când seminarul a ajuns în al douăzeci și treilea an al lui, ei au identificat anul în care au lucrat cel mai bine în câteva domenii, inclusiv următoarele:

1. Numărul total de seminarii într-un an
2. Numărul total de participanți la seminar într-un an
3. Numărul total de oameni care au ajuns să-L cunoască pe Hristos într-un an
4. Numărul total de oameni care vorbesc de o experiență spirituală de schimbare a vieții, într-un an
5. Numărul total de oameni care s-au angajat să citească Biblia regulat, într-un an.

Acele standarde au devenit apoi măsurători practice pe care echipa de seminar a încercat să le îmbunătățească în fiecare an. De exemplu, în 1997 în Statele Unite, „Walk Thru the Bible“ a stabilit o nouă cotare de nivel de 1600 de seminarii în doar douăsprezece luni. Doi ani mai târziu vice președintele seminariilor a ridicat acel barem al excelenței și a căutat să ajungă la două mii de seminarii în doar douăsprezece luni.

Ce măsură folosești tu în viața ta de rugăciune? Eu cred că este înțelept pentru un administrator să aibă trei măsuri specifice pentru evaluarea vieții lui. Prima, să

folosești o măsură biblică ori de câte ori poți găsi una. A doua, să folosești standardul de performanță pe care l-ai realizat pentru Domnul anul trecut, și să cauți să-l îmbunătățești atât calitativ cât și cantitativ. A treia, să găsești cea mai înaltă cotare de nivel pe care o poți găsi în domeniul acela și s-o așezi undeva foarte departe, ca linia de sosire la care ți-ar plăcea să ajungi înainte să-L întâlnești pe Domnul la sfârșitul vieții tale.

Eu numesc cea mai înaltă cotare de nivel pe care cineva a pus-o într-un domeniu oarecare „cotarea de nivel a vieții“ lui. Bineînțeles că Domnul Isus Hristos este cotarea de nivel finală a vieții în multe domenii din viața mea, dar în altele, El nu a fost chemat de Tatăl să realizeze aceleași țeluri pe care Tatăl le-a stabilit pentru cursa mea. Adu-ți aminte că Domnul Isus a putut să spună că a terminat lucrarea pe care Dumnezeu l-a încredințat-o, dar El niciodată nu a fost chemat să scrie o carte!

Nu mi-a fost prea greu să realizez cine dintre noi a primit mai multe răspunsuri la rugăciuni decât oricine altcineva. Deși alții au scris lucrări clasice despre rugăciune, și alții poate au primit răspunsuri mai dramatice la rugăciune, eu nu cunosc pe nimeni care să fi ajuns măcar aproape de omul care și-a trăit viața cu scopul de a dovedi că Dumnezeu răspunde la rugăciuni: George Mueller. Înainte să moară, el înregistrase peste zece mii de răspunsuri concrete la rugăciuni pe care Dumnezeu i le-a dat în timpul vieții lui.

Nu de mult, Darlene Marie, Jessica și eu am avut plăcerea să schiem o săptămână în Colorado. Am stat în cabana unui prieten apropiat. Când urcam cu teleschiurile la mii de metri înălțime, literalmente în nori, simțeam ca și cum am fi umblat pe partea de dedesubt a cerului însuși!

Nu voi uita niciodată cum într-o după-amiază de ninsoare am străbătut norii, ieșind în strălucirea soarelui, și am privit uimiți viziunea magnifică a întregului lanț muntos. Priveliștea îți tăia răsuflarea.

Când m-am gândit la muntele pe care George Mueller l-a escaladat în rugăciune înaintea Domnului, nu pot decât să numesc această cotare de nivel a vieții de rugăciune „Piscul lui Mueller“.

De ce nu m-ai însoți în această căutare însuflețită a urmelor pașilor acestui luptător uriaș al rugăciunii? Deși mă tem că sunt încă departe la poalele muntelui, sunt hotărât să rămân concentrat asupra țelului de zece mii de răspunsuri la rugăciuni al lui George Mueller și să nu mă uit înapoi. Poate că într-o zi, înainte să-L întâlnesc pe Domnul, prin harul lui Dumnezeu, voi putea să răzbat prin acei nori și cel puțin să prind o străfulgerare din acel magnific, dar îndepărtat „Pisc al lui Mueller“. Așa că puneți ghetele de călătorie, îndoiaie-ți genunchii și scrie Cererea nr. 1.

## JURNALUL VIEȚII TALE

Soției mele îi place foarte mult să scrie scrisori, dar mie nu. De fapt, în viața mea am început cel puțin șase sau șapte jurnale și apoi le-am aruncat în fundul sertarului de la bufet, dinaintea ochilor mei și a minții mele, în mai puțin de trei săptămâni de când le-am început pe fiecare! Și dacă nu greșesc, fiecare din aceste false începuturi au început cu data de 1 ianuarie și probabil că aveau ultima înregistrare undeva între februarie și martie.

Ai început vreodată ceva și apoi ai reînceput, și iar ai reînceput? Și apoi în cele din urmă ai renunțat? Când a fost vorba să scriu un jurnal, am găsit că era mult peste cele mai mărețe intenții ale mele. Și după cum probabil te aștepti, dacă ai urmărit împreună cu mine această carte, jurnalul vieții nu a lucrat pentru mine mai devreme din cauza lipsei altor discipline spirituale fundamentale care *de asemenea* nu existau.

Încercam să construiesc „disciplina spirituală de la etajul cinci“ fără etajele trei și patru!

Dar s-a întâmplat ceva când am împlinit treizeci și opt de ani care a schimbat totul. În mijlocul unei crize destul de dificile a vârstei mijlocii, am zburat dintr-o parte în cealaltă a țării ca să văd un om care se specializase în formarea și creșterea liderilor creștini. După ce a discutat cu mine la telefon despre dorința mea de a părăsi misiunea și după ce a auzit de frustrarea și disperarea mea, m-a invitat să iau avionul și să petrec după-amiaza cu el. Ceea ce a împărtășit cu mine în ziua aceea mi-a marcat viața pentru totdeauna. Primul lucru pe care mi l-a cerut a fost să-i povestesc toată viața mea. După ce am revăzut-o până la aproximativ doi ani înainte de momentul prezent, el m-a oprit și m-a întrebat dacă poate continua el povestea. Am râs de el, gândindu-mă cum ar putea să facă aceasta, dar el doar a zâmbit și a așteptat să-l ascult. Când a început să vorbească, nu puteam să cred introspecțiile lui! Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai mare era uimirea mea când el relata exact ceea ce mi se întâmplase.

După ce a terminat, am întrebat dacă exista vreun ajutor pentru o persoană ca mine! El a râs și a spus: „Ești conform programului“. Deși nu înțelegeam ce vrea să spună, eram profund încurajat de faptul că lucrurile s-ar putea totuși îndrepta până la urmă.

Apoi și-a pus mâinile în fața mea cu mâna stângă mai sus decât dreapta. A spus că la început în viața mea creștină, umblarea mea interioară cu Domnul era puternică (mâna stângă) și competența mea în slujirea Domnului era slabă (mâna dreaptă care era mai jos). Am încuviințat. Apoi a spus că în timp, prin colegiul biblic și apoi prin seminar, competența mea a crescut repede, dar umblarea mea cu Domnul probabil că a suferit. Pe măsură ce descria aceasta, el a ridicat încet mâna dreaptă, care reprezenta competența, deasupra mâinii stângi, care reprezenta umblarea mea interioară în sfințenie. Am încuviințat și am început să simt o creștere a convingerii.

Apoi a spus că motivul pentru care eram atât de tentat să părăsesc misiunea era că sentimentul meu de împlinire fusese îndepărtat de Domnul, și oricât de mult mă străduiam în lucrarea Sa, aceasta nu-mi putea aduce împlinirea și bucuria pe care mi le aducea mai înainte – Domnul nu îngăduia. Îmi amintesc că mă miram cum știe el aceasta.

El a spus: „Domnul știe că dacă pozițiile acestor două mâini nu se schimbă din nou, înapoi la ordinea inițială, nu vei deveni niciodată liderul spiritual pe care Dumnezeu l-a creat ca să fie“. Apoi mi-a pus unele întrebări foarte pătrunzătoare despre disciplinele spirituale din viața mea. Deși practicam închinarea zilnică, deseori era superficială. Deși citeam Biblia cu regularitate, în ultima vreme nu primisem prea mult ajutor sau hrană din ea. Și, deși mă rugam, cu siguranță nu mă rugam atât cât aș fi vrut și nu primeam multe răspunsuri la rugăciunile mele.

Încă o dată, el a zâmbit și a încuviințat – cu nici o condamnare în glasul sau în ochii lui. Cât de mult Îi mulțumesc Domnului pentru el și introspecția lui în momentul acela de criză din viața mea! Apoi mâna lui care era mai jos, care reprezenta umblarea mea cu Domnul, a început să înainteze împotriva mâinii cu competența. El a spus că Domnul în mod deliberat și energic făcea presiuni asupra mea prin îndepărtarea oricărui sentiment de împlinire în ce privește *lucrarea*, ca să pot îmbrățișa mai profund sentimentul împlinirii de *a fi*.

El a spus că există un moment al convingerii pe care Domnul îl aduce în viața fiecăruia când El ne cheamă să umblăm *cu* El mai mult decât să lucrăm *pentru* El și că schimbarea direcției trebuie să vină și pentru mine. Apoi acest învățător înțelept a spus că trebuie să mă întorc acasă și să-mi concentrez toate eforturile asupra învățării

și practicării acestor discipline spirituale. Și m-a convins să accept ideea acestui jurnal al vieții. A spus că jurnalul zilnic este o unealtă incredibil de puternică care mă va ajuta în călătoria mea de la *a face* la *a fi*.

Omul acela avea perfectă dreptate. M-am dăruit Domnului în timpul acelor luni de transformare a vieții și nu m-am mai uitat niciodată înapoi. Cât de mult Îl laud pe Domnul că acele „mâini“ și-au schimbat poziția înapoi la prioritățile corecte. Acum umblarea cu Domnul este punctul principal al vieții mele, nu lucrarea pentru El. Acum misiunea mea s-a născut în a fi, nu în a face.

#### *Sfaturi pentru ținerea jurnalului vieții*

Bineînțeles că s-ar putea scrie ușor o întreagă carte despre fiecare din aceste discipline spirituale, inclusiv despre cum poți experimenta marea victorie prin ținerea unui jurnal al vieții. Iată câteva din secretele pe care le-am descoperit:

1. Scrie în jurnalul vieții tale fiecare zi în care ai momente de închinare.
2. Alocă o pagină întreagă pentru fiecare zi.
3. Pune pixul tău pe primul rând al paginii și nu-l lua de pe foaie până n-ai umplut toată pagina.
4. Acordă-ți cam trei luni până te obișnuiești cu ritmul de lucru; nu te simți frustrat.
5. Descarcă orice povară și fii pe deplin sincer, chiar și cu privire la păcat.
6. Încearcă oricât de multe lucruri diferite în jurnalul tău și continuă cu cele care te ajută cel mai mult.

Ce trebuie să scrii în jurnalul tău? Iată o listă a unora din categoriile pe care le folosesc în al meu. Dar adu-ți aminte, te rog, că anul viitor s-ar putea să am altele. Folosește orice lucrează pentru tine în timpul acestei perioade din viața ta. Dacă nu merge, fii liniștit și continuă să încerci în timp ce Îi ceri Domnului înțelepciune. Ține-te de ea! Poate și se va părea folositor să scrii despre:

- Rugăciunile tale către Domnul
- Introspecțiile tale în urma meditării asupra Bibliei
- Mărturisirile păcatelor tale (mulți oameni își încuie jurnalele)
- Frustrările și temerile tale
- Visele și viziunile și dorințele tale particulare
- Lecțiile pe care le-ai învățat din succesele și eșecurile tale
- Lauda și închinarea ta față de Domnul.

Există câteva cărți creștine utile despre ținerea unui jurnal pe care orice librărie creștină bună ți le poate recomanda. Orice format alegi, învață cum să-I scrii Domnului din toată inima ta. Dacă citești jurnalul meu, curând mă vei cunoaște dinăuntru spre în afară – așa cum mă cunoaște Domnul. Oamenii care au început acest obicei al sfințeniei au devenit în chip minunat dependenți de bucuria jurnalului!

## Lauda și Postul

*O viață sfântă este un glas; el vorbește când limba tace,  
și este fie o atracție permanentă fie un reproș perpetuu.*

ROBERT LEIGHTON

Dacă ai vizita librăria ta creștină locală și ai cere să ți se arate cărți despre viața spirituală sau despre disciplinele spirituale, vei găsi fără îndoială multe cărți remarcabile care acoperă mai mult de douăzeci de discipline diferite ale vieții spirituale. Noi vom discuta numai despre șase din aceste discipline în această carte; dar am găsit că aceste șase obiceiuri ale sfințeniei sunt vitale pentru umblarea spirituală a acelor credincioși care umblă atent cu Domnul și influențează lumea cu viața lor.

### LAUDĂ ȘI ÎNCHINARE

E uimitor. În timpul a ceea ce noi numim serviciu de închinare, aproape orice are loc în ora aceea, numai închinare autentică nu. Închinarea se definește ca actul reverențios de a oferi din abundență respect, admirație și devotament Celui nespus de prețuit, Domnul nostru. *Închinare* derivă din conceptul de valoare, sau vrednicie – a ne închina Domnului înseamnă să exprimăm față de El ceea ce simțim cu privire la valoarea sau vrednicia Lui. Lauda și închinarea sunt nici mai mult nici mai puțin decât exprimarea față de Domnul Dumnezeu, în particular și în public, a ceea ce gândim despre valoarea Sa.

Eram plecat de acasă, ca să vorbesc la o conferință pentru lideri de o săptămână; și când s-a făcut duminică dimineață, am participat la un serviciu local de închinare. În timpul intonării nu prea mișcătoare a unui imn măreț, m-am uitat în jur la oamenii de pe rândul meu și am văzut că mai puțin de o treime cântau. Și nici unul din cei care *cântau* nu părea nici pe departe unit cu Domnul într-un moment menit să atribuie Creatorului nostru valoare și vrednicie.

Chiar când scriu aceste lucruri, inima mea este inundată de amintirea unei experiențe foarte diferite care avusese loc cu câteva luni mai înainte. Am avut privilegiul să vorbesc la o biserică din Singapore și, o săptămână mai târziu, la o biserică din Malayesia. La amândouă serviciile, pastorii au început, conducând adunarea într-o sesiune de laudă de o oră – și timp de o oră întreagă nimeni nu a stat jos! Închinarea intensă inunda fețele și răsuna cu miile de glasuri. Ce mult trebuie să fi savurat Domnul adorarea poporului Său!

Înapoi în America, două mișcări recente au adus bisericii un nou accent pe laudă și închinare. Prima este mișcarea charismatică; a doua este „Promise Keepers” (PK – Cei ce țin promisiunea). Am vorbit la numeroase evenimente PK pe stadion și am văzut de multe ori cum se desfășoară – oameni care nu s-au închinat niciodată cu adevărat Domnului, în nici o perioadă din viața lor, încep să cunoască minunile laudei și închinării. La început ei cântă imnuri așa cum cântau de obicei. Apoi încep să cânte din inima lor și să prindă înțelesul cuvintelor. Apoi încep să se unească cu Domnul în timp ce cântă. În cele din urmă ei sunt extaziați în prezența Domnului și Îl laudă fără



încetare. Odată ce oamenii au gustat rodul adevăratei laude biblice, ei nu mai vor să se întoarcă la serviciile de laudă și închinare lipsite de laudă și de închinare.

Dar tragedia este că se întorc. De fapt, mulți oameni nu învață niciodată cum să laude și să se închine pe contul lor fără ajutorul unei adunări de laudă, a unei conferințe de închinare sau a unui eveniment PK.

Din câte știm noi, Domnul a împărțit darurile laudei și ale închinării numai la două grupări din imensul număr de ființe create de El: îngerii și oamenii. Doar pentru că Domnul a creat abilitatea și dorința noastră înnăscută de a ne închina, nu înseamnă că noi le folosim conform scopului pentru care El ni le-a dat.

Dacă nu facem uz din plin de acest dar incredibil al laudei, credincioșii vor rămâne limitați în creșterea lor și vor experimenta viața numai în plan pământesc. Milioane de creștini „merg să se închine“ an după an și niciodată nu se unesc cu Domnul cu adevărat pe un nivel profund personal, care transformă radical ființa.

### *Exprimarea vredniciei Sale*

Un credincios poate să aibă zilnic momente de „închinare“ și totuși să nu laude și să nu se închine niciodată. Un credincios poate să meargă la biserică săptămânal și totuși să nu laude și să nu se închine niciodată. Un credincios poate să se roage regulat și totuși să nu laude și să nu se închine niciodată. Deci tu Îl lauzi pe Domnul, și te închini Lui? Dacă da, ești tu un „închinător codependent“? Îl lauzi doar într-un grup la o anumită oră și într-un anumit loc?

Când deci are loc adevărata laudă și închinare? Când o persoană se unește în adevăr cu Domnul ca să proclame cât de minunat este El. Închinarea este o interacțiune intimă în care un credincios „îi face complimente“ Domnului atât de personal și direct încât simte că este singura persoană care se află în prezența Domnului în momentul acela.

Sunt convins că atât de puțini credincioși se închină Domnului cu adevărat pentru că nu sunt atinși de măreția și puterea Sa. Când vom intra în prezența Domnului la moarte, ne vom închina și-L vom lăuda pe Domnul imediat și cu toată intensitatea. Închinarea este răspunsul imediat și înnăscut la prezența și puterea lui Dumnezeu. Oamenii care-L cunosc pe Domnul și gloria Sa sunt întotdeauna gata să se închine. Oamenii care nu se închină sunt deseori orbiți de propria lor glorie.

De aceea închinarea este al cincilea obicei al sfințeniei discutat aici și nu primul, al doilea sau al treilea – credincioșii, în mod frecvent, nu se închină sistematic și semnificativ dacă celelalte discipline nu sunt la locul lor. Dacă nu sunt angajați în momente regulate de închinare, în meditație biblică și în rugăciuni, credincioșii tind să fie atât de concentrați asupra lor înșiși încât nu vor putea niciodată să răzbată ca să experimenteze adevărata măreție a lui Dumnezeu.

Acest lucru este adevărat și într-un grup dinamic. Dacă cel ce conduce închinarea nu știe cum să îndrepte poporul spre adevărata laudă a Domnului în închinare, un serviciu organizat poate efectiv să împiedice închinarea. Prea adesea atenția adunării este îndreptată mai degrabă spre cântarea unei cântări decât spre închinarea față de Persoana căreia I se cântă cântarea. Atenția noastră trebuie să se mute de la proces, astfel încât cântarea noastră să poată purta și dăruia lauda din inimă. Trebuie să facem cumva tranziția de la *a cânta* la *a lăuda*. Cuvintele și ritmul cântării trebuie să fie secundare, astfel încât să putem ajunge cu inimile noastre să exprimăm liber lauda și adorarea pentru Tatăl nostru iubit.

A învăța o cântare nouă de laudă în fiecare săptămână poate deveni o piedică în a-L lăuda pe Domnul, până când adunarea va cunoaște cântările suficient de bine pentru a le cânta Domnului mai degrabă decât să se concentreze asupra cuvintelor și

asupra melodiei. Multe din cântările mai noi au o melodie simplă și deseori cuvinte foarte simple. Unii au criticat cântările de laudă moderne ca fiind lipsite de profunzime, dar mulți cred că scopul principal al cântatului este să ne închinăm Domnului, nu să comunicăm doctrine profunde.

Imnurile vechi pot fi unelte foarte bune pentru învățare; dar ține minte, dacă inima credinciosului nu se unește cu Domnul ca să proclame vrednicia Lui, atunci lauda și închinarea biblică nu au loc, indiferent cât de bună este muzica. Domnul nu vrea să-I facem serenade; El dorește să ne închinăm Lui.

Partea din serviciul de duminică dimineață în care pastorul predică este etichetată uneori în buletin ca „închinare prin predicare“. Încă o dată, închinarea poate sau nu poate să aibă loc prin predicare. Știu că atunci când aud pe unii oameni ai lui Dumnezeu la amvon, ei Îl înalță pe Domnul cu atâta efect că nu mă mai pot stăpâni – trebuie să mulțumesc și să-L laud pe Domnul! Cu cât pastorul Îl înalță mai mult pe Domnul, cu atât mă închin mai mult Domnului spontan și din toată inima mea.

Din nefericire, la alte amvoane – chiar acelea cu predicatori care au o învățatură biblică, solidă – Domnul nu este înălțat astfel încât audiența să fie mișcată să I se închine numai Lui. Predică după predică descoperă înțelesul textului biblic, dar rareori pastorul își împlinește chemarea lui cea mai mare – să conducă inima adunării în prezența glorioasă a Domnului, unde sunt copleșiți de harul și gloria Sa, și Îi răspund cu închinare, laudă și ascultare sinceră. Predicile trebuie să se mute treptat de la concentrarea asupra pastorului la concentrarea asupra nevoii audienței, de la concentrarea asupra Bibliei la concentrarea până la urmă asupra Domnului Însuși. Dacă „amin-ul“ final este spus înainte ca inimile însetate ale poporului Său să atingă inima Dumnezeului lor, atunci din nefericire a avut loc o tragică ratare în procesul predicării.

Dar acum, lasă-mă să-ți mut atenția de la muzică și predicare înapoi la tine.

### *Închinarea personală*

Cea mai semnificativă închinare a noastră trebuie să aibă loc *între* duminici, nu duminicile. Duminica este un timp în care ne strângem să lăudăm și să ne închinăm în mod organizat, dar nu trebuie să fie singurul timp când Îl lăudăm pe Domnul și ne închinăm Lui. De ce nu? Pentru că măreția Domnului nu scade când ieși din biserică, așa că răspunsul tău față de El nu trebuie să se schimbe!

Bineînțeles că aceasta nu este o carte despre închinare, ci despre sfințenie. Obiceiul de a lăuda produce sfințenie în două direcții. Prima, când te pui deoparte ca să dai glorie și putere Domnului, te dedici pentru acest scop sfânt. A doua, când Îl înalți pe Domnul și Îl pui deoparte și mai presus de orice și de oricine, tu Îl sfințești în inima ta. Cu cât Îl înalți mai mult pe Domnul în mintea ta și Îl pui deoparte în măreția Sa, cu atât te închini mai mult Lui în frumusețea sfințeniei. Cu cât inima ta laudă mai mult sfințenia Lui, cu atât vei începe să trăiești mai profund în acea sfințenie.

De-a lungul întregii cărți, m-am luptat cu dorința firească de a scrie mai degrabă despre sfințenia Domnului decât despre a noastră. Această carte se concentrează în mod deosebit asupra sfințeniei *noastre*, mai ales în timpurile când suntem ispitiți. Dar poate că o mică străfulgerare în sfințenia Lui îmi va fi permisă.

Când treci de ultimul prag și intri în prezența Domnului, vei găsi pe cei douăzeci și patru de bătrâni, pe cele patru făpturi vii, oastea îngerilor și milioane de credincioși care cântă despre Domnul! Iată cum descrie apostolul Ioan ce vor cânta ei:

„«Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice

limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu nostru, și ei vor împărăți pe pământ!»

M-am uitat, și împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: «Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!»

(Apoc. 5:9-12)

Viziunea lui Ioan atinge punctul culminant cu această revelație. Nu uita cine spune aceasta.

„Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri le-am auzit zicând: «A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!» (v. 13).

Când Îl vom vedea pe Domnul și vom cunoaște adevărul despre El și ce a făcut și face și va face, nu vom putea să ne oprim inimile să izbucnească în nespusă și nesfârșită laudă și închinare.

Și ce vom cânta? „Tu ești vrednic!”

Când crezi adevărul despre adevărata vrednicie a Domnului, nu vei putea să nu Î te închini. Și când dorești să exprimi ce ai în inima ta plină de încântare și de recunoștință și de adorare, dorești să auzi doar despre o singură persoană – Domnul. Când iubești suficient de mult ca să ajungi să-I spui Domnului că El este vrednic, atunci intri pe poarta laudei.

### *Fierbinte cu Domnul*

O altă trăsătură cheie a laudei biblice este că te unește cu Domnul *fierbinte*. Biblia dă în mod remarcabil diverse instrucțiuni despre cum trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu nostru și să ne închinăm Lui. Instrucțiunile nu sunt ascunse în pasaje complicate, și tu n-ai nevoie să înveți greaca sau ebraica ca să le înțelegi. De fapt, ele sunt scrise la fel de clar ca orice altă învățătură majoră a Bibliei.

*Deci care este problema?* Multe din denominațiile și bisericile noastre au selectat și au urmărit câteva pasaje din Biblie despre laudă și închinare, în timp ce exclud și evită restul pasajelor, care sunt la fel de directe și biblice ca cele pe care le-au ales ca să le afirme și să le practice. Și prea adesea ei atacă practicile altor grupări ale căror practici de laudă și închinare sunt diferite.

Când călătoream în lume și slujeam prin multe denominații și grupări diferite, ochii mei au fost nevoiți să se deschidă la îngustimea mea! Mi-aduc aminte că efectiv transpiram la unele servicii pentru că nu știam ce să fac cu mâinile. În alte națiuni eram îngrijorat pentru că nu știam ce să fac cu picioarele. Mi-aduc aminte de alte situații în care îmi mușcam buzele pentru că nu știam ce să spun cu voce tare când alții strigau.

Vezi, eu am fost crescut într-o biserică mare cu o minunată tradiție. Dar privind în urmă acum, îmi dau seama că practicam lauda de pe o poziție pasivă. Cu cât mai puțin, cu atât mai bine. Cu cât mai încet, cu atât mai biblic. Cu cât mai închise hainele, cu atât mai sfânt. Cu cât mai lent ritmul, cu atât mai profundă lauda. Dar Eu n-am găsit instrucțiuni pentru acest fel de închinare în Scriptură. În sfârșit, mi-am dat seama că trebuie să găsesc exact ceea ce Domnul a învățat pe poporul Său să facă în laudă și închinare.

Ceea ce am găsit este că Dumnezeu ne învață să ne închinăm Lui *cu înflăcărare*. Cât de înflăcărat ești tu în laudă și închinare? Gândește-te la toată săptămâna trecută și evaluează-te pe o scară de la unu la o sută care să arate cât de înflăcărată este lauda și închinarea ta.

Cât de înflăcărat ești tu când îl aclami pe cântărețul tău favorit la un concert?  
Dar când sprijini echipa ta favorită de fotbal?  
Cât de înflăcărat ai fost când ai citit ultima oară Psalmii?  
Dacă lauda și închinarea ta lăncezește pe la 30, nu doar că Domnul nu va fi prea impresionat, dar nici tu nu te vei întoarce prea des la coridoarele laudei.

Psalmul 150 prinde această atitudine de laudă și închinare înflăcărată – Eu numesc aceasta „Corul de laudă a Domnului din Vechiul Testament“:

„Lăudați pe Domnul!

Lăudați pe Dumnezeu în locașul Lui cel sfânt,

Lăudați-L în întinderea cerului, unde se arată puterea Lui!

Lăudați-L pentru isprăvile Lui cele mari,

Lăudați-L după mărimea Lui nemărginită!

Lăudați-L cu sunet de trâmbiță,

Lăudați-L cu alăuta și arfa!

Lăudați-L cu timpane și cu jocuri,

Lăudați-L, cântând cu instrumente cu coarde și cu cavalul.

Lăudați-L cu chimvale sunătoare,

Lăudați-L cu chimvale zângănitore!

Tot ce are suflare să laude pe Domnul!

Lăudați pe Domnul!“

Observă semnele de exclamație și instrucțiunile specifice. Când un om este înflăcărat, vocea lui este deseori ridicată și trupul mai animat. Ca un studiu rapid despre cum arată înflăcărea, urmărește doar un meci de fotbal sau de baschet la un colegiu și ascultă-i pe oamenii din tribune. Urmărește ce fac, mai ales când scorul este strâns și meciul se apropie de sfârșit. Nimeni nu va sta jos; nimeni nu va tăcea; și nimeni nu-și va ține mâinile în buzunare. De ce? Pentru că înflăcărea trebuie să se arate *fizic*.

De ce trebuie un serviciu religios să fie altfel? Când un credincios este înflăcărat în a-L lăuda pe Domnul și a se închina Lui, este greu, dacă nu imposibil, să rămână așezat. Biblia nu poruncește o anumită atitudine pentru laudă tot timpul, și nu există nimic mai bun din fire despre înclinarea capului pentru a te ruga sau ridicarea capului pentru a te ruga. Dar vei constata că cu cât este mai intensă rugăciunea sau lauda, cu atât oamenii vor începe să privească spre cer. Când Hristos S-a rugat chiar înainte de a-i hrăni pe cei cinci mii, aceasta a fost atitudinea Lui în rugăciune: „A luat cele cinci pâini și cei doi pești, Și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor“ (Matei 14:19).

Am descoperit că acest lucru este adevărat și cu privire la mâinile noastre. Cu cât este mai intensă închinarea, cu atât mâinile noastre caută un motiv să se ridice în sus. Am observat acest fenomen în repetate rânduri la conferințele „Promise Keepers“. Vineri seara la deschidere, doar câțiva bărbați ici și acolo își ridică mâinile în timpul închinării, și probabil că se simt puțin jenați. Sâmbătă dimineață, cam 30 până la 40 la sută își ridică mâinile spontan când cântăm „Mărețul har“. Pe la mijlocul după-amiezii, când cântăm „Sânt, sfânt, sfânt“, cu greu vei găsi vreun om ale cărui mâini și față să nu fie îndreptate spre inima cerului.

Atitudinea unui om poate fi de asemenea legată de înflăcărea lui. Căutând în toată Scriptura, n-am putut găsi porunca „Șezi și roagă-te!“ sau „Șezi și laudă!“ Dar *am găsit* pasaje care ne spun să stăm în picioare sau să îngenunchem. A cădea pe fața ta este biblic; a dansa este de asemenea. Deci când vrei să urmezi modelul biblic, nu pierde prea mult timp *stând jos* în timpul rugăciunii sau laudei. Unii din cei mai mari oameni ai lui Dumnezeu citesc Biblia numai pe genunchi!

Întreabă-te deci: *Ce părere am despre lărgirea zonei mele de confort pentru norma biblică în laudă și rugăciune înaintea Domnului?* Poți să strigi? Poți să îngenunchezi? Te-ai prosterna? Ai plâns vreodată în închinare? Poți să bați din palme tare și chiar să te obișnuiești cu asta? Ai putea vreodată să dansezi înaintea Domnului în camera de zi (sau la subsol) sau în pădure? L-ai urma pe împăratul David care a dansat înaintea Domnului cu toată puterea lui? Sau ai asculta de psalmii care te învață să lauzi cu instrumente?

Înfășurată în această discuție fără prejudecăți despre stilul laudei tale este o încurajare de a slăbi puțin strânsoarea! Crezi că atunci când vei ajunge în cer corul ceresc nu va bate niciodată din palme, nu va bate din picioare, nu-și va ridica glasul și nu va striga „Glorie!“? Dacă cerul ne-a eliberat ca să ne exprimăm lauda cu mai mult decât un „Amin“ tăcut și rezervat o dată la câțiva ani, poate ar fi mai bine să începem să practicăm adevărata închinare!

### *Domnul este vrednic*

Cât de multe motive diferite ai să-L lauzi pe Domnul și să I te închini? Cu cât ai mai multe motive să-L lauzi, cu atât ai mai mult potențial ca să-L lauzi. Dacă poți să te gândești doar la cinci sau șase lucruri pentru care să-L lauzi pe Domnul, curând lauda și închinarea ta sinceră și semnificativă se va sfârși. Gândește-te la unele din numeroasele motive pentru care poți să-L lauzi pe Domnul.

*Creația Domnului* este o pricină incredibilă și aproape infinită de laudă. Oriunde te-ai uita, din curtea ta până la întinderile îndepărtate ale spațiului, poți vedea capodopera Maestrului Creator. Cu cât știi mai mult despre orice organism viu, cu atât vei mai uimit și mai mulțumitor pentru capodopera Lui!

*Îndurările Domnului* străbat întreaga istorie a umanității și tot trecutul, prezentul și viitorul tău. Cunoașterea îndurării Domnului ar trebui să te înzestreze cu o nouă listă de lucruri pentru care să-L lauzi în fiecare zi. Ieremia vorbește despre lucrul acesta în Plângeri 3:22-23:

„Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșii Ta este atât de mare!“

Vezi fluxul gândului interior al autorului? Ieremia a văzut o nouă realitate cu privire la îndurările și bunătățile lui Dumnezeu care imediat i-au întors gândurile direct spre Domnul. Mare este credințioșia Lui!

Caracterul Domnului va deveni cel mai prețuit subiect al tău de laudă și închinare cu cât vei umbla mai mult cu El în obiceiurile sfințeniei. De ce? Pentru că cel mai prețios lucru la un prieten nu este ceea ce face sau spune, ci cine este.

În timpul ultimei decade de închinare focalizată, am observat cum caracterul Domnului devine mai proeminent în laudele mele decât promisiunile, lucrările și profețiile Lui. Ce mult îmi place să preamăresc gingășia, loialitatea, îndurarea, răbdarea, puterea, înțelepciunea, îndelunga-răbdare, mila, blândețea și bunătatea Lui!

Iată ce a dezvăluit împăratul David despre această resursă incredibilă de bucurie și plăceri care nu se sfârșesc niciodată: „Înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta“ (Psalmul 16:11).

Fie ca fiecare dintre noi să experimentăm această plinătate de bucurie prin închinarea noastră înaintea Domnului de această parte a vălului etern și să ne bucurăm chiar acum de gustul anticipat al desfătărilor veșnice!

### POSTUL

Dacă te uiți printr-un magazin de tip Mall, sau vizitezi vreun restaurant, sau umbli prin raioanele de alimente degresate și dietetice ale unui supermarket, poți să bănuiești

repede că nu suntem o generație care crede în și practică postul în mod regulat. Din nefericire, chiar cei mai mulți credincioși de astăzi pierd beneficiile acestei importante discipline spirituale. Dar cercetează Scripturile și vei găsi printre cei care au postit pe Moise, Samuel, David, Ilie, ninivitenii, Neemia, împăratul Darius, Daniel, Ana, Domnul Isus, Ioan Botezătorul, fariseii, apostolii, Pavel și primii creștini.

Ce este mai exact un post biblic? Postul este refuzul voluntar a ceva pentru o anumită perioadă de timp, dintr-un motiv spiritual, de către un individ, un cuplu, o familie, o biserică, un oraș sau o națiune. Postul funcționează? În suveranitatea Sa, Domnul a hotărât ca ori de câte ori un om se abține de la mâncare sau somn sau vorbire (stă în tăcere) sau prezența altora (solitudine) pentru scopuri spirituale, consecințele spirituale vor fi înmulțite.

Adu-ți aminte, de exemplu, de dificultatea pe care au experimentat-o ucenicii în Matei 17: 14-21, când au încercat să vindece un epileptic posedat de demon. Domnul Isus le-a explicat: „Acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post“. Rugăciunea normală și metodele pentru problemele demonice nu erau suficient de puternice pentru a scoate acel fel particular de demoni. Totuși, Domnul înmulțește puterea rugăciunii când poporul Său postește și se roagă.

Credincioșii uneori aleg să postească când au de luptat într-un domeniu al vieții lor sau când aduc înaintea Domnului un lucru care pentru ei prezintă un interes deosebit. Cei mai mulți oameni care postesc n-o fac de plăcere, ci pentru că îi ajută cât de cât. Unii postesc ca să fie eliberați de un păcat persistent, pentru a-I mulțumi Domnului pentru un răspuns major la rugăciune, sau pentru a-și concentra toată atenția asupra relației lor cu Domnul.

Poți să postești ca să primești călăuzirea Domnului într-o decizie importantă, ca să te pocăiești și să te smerești înaintea Domnului, sau ca să cauți protecția Domnului de război, de tragedii sau de distrugere. Unii credincioși postesc ca să-L roage pe Domnul să trimită o trezire.

Dar tu n-ai de ce să postești, dacă nu ai într-adevăr nevoie de răspuns la rugăciunile tale și știi că Domnul este singurul care poate să-ți împlinească nevoia. Nu vei posti dacă nu crezi că Domnul este suficient de puternic și suficient de interesat în persoana ta ca să-ți răspundă la rugăciuni și să intervină în situația cu care te confrunți. Nu vei posti dacă nu ai ajuns la concluzia că prin abținerea ta și prin smerirea ta înaintea Domnului rugăciunile tale vor avea o mai mare influență cu ajutorul Lui.

Cât de des trebuie să postești? Cât de des vrei. Dar indiferent ce faci, nu te ridica în picioare într-o adunare de rugăciune și nu cere rugăciune pentru că tu ții post! Așa cum ne-a învățat Domnul Isus, îmbracă-te cu hainele cele mai bune și cu fața cea mai fericită și ascunde-ți postul de ochii oamenilor. Ce trebuie să faci când ieși să iei prânzul sau cina cu cineva? Spune-i că nu mănânci „din motive personale“, dar îți face plăcere să te bucuri de compania lui.

Unii oameni participă la un post anual, alegând aceeași perioadă de timp în fiecare an pentru a stabili acest obicei sfânt în viața lor. Alții și-au făcut obiceiul de a posti săptămânal, postind în aceeași perioadă de douăzeci și patru de ore în fiecare săptămână. Un mod practic de a începe este să postești de la masa de duminică seară și trecând peste micul dejun și prânzul de luni pentru a mânca din nou luni seară.

Încearcă un post rapid când apare ceva foarte important și cauți cu încordare ajutorul Domnului. Sari intenționat peste o masă și retrage-te în timpul acela pentru a te concentra numai asupra Domnului. O criză personală adesea îi va îndemna pe oameni să țină posturi urgente. Dacă un accident de mașină teribil va pune o persoană

pe care ei o iubesc într-o situație de viață și de moarte, mulți vor înceta să mănânce și se vor ruga fără încetare pentru intervenția Domnului.

Unii credincioși practică postul ocazional al lui Daniel, mâncând numai fructe și legume timp de o săptămână. Ei nu gustă deloc din cafea, băuturi răcoritoare, pâine și dulciuri timp de paisprezece zile. Darlene Marie și cu mine am aflat că postul lui Daniel are aproape întotdeauna ca rezultat o mare realizare în a șasea zi – și nu vrem să ne oprim din lucrării pe care Domnul o face în viața noastră! Postul lui Daniel lucrează bine în cadrul unei familii și îți permite să rezolvi responsabilitățile sociale ceva mai ușor.

Un pastor matur spiritual a practicat un post total de patruzeci de zile în fiecare an timp de paisprezece ani. O mare parte din biserica lui i se alătură în acest post spiritual în fiecare an și numărul lor este în creștere. Să auzi istorisirile realizărilor miraculoase din viețile lor și din viața întregii adunări.

Postul este un obicei al sfințeniei avansate, dar răsplătește pe cei care îl practică cu recompense bogate în umblarea lor cu Domnul și în sfințirea vieții. Dacă nu practici nici un post în viața ta, de ce nu încerci postul lui Daniel pentru o săptămână sau mai mult? Pot să-ți promit din proprie experiență că vei fi adânc mișcat că ai făcut asta!

## TRĂIND O VIAȚĂ DE SFINȚENIE

Pot să închei această carte vorbindu-ți personal? Cum te descurci cu aceste obiceiuri ale sfințeniei? Stai puțin și reflectează. Indiferent unde te găsești acum în urmărirea sfințeniei tale, nu te descuraja! Nu este atât de important unde te găsești astăzi, ci unde vei fi mâine, sau anul viitor pe timpul acesta, sau peste zece ani. Aruncă o privire mai largă asupra vieții și înțelege că ești chemat să fii administratorul vieții tale și ești îndemnat de Domnul să progresezi în sfințenie și în asemănarea cu El.

Din toate obiceiurile sfințeniei la care am privit, care crezi că ar produce cea mai mare schimbare în viața ta, dacă ai merge mai departe pe drumul desăvârșirii? Cu acela trebuie să începi mai întâi. Nu încerca să le implementezi pe toate deodată, pentru că aceasta este o cale care duce sigur la eșec. Ia-l pe acela pe care-l dorești cel mai mult și în următoarele treizeci de zile concentrează-te mai ales asupra lui. Îți ia cel puțin una până la trei luni să construiești un obicei spiritual solid.

Luptă împotriva tendinței naturale de a rezolva totul astăzi. Respinge această ispită, așa cum este aproape întotdeauna, de a căuta din mândria ta carnală perfecțiunea imediată. Bucură-te, în schimb, de biruință și de schimbarea durabilă a vieții, reușind să construiești obiceiurile unul după altul. Gândește-te numai cum va fi viața ta în câțiva ani!

În final, lasă-mă să-ți ofer câteva cuvinte de încurajare!

*Trăiește sub har, nu sub lege.* Să nu devii un rob legalist al obiceiurilor tale sfinte. Lasă-ți loc de respirat și nu te teme să-ți iei liber o zi sau două din când în când. Duminica, eu am un program cu totul diferit; dar luni dimineață sunt nerăbdător să mă întorc la programul meu obișnuit. Nu ai comis un păcat dacă ai pierdut o zi sau mai multe – lasă puțin loc pentru loviturile neașteptate pe care viața ni le aduce. Domnul înțelege foarte bine!

*Bucură-te să adaugi mai multă varietate programului tău.* Dacă te plictisești sau găsești că îți este mai greu să te scoli dimineața, încearcă aceasta: Spune-I Domnului că ai de gând să dormi mâine dimineață, pentru că tu crezi că vei fi o companie mai bună după puțină odihnă în plus. Culcă-te cât poți de devreme și dormi cât poți de târziu. Este uimitor ce pot să facă câteva ore de somn în plus pentru un luptător

obosit! Apoi, pentru a-ți reîncărca bateriile, găsește o carte sau o casetă creștină cu adevărat motivantă și integreaz-o în programul tău de închinare. Am început să fac aceasta cu ani în urmă, și schimbând regulat ceea ce citeam, interesul și motivația nu au fost o problemă.

*Anticipează bucuria de a avea obiceiuri sfinte înrădăcinate.* După ce vei practica un timp aceste obiceiuri ale sfințeniei, beneficiile pe care le vei avea vor fi atât de mari și de semnificative, că nu vei mai vrea să le pierzi! Se vor duce zilele când trebuia să te mobilizezi cu toată auto-disciplina de care erai în stare ca să te scoli devreme și să te întâlnești cu Domnul. În schimb, vei vedea cu uimire că te scoli cu anticipație!

Sfințenia este un concept care poate părea atât de mare și de copleșitor, că mulți l-au pus, pur și simplu, într-o cutie personală de amânare și au ascuns-o în dulapurile lor. Am găsit că dacă un om trebuie să progreseze în vreun domeniu problematic al vieții, două lucruri trebuie să fie adevărate. Primul, domeniul problematic trebuie făcut suficient de simplu ca el să-l înțeleagă ușor și să-l poată explica altcuiva după ce l-a auzit o singură dată. Al doilea, calea trebuie să fie suficient de clară ca el să cunoască instinctiv drumul. Sper că am îndeplinit ambele obiective pentru tine în această carte.

Vreau să înțelegi marele tablou al sfințeniei atât de bine, încât să-l poți explica și unui copil. Sper că acum calea este clară pentru tine. Și mă rog ca această carte să fie o încurajare pentru tine în călătoria ta personală spre sfințenie în aceste timpuri de ispită.

„Mă țin de învățăturile Tale, Doamne,  
nu mă lăsa de rușine!

Alerg pe calea poruncilor Tale,  
căci îmi scoți inima la larg“.

(Psalmul 119:31-32)